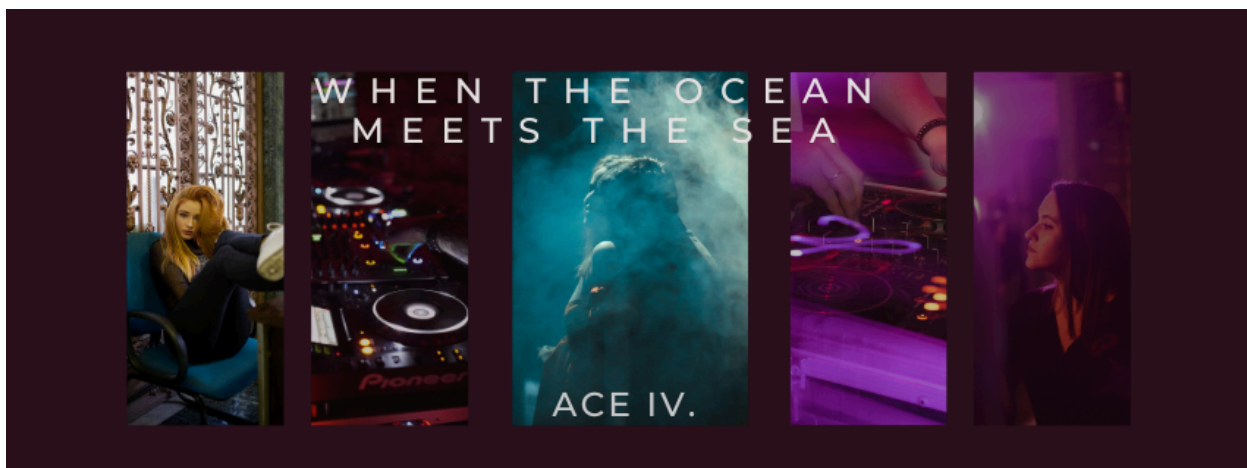

ACE IV.

Callie T. Swords

When the ocean meets the sea

Ahol óceán és tenger összeér

Callie T. Swords

AHOL Ó C E Á N
ÉS T E N G E R
ÖSSZEÉR

Ace és Liv több mint négy éve házasok, amikor Ace egy merész ötlettel áll elő: online DJ leckesorozatot indít, melynek során megpróbálja megtanítani feleségének a DJ-zés művészetét. A zene, az érzelmek és az élet újra összefonódnak, miközben Liv ingázik a Cola House és Ace klubja között, belső küzdelmekkel, szenvedéllyel, bánattal és reménnyel telve.

Ez a regény tanúja Liv belső utazásának, ahol a zene ritmusa, a múlt emlékei és a jelen pillanatai új értelmet nyernek. Vajon képesek megbocsátani egymásnak, önmaguknak és a múltnak? Megtalálják-e a kiutat a belső káoszból? És vajon milyen szerepet játszik ebben unokatestvére, Kim meghívása a Cola House-ba?

Lépj be abba a világba, ahol az élet minden rezdülése, a zene minden hangja és az érzelmek minden hulláma egy új, elgondolkodtató történetté válik!

DJ Lesson 1

A St. Peter's téren ma ragyogóan süt a koraőszi nap. A központi könyvtár előtt egy kisebb táncsoport kendőket lengetve mozog. Nem hallatszik idáig a zene, amire táncolnak, de lendületes. Néhányan még kamerázzák is őket itt a teraszon ülve. Jól csinálják, tényleg. Én csak a múlton merengek.

Szinte látom magam előtt az egykori önmagam, a matek példatárammal a karomban, ahogy ott vártam Ace-t a könyvtár lépcsőjén, tizennégy-tizenöt évvel ezelőtt. Innen rálátok a Midland Hotel impozáns épületére is. Sokszor megfordultunk ezen a környéken, Ace-el. Nostalgiaából töltöm itt az ebédidőmet. Minden itt van központban a manchesteri életemből, múlt és jelen. Mostanában gyakran kapom magam azon, hogy merengek Ace-en, és a kapcsolatunkon. Ace már negyvenkét éves. Talán életközepi válságban vagyunk. Nem tudom.

De magamon is érzem, hogy egyre többet kapom magam azon, hogy a múlt eseményeit forgatom mint diafilmeket, újra és újra a fejemben. Az orvosi szakvéleményen nyugtatom a kezem. Nincs észlelhető eltérés. Nincs rá recept. Nincs magyarázat. Rendszertelen a ciklusom. El is felejtettem, hogy lányként mennyi problémám volt ebből. Noel idejében ahogy fogamzásgátlót szedtem éveken át nem volt ezzel gond. Aztán férjhez mentem Ace-hez. Leálltam a tablettákkal. S előjöttek a lánykori problémáim, rendszertelen ciklus, erős vérzés. Talán az abortuszom után meddő lettem. A vastag platinagyűrűm gyémántkövén megcsillan a napfény. Bágyadtan nézem az ékszert, amit Ace-től kaptam. Négy éve próbálkozunk Ace-el, sikertelenül. Gyermektelenek vagyunk.

Az asztalon megcsörren a telefonom. Majdnem felborítom a limonádés poharat, ahogy érte nyúlok és fogadom a hívást. Anyám az.

- Szia Liv!
- Szia Anya - a bőrtáskámból keresgélem a zsebkendőmet.
- Sírsz?
- Nem sírok! - és megcáfolva az állításomat belezokogok a telefonba. Régen tutira jobban hazudtam.
- Jaj Liv!
- Miért nem tartottam meg akkor? Miért nem? - suttogom és kifújva az orrom a zsebkendőt a markomba szorítva támasztom meg az állam és csak nézem a St. Peter's téri központi könyvtárat magam előtt. Igen, ez az oka, hogy itt vagyok a manchesteri helyszínek fókuszpontjában. Megbánás. A hibás döntéseim következményeivel élek. A munkám, a párapcsolatom, a gyermeknélküliségem. Visszafordíthatatlanul elcsesztem mindent. Nem mindent, csak a saját életemet.
- Ezen már ne ostorozd magad Liv - nyugtat anyám. - Ezzel nem segítesz.
- Tudom, persze - törölöm le a könnyeimet. Akkor tizennyolc évesen milyen könnyen ment. Egy hónapja sem éltem rendszeres szexuális életet és terhes lettem. Azonnal. Nem vártam. Ace-el fel sem merült, hogy nekünk ez nem fog menni, rögtön. Azonnal. Mint legutóbb. De nem megy. Ace egyenesen vércikinek érzi, hogy ő mint férfi nem tud gyereket csinálni na és mit szól ehhez kábé mindenki az ismeretségi körünkből, a rokonságunkból...
- Nyugodj meg Liv, hol vagy?
- A központi könyvtárral szemben, ebédszünetem van - fújom az orrom.
- Nyilvános helyen sírsz? - Anyám kábé szörnyülködik rajtam.
- Mert? Talán főben járó bűn? Kit érdekel már az anya! - hajtom össze az orvosi papírt és visszaszüllyesztem a táskám mélyére. Otthon ezt már elő sem veszem. Ace-t idegesíti. Stresszelem vele azt mondja. Úgyhogy, ilyenkor szoktam csak elővenni, amikor egyedül vagyok. A hívásra hívásvárakozás érkezik.
- Anya most leteszem Ace az.
- Jól van - bontom a vonalat és fogadom Ace hívását.
- Csá, bébi! Minden oké? - kérdezi.
- Miért is?
- Nem tudom. Állítólag egy fehér ruhás nőt emeltek ki a Salford Quays-nél a vízből. Dylan szerint te vagy az.
- Dylan szivat. Még nem vettem vízbe magam - szedem össze a holmimat sóhajtván. Megtapogatom az arcom, felszárítva az utolsó könnycseppeket is. A tenyeremet a fehér kasmír ruhámba törölöm. A bőrtáskám a vállamra igazítva készülök elhagyni a teraszt. Ahogy megfordulok rám köszön egy mély férfi hang.
- Hello! - zavartan nézem. Lehet már többször rám nézett, amíg itt ültem egyedül a teraszon a magam bánatába burkolódzva. Könnyű fehérbort iszik talpas pohárból. Nem sietős. Olyan, mint aki élvezi Manchester belvárosát az őszi napfényben. Kirándulós hangulatot áraszt. Talán turista. Szövetnadrágban van,

kényelmes cipőben és ingben. Helyes pasas. Vele szemben is egy férfi ül. Korombeliek lehetnek. Ketten.

- Öhm... sziasztok! - nyögöm zavartan és sietve elhagyom a helyszínt.
- Kinek köszöntél? - kérdezi Ace faggatózva.
- Nem tudom, nem ismerem őket - simítom ki a hajszálakat az arcomból, amiket a menetszél a szemem elé fúj.
- Találkoztál valakivel? - kérdezi Ace.
- Megyek vissza dolgozni - kerülöm ki a fölösleges kérdést. Zavartan visszanézek a teraszra a két pasira. Megemeli a poharát és kortyol a borból. Engem néz. Elfordulok és szapora léptekkel szaladok át a zebrán, szinte bemenekülök a kocsimba.
- Liv! - szól rám Ace.
- Ebédeltem a St. Peter's téren.
- OK. Mikor érsz haza?
- Jön két ügyfél, utána megyek. Szeretnék a vezetésre koncentrálni! Otthon találkozunk! Szia! - nyomom ki. A fejtámlának döntöm a fejem és a klímát az arcomba fúvatom. A karláncomon megérintem a billegő méhecske charmot. Ace ajándéka volt az első házassági évfordulónkon. Manchester jelképe, a város... ahol szeretek élni, Ace-el.

A De Noir értékesítési irodába, ahogy belépek hangos rikácsolással fogad az arapapagáj a nagy faágról felém lépdelve. Ha meglátom, mindig úgy érzem, hogy egy egzotikus dzsungelnyaraláson veszek részt. Dzsungelmintás tapéta van körülötte. Amikor a látogatók először meghallják a hangját, vagy ahogy kapirgál sokan megijednek tőle. Beolvad a környezetbe, mintha csak a dizájntapéta mintája lenne, és hirtelen megelevenedik. Az ara papagáj a fogadóbizottság. Érdeklődve figyel mindenkit, aki belép. Intelligens állat.

- Szia - suttogom neki és megsimogatom, kezesen simul az ujjaim alá szép színes tollaival. Kedvesen fel tudja fújni magát és féltékeny mindenkire, akivel csak szóba állok. Azt hiszem Ace egyre inkább kezd hasonlítani az iroda arapapagájára. A türkiz bársonykanapén már várnak rám.
- Üdvözlöm Önöket, Olívia Norton - fogok kezét a házaspárral. - Kérem fáradjanak beljebb! - egy nagy körasztalhoz kísérem őket. Az asztalt betérítik a lepedőnyi nyomtatott tervrajzok. Kihúzom a megfelelő épületrajzot és eléjük terítem. - A 125-ös lakást nézték ki igaz? - Egy színes szövegkiemelővel kerítem körbe a lakásalaprajzot, ami a 125-ös lakás.

Amikor elkezdtem dolgozni luxusingatlanokat árultam. Gazdagoknak. Alapelvárás volt, hogy én magam is úgy nézzek ki, mint aki luxusban él. Rengeteget kellett a külsőmmel foglalkoznom. Tökéletes sminkkel, stílusos ruhákkal és kiegészítőkkel, olyan voltam,

amilyennek elvártak, hogy beilleszkedjek a gazdagok világába. Bár alapvetően én nem éreztem magam oda valónak. Külső szemmel sosem láttam magam, hogy milyen vagyok. Hogy jól nézek-e ki? Sosem volt ehhez jó az önértékelésem. De Ace igazán akkor járt velem, amikor agyonfestettem magam tizennyolc évesen. S akkor kérte meg a kezem, amikor beillett az általa teremtett luxusba huszonnyolc évesen. Beillek a luxusingatlanjába.

Most, hogy az egyik luxusingatlanban lakom és kétségkívül a zeneiparból meggazdagodott férjem van, egyszerre ebben a váltásban sem találom magam, hogy döntően társasházi lakásokat adok el és üzleteket adok bérbe.

- Így van, szeretnénk egy olyan változtatást, hogy a hálószoza ne a nappaliból nyíljon, hanem két teljesen külön nyíló szoba legyen az előszobából. Megoldható lenne?
- Meg kell kérdeznem az építészeinket - bólintok és a telefonomon kikeresem Liam számát. - Egy pillanat türelmet kérek! - mosolygok a szemközt ülő házaspárra. Az arapapagájunk féltékeny rikkantással sétálgat a faágon. Az etetőtájkájához araszolgat szemmel tartva minket.
- De Noir építőipari és tervezőiroda Vanessa de Noir miben segíthetek? - Vanessa mindig megnyugtató hangja, kellemesen cseng ma is. El sem hiszem, hogy ő a szétszórt és szélsőséges unokatesóm, Kim anyja.
- Szia, Liv vagyok. Liam bent van? Tervváltoztatási kérdés lenne.
- Szia Liv, kapcsolom - mosolyog a hangja. Át nyomja a hívást a belső iroda felé.
- De Noir! - szól bele röviden Liam.
- Szia, itt Liv. St. Anne téri 125-ös lakás, tervmódosításra.
- Mond - hallom, ahogy kattintgat a gépén. Kikeresi a tervrajzokat.
- Szeretnék, ha a nappali és a hálószoza teljesen külön nyílna és nem a nappaliból nyílna a háló. Megoldható? - fogom a telefont a vállamhoz és közben a tervrajzokat rendezgetem. Bízatóan a házaspárra mosolygok, akik várakozva néznek rám, hogy mi az ítélet.
- Aham.... ja... végülis - Liam elmélkedős hangja töri meg a csendet a vonal túlsó végén. - Húzzunk fel nekik válaszfalakat. Kitoljuk az előszobát és zárt lesz az előszoba rész. Akkor két külön ajtó lesz. Oké! Át rajzoljuk és mehet! Átküldöm a módosított tervrajzot az emailedre.
- Szuper vagy! Kösz! - bólintok mosolyogva a házaspárra, megkönnyebbülten mosolyognak vissza.
- Minden oké, Liv?
- Persze. Kösz! - bontjuk a hívást. Liam ma a harmadik, aki megkérdezi, hogy minden rendben-e velem. Nem tudom miért váltom ki ezt a hatást. Vagy nem is tudom, meglep még mindig, hogy a családomból ennyi mindenki aggódik értem? Nem vagyok hozzászokva? Vagy ennyire katasztrofális a kisugárzásom?

- Az építészünk szerint is változtatható a tervrajz. Átküldöm az új tervrajzokat a megadott emailcímre, ha így megfelel .
- Jó lesz, köszönjük szépen - a házaspár távozása után a segítőnkre nézek. Bonnie várakozón néz fel a monitorról.
- Megyek megnézem - lépek mellé és átfutom az ingatlanhirdetését.
- Átfogalmaztattad az A1-vel? - nézek rá. - Ne bízz benne, még mindig okosabb vagy. Engedj ide! - Bonnie készségesen feláll és átengedi nekem a helyét. Belegépelek a hirdetésszövegbe. - Jól van, így már kimehet! - biccentek. Rezzen a telefonom. Liam küldte át a tervrajzot.

Tárgy: Tervmódosítás

FYI

Liam de Noir okl. építészmérnök DeNoir Építőipari és Tervezőiroda

Tárgy: Fwd: Tervmódosítás

Köszönöm, átküldtem.

Olívia Norton DeNoir Értékesítési Irodavezető

Kikeresem a házaspár nevét és elküldöm nekik az új módosított tervrajzokat. Bonnie felmosóvizet enged.

- Bonnie! Etesd meg a papagájt is! Ha bármi kérdés van, hívj! Holnap tíz körül már leszek! Megleszel?
- Persze, nem gond! Akkor holnap! - int Bonnie. Ara rikácsolással búcsúzik tőlem. Ahogy beülök a kocsiba Ace-re írok.

“Hazafelé. Te?”

“ Még a klubban.”

DJ lesson 2

A tartóba szorítom a telefonom és az ipari negyed felé veszem az irányt. Kim csörget videóhívásra.

- Szia Csajszii! - kiáltja, ahogy felveszem. - Hazafelé? Hazafelé? Mit fogsz csinálni otthon?
- Még nem tudom. Nyomott a hangulatom. Ace ma kábé azt hitte beleugrottam a dokknál a csatornába.
- Normál életérzés, én néha egy kanál vízben meg tudnék fojtani bárkit - elnevetem magam rajta.
- Mit csináltok?

- Egész nap festéket kapirgáltam az ablakkeretekről! Szerinted? Hogy néz ki a körmöm, nézd meg! - Kim a kezét felém fordítva mutatja. A piros lámpánál megállok és ránézek. Csupa vörös az ujjá.
- Tíz körömmel estél neki? - nevetek.
- Alexnek, meg a hajamnak, hogy én ezt kitaláltam magunknak - legyint Kim. - Figyu az én körmöm most gáz, de ha legközelebb megyek Manchesterbe olyan ász körmöt festünk magunknak, hogy az mögött a Louvre összes festménye elbújhat. Tudod mi a neve? Óceán! Az alap tengerkék, és fehér csillag a szélén, pici ezüstös, kékes kövecskékkel, fehér hullámvonalakkal. Nézd!
- Hú! Meseszép! - nézem meg a képet, amit átdob, és bekanyarodok a Cola House elé. Leállítom a motort. A kezembe veszem a telefont.
- Próbáld ki! - biztat Kim.
- Ilyen műveket én körömre sem tudok festeni! Ehhez te kellesz Kim! - keresgélem ki a ház kulcsait a táskámból és benyitok.
- Mutasd a körmöd! - felé fordítom a kezem.
- Ó te! Mint egy óvodás! Azonnal kenj rá valamit! – méltatlankodik és én csak nevetek Kimen. - Elsírom magam ezen az ablakkereten! - sóhajt. - Nézd! - az ablak felé fordítja a kamerát.
- Szép lesz! - biztatom.
- Most festem - Kim belemártja az ecsetet a festékbe. - Éppen nem arról álmodoztam, hogy a napjaimból nyolc órát ablakkeret festéssel fogok tölteni, amikor azt mondtam egész életemben festeni akarok. Te mit csináltál?
- Dolgoztam. Kiültem a St. Peter'-s térre ebédelni - a hűtőből kiveszem a tézstasalátát és szedek magamnak. Az Irwell melletti panorámaablakhoz ülök és a villámra szurkálom a tésztálat. - Képzeld, lehet... megnézett egy pasas.
- WoW! Kezd izgalmas lenni a téma! Mesélj, jó pasas? - hajol közelebb a telefonba Kim.
- Nem rossz - nézek oldalt. - Nem túl magas, vékony, olyan, intelligensnek nézett ki. Azon gondolkodtam, ki az, aki bort iszik az ebédhez. Olyan kifinomult ízlésre utal. Csak egy pohár bor, elegánsan volt öltözve.
- Bejött neked?
- Nem is tudom. Talán.
- Derítsd ki! Menj el, holnap is ugyanabban az időben. Ha ott lesz... ki tudja?! - Kim ravaszul cicceg rám. - Liv egy nagyvárosban vagy, egy második London! Flörtölj! Rád fér! Én itt max a pacsirtákkal flörtölhetek! - sóhajt Kim. - Megértem az összes Disney hercegnőt, hogy le akart lépni otthonról. Uncsi!
- Kim, miről beszélsz?! - ér oda Alex és így ránézésre belefördította a telefont a festékesdobozba, mert minden fehér.
- Alex! Ne! - kacag Kim.
- Hol a herceged?

- Itt van, na menj már, Livvel akarok beszélni még!
- Szia Liv! Bocs épp fontos dolgunk akadt! - emeli fel a telefont Alex és kacsint rám.
- OK. Jól van, menjetek, turbékoljatok! - nevettek rájuk.
- Liv! Tegyé fel egy frissítő arcmaszkot! - kiáltja még be Kim Alex mögött.
- Csókolunk téged és a család DJ-jét! - integetnek és kinyomják. Annyira jó hangulatuk volt. Üdítő velük beszélni. Kim lendülete ragadós. De ahogy vége a hívásnak leül a hangulatom. Lehervad az arcomról a mosoly. Egyedül maradok a magányommal. Elment az étvágyam is. Kikaparom a maradékot és úgy döntök rám fér egy zuhany tényleg.

Zuhany után, megfogadva Kim tanácsát teszek fel egy arcmaszkot és a sminkasztalomnál keresgélek a lakkok közt. Óceánt éppen festeni nem tudok, de van kék színű körömlakkom. A kisujjamat festem éppen, amikor csengetnek. Sőhajtok egyet és mezítláb végigsietek a folyosón. Kinyitom a bejárati ajtót és megrökönyödve állok ott. Thunderzap az. Még a TOP DJ műsorából, akit Ace felkarolt. Ott dolgozik Ace klubjában.

- Liv? - kérdez rá bizonytalanul. Csak lassan esik le, hogy azért kérdőjelezte meg, mert nem ismer rám. Jézusom! A bejárati ajtó melletti tükörben látom, hogy fehér fürdőköntösben, mezítláb vagyok, egy törülközőturbánnal a fejemen és rajtam van az arcmaszk! Rémes! Mi a fenét keres itt ez a srác?
- Szia! - nyögöm ki nem túl barátságosan.
- Zavarok? - kérdezi a bejárati ajtónk előtt állva.
- Nem tudom. Zavarsz? - kérdezek vissza bizonytalanul. Engem mondjuk igen, de mi van, ha Ace-t meg nem. Ace semmit sem mondott, meg Dylan sem, meg senki sem. Sosem tudhatom ki bukkan fel a házuknál. És ettől meddig van nálunk. Néha úgy érzem egy átjáró házban lakunk.
- Ace küldött - mondja, és szemmel láthatóan nem zavartatja magát. Ace teljes kapcsolati körére ez a jellemző. Senki sem jön zavarba semmin. Ellentétben velem.
- Jól van, hát ha Ace küldött, akkor gyere be! - fogalmam sincs mit akarhat. Ide ez a belépő kód. Ace küldött. Akkor tessék, a Cola House ajtaja nyitva áll mindenki előtt, akit Ace küld.
- Oké, akkor hozom a cuccokat! - csapja össze a tenyerét és nekilát egy platós kocsiról lepakolni. Bakker! Mi a franc ez? Ámultan nézem, ahogy Thunderzap ki-be pakolászik, újabb és újabb hangrendszer ketyeréket hozogat. Mintha nem lenne tele a házuk így is mindenféle hangrendszerrel. A nappaliban állítgatja fel a dolgokat. Csak karba tett kézzel állok és elhűlve nézem Thunderzap rendezkedését az én nappalimban. Ez a kép fogadja Ace-t is amikor hazaér.

Mert én lefagytam. A Fordban dübörög a zene. Hallom ahogy Ace lendületesen bekanyarodik és lefékez. Feltolja a napszemüvegét az orráról és belép.

- Liv? Te meg hogy nézel ki? - szörnyülködik el, ahogy végigmér.
- Én? - el is felejtettem, hogy itt állok bambán, arcmaszkkal az arcomon és nem értem mi történik a nappalimban. - Azt hittem ma délután egyedül leszek - nyögöm és sietve lehúzó a fátyolmaszkot az arcomról.
- Hamarabb akartam ideérni, mindenki előtt még beszélni veled, csak volt bent még egy kis dolog - húz az Irwell melletti asztalhoz. Nekünk ez a tárgyalóasztalunk. Mindent itt beszélünk meg. - Ül le! - nyom le a székre Ace.
- Mi ez!? - intek a kezemmel Thunderzap tevékenysége felé. - Felforgatja az egész nappalinkat! - szólok rá.
- Mondom, hogy beszélni akartam veled valamiről - Ace a konyhába lép és a sokféle kóláspoharaink közül egy fekete poharat választ és tölt bele a hűtött kólából. - Szóval ne légy ideges!
- Már most ideges vagyok! Mi történik a nappalinkban? - csattanok rá.
- Egymásra épült az egész folyamat itt az elmúlt napokban és mindenről olyan gyorsan kellett döntenie....
- Rátérnél a lényegre? - kérdezek rá ingerülten. Az ujjaimat a gránitpultnak ütögetem és rájövök, hogy a tíz körmömből csak egyetlen van kifestve: kékre. A kisujjam. Ace is azt nézi.
- Jött egy üzleti lehetőség és megragadtam – feleli Ace. Megereszkedik a vállam. Ace állandóan ezt csinálja. Folyton. Üzlet, üzlet, üzlet. Nyugtatóan lehunyom a szemhéjamat és átsimítok rajta az ujjaimmal. Inkább hagytam volna a maszkot az arcomon. Akarok én erről bármit is tudni?
- Mennyiben érint ez engem? - vagyis hány napig lesz felforgatva a nappalink!? Sikítani tudnék.
- Eléggé! Mélyen.. - mondja ki Ace.
- Tessék?! - pattan fel a szemem és Ace-re meredek. - Ezt hogy érted?
- Nyugodj meg Liv!
- Totál nem nyugtatsz meg azzal, ahogy mondod, hogy nyugodjak meg! - csattanok rá. Idegesen lebontom a turbánt a fejemről és ingerülten dörzsölgetni kezdem a törölközővel a hajvégeimet. Ace csendben követi a tekintetével a mozdulataimat.
- Azt mondtad, jobb lenne, ha több időt töltenénk együtt... a baba miatt is - megint ezt a hülye szöveget mondja. Ez az adu ásza. Mintha ezzel meg lehetne magyarázni bármit is. Ez is azért van, meg az is azért van.
- Úgy, hogy mindenki itt van a nappalinkban és jön-megy a házban folyton valaki? Én úgy értettem, hogy kettesben legyünk! - csattanok fel.
- Az orvos szerint is minőségi időt kellene együtt töltenünk.

- Milyen minőség az, hogy Thunderzap mamuthangszórókat pakol le a nappaliban? - Világítástechnika érkezik. Elborzadva nézem, hogy mivel terheli tele a gyönyörű, letisztult nappalinkat.
- Jobban megismerjük egymást!
- Ace! Ne fárasz jó?! - ugrok le a székről, felcsúszik a köntösöm, és rájövök, hogy a köntös alatt meztelen vagyok, már az sem érdekel, ha Thunderzap látott bármit is! Idegesen járkálok az ablak előtt. - Kezdem azt érezni, hogy ennél jobban már nem akarlak megismerni sem téged, sem magamat.
- Liv!
- Jó monddad! Kíváncsian várom, mi lesz ebből - állok meg karba tett kézzel és várakozón Ace-re nézek.
- A BBC Manchestertől...
- Ühüm... - húzom el a szám.
- Ne ühümgess! Megkerestek egy egyedi lehetőséggel. Csinálnánk egy konzervműsort, amit aztán értékesítenénk csak online felületen, előfizetőknek.
- Még mindig nem értem miért van szükség ehhez a nappalinkra és rám - fújatok.
- Nos azért mert DJ órákat vennénk fel teljesen kezdő szintről és Liv... te lennél az, akit megtanítanék DJ-zni - mondja ki egy szuszra Ace. Nagyon kortyol a kólából és rám néz. Óvatos a tekintete.
- Hogy mit csináltál? - kérdezem döbbenten.
- A műsor címe is valami ilyesmi lesz: hogyan tanítottam meg a feleségemet DJ-zni - feleli Ace.
- Ez egy borzalmas ötlet Ace! - jelentem ki hidegen.
- Miért?
- Semmi nem tetszik belőle! - fújatom elutasítóan.
- Együtt lehetnénk, egy csomó időt, te és én! És megtanulnál kicsit zenélni, aztán együtt zenélhetnénk - sikáló-keverő mozdulatot tesz a pulton, olyan laza Ace stílusban.
- Én nem vagyok Colleen! - szakítom félbe hidegen Ace-t. Ace ledermedve néz rám és a kijelentésem éle és hangereje Thunderzapot is megállította a mozgásban. Rezzenéstelenül nézzük egymást.

DJ Lesson 3

Mindig... mindig Colleen-hoz hasonlítottam magam. Mert tudom mennyire tökéletes páros voltak együtt. Ace és Colleen. Most nem nekem kellene itt állnom a Cola House nappalijában, hanem Colleen-nak. Őt kellett volna, hogy feleségül vegye. Egy alternatív univerzumban ez így is lenne. Colleen Ace felesége. És nem én. Ahogy Ace lelkesen, de óvakodva a reakciótól ezt az egész ötletét elmondja, pontosan tudom. Ismét... összehasonlítás lesz.

Nem akarom összehasonlítani magam Colleen-nal. S nem akarom, hogy Ace ezt tegye. Velem. Velünk. Mert ebből az összehasonlításból én mindig rosszul fogok kijönni, alulmaradok.

- Tudom, hogy nem vagy Colleen - mondja kimérten Ace.
- Nem, nem tudod.
- De igen. Mert őt sosem kellett tanítanom erre. Ő DJ volt és most is az - feleli fagyosan Ace.
- Baszódj meg Ace! - sziszegem és otthagynom a nappaliban a felfordulás közepette.

Kiborultam. Lehet csak túl sok minden van most. A gardróbszoba sminkasztalánál nézem magam a tükörben. Megy le a nap és ajtócsapódásokat hallok kintről. Kocsik érkeznek és ebből tudom, hogy Ace megint egy kis szokásos házibulit tart. Csak a haveri kör. Akkora haveri köre van, mint egy egész településnek. Sosem tartom számon őket és mindenkinek csak a művésznevét ismerem. Vagy azt sem.

Csak sejtem, hogy itt van Colleen is. Úgyhogy, a ma este vagy meg sem jelenek... vagy egy bosszúruha kell. Ha alul is maradok, de... akkor is jelen leszek. Feltűnő jelenés leszek. Ruhát keresek. És leszedem a kék körömlakkot. Átfestem élénkpirosra a körmeimet. Vörös tűsarkú cipőt húzok. Piros karmen kivágású miniruhát választok és átfésülöm a hajam.

Kattintok egy képet és átküldöm Kimnek.

“Bosszúruha?”

“IGEN!!!”

“Kösz.”

Ace ilyenkor sosem várja el, hogy én lássam őket vendégül. Általában a klubból szokott átírányítani egy mixert, és hidegtálakat rendel. Most sem csalódom. Ace hatékonyan szervezi a bulijait. Nincs fix DJ. Adogatják egymásnak a DJ pultot, hiszen mindenki DJ, vagy legalábbis ért a zenéhez. Ha jól látom most Bede adja a zenét. Igen, még a Night klubbos Bede.

- Mit kérsz Liv? - kérdezi a mixer. Biztosan ismer. Általában mindenki tudja, hogy én ki vagyok. Hogy én Ace felesége vagyok. Én kevésbé ismerem a klub vagy a kertészet dolgozóit, vagy Ace végtelen ismerőseit mind.
- Egy rum alapú koktélt keverj, ma erősebbet - könyökölök a pultra nyugodtan.
- Koktél sok rummal rendel - mosolyog és rutinosan készíti a koktélat. Kis ernyőt is kapok hozzá. - A ház asszonyának - nyújtja át.
- Kösz - a szívószállal kevergetve az italt nekiindulok Ace bulijának. Várnarancs színű koktélt kaptam, talán a ruhám színe ihlette. Ace-el ellentétes irányban

mozgunk. Látom a szemem sarkából, hogy észrevett. De én is kerülöm. Jobb ma nem is beszélni már. A láthatatlan frontvonal két széléről méregetjük egymást. Ace a DJ pulthoz lép, elkéri a pultot és szemmel tartva engem, félfülesezik. Kever valamit. Hátrarázom a hajam és keresztben átsétálok előtte. Az alap basszusra bedobja Omar Rudbergtől a Mi casa su casa-t. Szokásos. A dal nekem szól. Ace a pult mögött szuggesztíven engem néz. A vállam felett visszanezdek és megemelem felé a koktélos poharamat, majd hidegen továbblépek. Ace és én úgy mozgunk, mint a kötőtpályás sakkfigurák a sakktábla két szélén. Figyelemmel kísérve a másik mozgását. Végigkísér Omar Rudberg hangja: az én házam, a te házad.

A Cola House terasza is óriási, ahogy az udvarunk is. Főleg, akkor, amikor rádöbbenek, mennyi ember elfér ennyi helyen. Ace kertészetéből télálló pálmafélék adnak árnyékokat az éjszakába. Az egyik pálma alatt állok meg.

A kertünk tele van emberekkel, a jakuzzink is, fűtött teraszunk van, szinte trópusi a meleg ezen a koraőszi napon is, nem akarok nyilvánosan veszekedni Ace-el. Többen rám köszönnék. Csak biccentek. Úgysem ismerem őket. Finom női kéz érinti meg a karomat.

- Szia, ne haragudj rá! - Colleen lép hozzám. -... és rám sem - teszi hozzá.
- Követségben Colleen? - kérdezek rá és futólag Ace felé nézek. Látom, hogy kettőnket tart szemmel. Minket figyel.
- Liv, Ace nem akar rosszat...
- Én már csak azt unom, hogy sosem ketten beszélünk meg dolgokat, hanem mindig egy egész stáb tud róla - felelem, de közben Ace-t nézem elutasítóan.
- Amikor elvállalta rád gondolt - mondja Colleen.
- Valószínűleg mindenki hamarabb tudta az egészet, mint én - forgatom kedvetlenül a gyümölcsöket a szívószálammal a koktéloom alján. - Pedig ez is mint sok minden más, igazán elsősorban ránk tartozna, tehát előbb jó lett volna, ha én tudom meg, mint bárki más. De... hát ez Ace. Ace pontosan ilyen. Dylan, Te, egész Manchester, sőt a megye... tudta, hogy meg akarja kérni a kezem, csak én nem - lehet nem is narancslével van felöntve a koktéloom, hanem tonikkal. furcsa keserű szájízt hagy. Bár lehet ez a saját szám íze ma.
- Ez... Ace...és a bizonytalanságai - mosolyog Colleen.
- Szerintem meg az egoizmusa. Ő dönt. Kérdések nélkül. Terhességről, házasságról, most éppen BBC szereplésről... amit én nem is akarok... amibe a beleegyezésemet sem adtam. Amibe jogom lett volna nekem is dönteni. Talán. Colleen... én nem haragszom rád. Jobb vagy nálam. Pontosán tudom. De én vagyok Ace felesége. Jó lenne, ha ezzel Ace is tisztába jönne. Bocsáss meg Colleen....

- Liv...! - ellépek Colleentől és az üres koktélos poharamat a pultra teszem, és egy másikat emelek el a tálcáról, végigsétálok a kertünk teraszburkolatán. Nem tudok indulat nélkül beszélni Colleen-nal. Féltekeny vagyok rá. Nem akarok az lenni és mégis. Mert mindenben jobb nálam. Sorolhatnám mennyi mindenben jobb mint én. Ért a zenéhez, jobban néz ki nálam, és még gyereket is tudott szülni. Mindaz, ami miatt Ace bánhatja, hogy azt a kapcsolatot elcseszte és helyette maradtam neki én. Ezzel a gondolatmenettel nagyon durván be fogom forgatni magam. Körbenézek, hova menekülhetnék ebben a forgatagban.
- Jut egy kis hely nekem is a saját jakuzzinkban? - kérdezem a medence szélénél állva. Azt hiszem Ariel emelkedik ki kapkodva a medencéből, hogy átadja a helyét. Félrelököm a túsarkúimat, ahogy kicsúsztatom belőle a lábam és könnyedén átlépek a medencébe. A vörös ruhámban úgy ahogy vagyok beleereszkedem a habzó, pezsgőfürdőbe.

Mindenki nevetgél, dübörög a techno a kertben. Mennyire unom már ezeket az esteket, a házibulikat, a klub bulikat, már a leandereinket is a lampionok fényében. Folyton nyüzsög az élet a Cola Houseban. Tudom, hogy Ace-el mindig ez volt. Állandóan... pörgött. Állandóan volt valami, sosem volt kihúzva a lefolyó, mindig csak rátöltött, hol hideget, hol meleget, de nem engedte le a pezsgést az életében. Nem gondoltam, hogy az otthon azt jelenti az olvasatában, hogy lesz még egy helyszín, ahol klubéletet él. És nem... házaseletet. Idegesít, hogy mindig vannak nálunk. Ha nincsenek, akkor meg Ace is a klubban van. Mintha Ace lenne maga a klub. Talán a negyedik koktélnál veszttem el.

A vörös csipkebugyimmal a kezemben kacarászok, végre jó kedvem van, végre nem érdekel senki és semmi, és Dylan az, aki véget vet a jakuzzi botrányomnak, egyszerűen kiemel a vízből és a bugyimat a zsebébe gyűri.

- Liv! Liv! Gyerünk szállj ki! - lágyan paskolja az arcomat hirtelen reszketni kezdek, ahogy kiemel a jakuzzi meleg vizéből.
- Dylan! Elrontottad a mulatságomat! - tiltakozom, de Dylan egy köntöst ad rám. - Mindig! - ismerős cigaretta illata van. Mint ott a várudvaron, ahogy kikönyökölt a korlátra. Megdobogtatta a szívemet, akkoriban.- Miért választottad anyámat? Miért? Ott a várban! Tényleg ennyire nem tetszettem?
- Esetlen kis tacsókölyök voltál! Most is az vagy! Igyál! - egy pohár vizet nyom a kezembe. - Totál részeg vagy! Örülj, hogy anyád nem lát így! Ha tudná hogyan élsz Ace-el!
- Pontosan tudja! Az anyák zsigerileg ellenzik, hogy az ember lánya egy ilyenhez menjen feleségül! Ezért nem akarja Ace-t látni sem. Meg is értem. Néha én is ezt érzem. Nem is akarom látni sem. Most sem - Ace-el sosem jelenhetünk meg a lila-szürke lakásban. Ace tiltott egyén. Mindig csak akkor volt nálunk, ha anyám

nem volt otthon. Nem változott ez igazán a házasságunkkal sem. Ace nem jött még velem anyámhoz. Mert anyám nem tudja elfogadni Ace-t.

Bódultságomban lassan fogom fel, hogy Dylan csak azért van velem, mert várják, hogy a vendégeink lassan hazafelé szállingózzanak és én még a maradék méltóságomban maradhassak. Ne rendezek jelenetet! Dylan cigire gyújt és engem néz. Kevés stabilitásom volt egész életemben. De Dylan mellett beszélgetni, miközben ő elszív egy cigit az mindig... stabil pont volt. Megnyugtat és a cigaretta kicsalja a szememből a könnyeimet is. Gyorsan borult a hangulatom a féktelen kacagásból sírásba.

- Mondjad csak, hülye picsa vagyok! - sírom a köntösöm ujjára hajtva a fejem.
- Nem vagy az Liv - fújja az ég felé a füstöt Dylan.
- Istenem azt se tudom vettem e fel melltartót vagy elhagytam a jakuzziban - tapogatom magam bágyadtan. - Add a bugyimat, anyám megölne, ha egy piros bugyival a zsebedben állítanál haza - tartom a tenyerem felé. Dylan a nedves csipkeanyagot a kezembe nyomja. Eltüntetem a fürdőköpenyem zsebében. Belélegzem Dylan cigarettájának illatát. Csendben peregnek a könnyeim. Azt hiszem kicsit elbóbiskoltam. Már lekapcsolták az alaptuccot. Vége a házibulinak.
- Indulsz? - a hátam mögött hallom Ace halk rekedtes mély hangját.
- Lassan, ja - feleli halkan Dylan.
- Holnap benézel?
- Aha, a hangtechnikát beállítom reggel.
- Kösz - feleli Ace.- Jó éjt! - hallom, ahogy Dylan felemelkedik mellőlem. Lehámoz magáról. Félig rajta aludtam el. Álmosan pislogok, ahogy Dylan után nézek. Ketten maradunk Ace-el. A Cola House hangulat buli után. Mély csend telepedik közénk.
- Már aláírtad a szerződést igaz? - kérdezem fásultan Ace-t.
- Semmi sincs kőbe vésve - feleli Ace. Némán biccentek.
- Oké... - elmúlt az alkohol hatása. Vége a leszárom érzésnek, ami annyira jól esett. Semmi sem érdekelt. A saját házamban azt csinállok, amit akarok. Lefejtem magamról a ruhákat és meztelenül visszalépek a csendes medencébe. Teljesen üres vagyok. - Ace! Vajon megélem azt, hogy egyszer mi ketten... közösen hozunk... egy döntést? Úgy, hogy megbeszéljük? Mi ketten? Mondjuk úgy, ahogy ezt egy fiatal húsz éves pár meg tudja tenni? Kim és Alex? Ők közösen hoztak döntéseket, hogy megtartanak egy váratlanul érkező babát. Közösen választottak új otthont. Vagy mi sosem leszünk ennyire egy hullámhosszon? - elmerülök a vízben. Ahogy feljövök Ace a medence szélénél állva engem néz.
- Tudom... hogy hoztam egy elhibázott döntést. Akkor Liv. Tudom. Körülbelül minden hónapban hozzám vágod. Legalább egyszer. Megkapom, amikor neked megjön. És szembesülünk a ténnyel, hogy ebben a hónapban sem sikerült.

Tudom, hogy hoztam egy rossz döntést. Amiből nem engedtem akkor. Hiba volt. Liv. Nem tudom, hogyan vezekeljem. Nem tudom. Azt hittem... kijavíthatom azt a hibát. Sajnálom. Tényleg. Őszintén, amit akkor döntöttem. Nagyon rossz döntés volt. Én tényleg próbálok... változtatni ezen. De ha őszintén belegondolsz Liv, utoljára februárban volt igazán jó szeretkezésünk,... azóta...csináljuk de...az nem olyan...

- Igen... tudom... - a víz felszínén lebegek és nézem a fejem felett az eget. Keresem a csillagokat. Ace felnyalábolja a vizes ruháimat a földről, csak a köntösömet hagyja ott és magamra hagy. A Cola House végre csak a miénk. De jobb-e így? Hogy nincs velünk senki?

Tudom miért hív folyton vendégeket Ace. Mert ha ketten maradunk talán már megöljük egymást. A házibulijaink legalább azt az illúziót keltik, hogy boldogok vagyunk. A társaságban vegyülünk. Sokan vannak körülöttünk, nem egymással vagyunk elfoglalva és a problémáinkkal. Tehát egyik buliból a másik buliba haladunk. Ez az idilli párosunk, a házasságunk. Az elején annyira tetszett ez. Ace mellett megjelenni egy buliban. Mint a felesége.

De aztán ez a kezdeti izgalom kezdett elmúlni... már századjára nem volt olyan különleges Ace mellett megjelenni egy zenétől hangos helyen.

Emlékszem Dylan is éjszakai életet élt. Tudtam, hogy Ace is. Amíg nem éltünk együtt nem tűnt fel, hogy ez mennyire... fárasztó. Mintha a mérleg két szélén lennénk. Ace este aktív, én napközben. Nehéz egyeztetni az óráinkat. Hogy több minőségi időt töltsünk együtt. Bármelyikünk is áldozza be az ébren töltött óráit, azzal a pihenőideje sérül. Nekem az estékkel, Ace-nek a nappalokkal. Folyamatos kompromisszumok.

Ace most sem szólt rám, hogy fejezzem már be, hogy viselkedjek. Csak Dylant állította rám. Mert Ace azt mondta: ez a Cola House. Itt önmagam lehetek. Tegyek, amit akarok. Nem fog felülbírálni. Csináljam. Otthon vagyok. Ez volt a megállapodásunk. Ace ígérete.

Nem érzékelem az időt. Csendes az éjszaka. Halkan lépek a zuhany alá és engedem magamra a forró zuhanyvizet. Ace már alszik, átbújtom a fejemen a selyemhálóinget és a takaró alá bújok. Az utolsó lámpát is leoltom a Cola Houseban.

DJ Lesson 4

A reggel fájdalmas. Szétterülve fekszem a hatalmas franciaágyunkba süppedve és...

Bummm.... tuc...tuc... tucc.. bummm

Basszus! - a fejembe húzom a párnámat. Nem hiszem el! Mennyi az idő? - álmosan tapogatódzom a telefonom után. Nyolc óra múlt. A hangok a nappalinkból jönnek és úgy tűnik egy egész baromfiudvar vár odalent. Ace már nincs mellettem az ágyban. Régen felkelhetett.

Bummm..tucc-tuucc-tuucc... mindig ez van. Ebben a házban folyton...szól a zene...

Kibotorkálok a fürdőszobába. Ace már a tusfürdőillatát is kiszellőztette, nyitva a fürdőszoba ablakunk. Kedvetlenül mosok fogat. Nincs hangulatom ehhez a felvételhez. Tulajdonképpen még mindig meg sem beszéltük. Mit vegyek fel? Amit egy klubestre vennék?

Egy techno feliratú póló? Nem az túl sok. Ace-t ismerve ő feketében van. Tehát én is egy klasszikus kivágású fekete testhez simuló hosszított felsőt veszek fel. Csak átfésülöm a hajam, leengedve hagyom. Kifessek magam? Micsoda tanácstalanság. Mégiscsak teszek fel valami színt az arcomra, egy felvételen jobban mutat. Amúgy is lehet elég sápadt vagyok ma.

Megadom magam a borzalmas hangoknak és lesétálok az emeletről a földszinti nappalinkba.

Mindenki nyüzsög a nappaliban. Tévések jönnek-mennek. Szörnyülködve nézem a káoszt. Ace talán a producerrel beszélget, amikor megragadom a karját.

- Ace! - felém fordul.
- Liv! De jó, hogy jössz! A DJ leckék producere Jason Hill, ha emlékszel a TOP DJ műsorában ő volt az egyik véleményező zsűritag - mutatja be sietve.
- Olívia Norton! Örvendek! - fogok vele kezni. - Ace, beszélhetnék veled négyszemközt? - kérdezem nyugodtan. Ace a fejébe nyomja a sapkáját, de követ. A saját privát házi stúdiójába megyünk. Az legalább hangszigetelt.
- Még nem egyeztem bele - állok meg a szoba közepén.
- Akkor? Küldjem el őket? - kérdezi karba tett kézzel Ace. Kidomborodnak a karizmai ettől a mozdulattól. A fejemet rázom.
- Miért nem lehetett ezt előzetesen megbeszélni velem?
- Mert alig találkoztunk, emlékszel? Folyton voltál valahol vagy te vagy én. Erre mondtam, hogy szinte nem is látjuk egymást. Mintha nem is tudom... kerülnél.
- Nem kerüllek.
- Gondoltam a felvételek ideje alatt együtt lehetnénk.
- Nekem dolgoznom kell Ace.

- Ezerszer mondtam, hogy nincs rá szükség. Nem kell, hogy dolgozz, maradhatnál itthon. Van elég pénzem ahhoz, hogy a feleségemnek soha ne kelljen dolgoznia.
- Szétvetne az unalom.
- Tudom, gyereket kellene, hogy csináljak neked. Mit szólsz egy kutyához?
- Nem kell kutya. Nem leszek gyerektelen kutyás nő! - fakadok ki.
- Oké. Itt az alkalom. Beszéljük meg - ül a bőrszékébe Ace. - Vállalod a szereplést vagy sem?
- Hányan fogják látni?
- A promóciós időben többen, de csak a marketing videót. A többit nem.
- Mennyi időbe fog ez telni?
- Amíg el nem sajátítod az alapokat.
- Rémesen hangzik. Ha megvan az alap leszállsz rólam? - kérdezem.
- A cél, hogy egy track-et úgy, ahogy önállóan össze tudj dobni.
- Ebéd után be kell mennem az irodába.
- Délelőtt forgatunk, nem több, oké?
- Most már ne csak munkaidőm után, de a délelőttjeimen is játszam el, hogy mennyire csodásak vagyunk együtt? - kérdezem hidegen.
- Kivételesen jó lenne, ha inkább önmagadat adnád.
- Ha önmagam adom, azt senki sem nézné - felelek rá.
- Akkor maradj a szokásos karót nyelt csaj, akiből legszívesebben kibasztam volna a görcsöt - fakad ki Ace.
- Ritka bunkó szemétláda vagy, csak hogy tudd.
- Hozzámegettél volna Noelhez is!

Oké. Adásszünet. Szerintem táva maradt a szám. Ace-en is látom, hogy tudja túllőtt a célon. De már nem szívhatja vissza.

- Bocs, Liv, bocs! - összeteszi a két tenyerét és a szája elé szorítja. Ace nyers fogalmazása. Mindig. Éles. Tűpontos. Realisztikus. Ezért fáj. Iszonyatosan fáj. Mindig is értett ehhez. Soha senki nem tudott annyira megsérteni, megbántani, mint...Ace. Mert tőle igenis számítottak ezek a mondatok. Nem voltam immunis rájuk. Hatottak rám. Most is érzem, hogy hat rám. Ha elbőgöm magam oda a sminkem. Ace levegőt venni sem mer, csak szorítja imára feszített ujjait a szája előtt. A gyűrűs ujján a vastag platinagyűrűnkkel.
- Egy élmény lesz megörökíteni az utókor számára házasságunk eme emlékezetes időszakát Brian! - mosolygom tettetett jókedvvel és sarkon fordulva kivonulok a nappalinkba. Istenem csak ne sírjam el magam!

Kapok egy mikroportot a ruhám alá, egészen a mellkasomhoz csiptetve. Ez fogja felvenni a hangomat. A DJ pult mellett állok. Láttam ezerszer már. De sosem kellett

hozzáérnem. Nem vagyok erre felkészülve. Rémálmaim egyike. Reflektorfényt kaptam. Nem bírom az ilyesmit. Feszült és ideges leszek tőle. Érzem, hogy izzad a tenyerem.

- Mit kell tennem? - nézek Jasonra, aki csípőre tett kézzel magabiztosan irányít mindent. Az egész nappalink az irányítása alatt áll.
- Egy laza bemutatkozás lesz. Semmi Extra. A műsort Ace viszi, te abszolút csak asszisztálsz Liv. Az oktatón van a hangsúly nem rajtad.
- Rendben, értem. Menni fog - bólogatok erőtlenül. Ace mellém ér, de rá sem merek nézni. Csak érzékelem a bicepszére feszülő fekete pólóját, a törött horgonytetoválása esik felém. Sosincs zavarban. Megszokta a szereplést. Összekészülnek a felvételhez. Ace a Cola House és a műsor házigazdájaként kezdi a felvezetést:
- Üdv mindenkinek én DJ Ace vagyok a manchesteri otthonunkból a Cola House-ból, és ebben a videószorozatban megmutatom, hogyan tanítom meg a feleségemet, hogy igazi DJ legyen! Íme az alapok, amihez ma szükségem lesz, a feleségem. Tehát egy feleség, tessék itt áll mellettem. Az első kérdés hozzá, kérlek mutatkozz be nekünk - néz rám Ace és várakozón felém tartja a tenyerét.
- Heló Ace, én a feleséged vagyok és Livnek hívnak - mosolygok rá, csak Ace tudja mennyire természetellenes és mesterkélt ez a mosolyom.
- Következő kérdés, mond hogy vettelek rá, hogy te DJ legyél?
- Sehogy. Fogalmam sincs. Szerintem soha nem tettél ilyet, tehát nem is értem miért állok most itt melletted - kinézek Jasonra, aki csak kacintva mutatja, hogy ok.
- Édes vagy, elárulom, hogy semmi ritmusérzéke nincs, szóval most hogy ide álltunk ehhez a videóhoz én válogattam elő néhány zenét - veszi át a szót Ace. - Vagyis ezek nem olyan bugyuta számok, mint amilyeneket te válogatnál, hanem az én válogatásom lesz és bemutatjuk mennyire jó kapcsolatban is vagyunk mi... a zenével... tehát nézzük is az első tracket - Ace megnyom a DJ pulton egy gombot és ritmusra elkezd mozogni, csatlakozom hozzá. -... és most nézzük meg a másik számot - megnyom egy másik gombot és arra is mozogni kezd. - Szóval, amit ma megtanítok neked, hogyan hozunk össze két számot - Ace a laptopjára mutat. Ott is nagyjából a DJ pult szerű felépítés van, a program. - Az egyik oldal az egyik, a másik oldal a másik szám. Ha megnézed a számokat, itt látod, hogy eltérő a leütésük száma. Vagyis a gyorsaságuk. Az egyik szám 123 a másik 125 leütéses, vagyis nem egyforma a gyorsaságuk. Tehát ahogy összeilleszted a két számot az a következő. mindkettőnek 125 kell, hogy legyen a leütése. Ezért ezt a kerek lemezfelületet kicsit meghúzod így. Nézed a számokat látod! 125-re húzod a lassabbat. Ha egyezik a két szám ritmusra, akkor meg kell találni a megfelelő pontot, amikor a kettőt átváltod. Szépen áramlatban beépíteni az egyiket, a másikba. Tehát ütöd az alapritmust. pam-pam-pam- pam - Ace a mutatóujját a keverőpultnak érinti. - Gyerünk

csináld! - együtt ütjük az alapritmust. - Szuper. Gyere cseréljünk helyet. Állj a pulthoz! - fogja meg a derekamat és maga előtt áthúzza a pult elé.

- Jó, hát nem igazán érzem, hogy mit kellene csinálnom - érintgetem meg a pultot és a laptopot nézem.
- Alapritmus! - üti a mérőket Ace. Felveszem én is a ritmust a mutatóujjammal ütve a ritmust, lemásolva azt, ahogy Ace csinálja és megpróbálom átváltani. Lenyomom a gombot, furcsa torz lesz a hangzás.
- Rossz, rossz időben - túrom a fülem mögé a hajam.
- Ja, ja, ja - Ace belenyúl a pultba és leállítja a zenét. - Semmi pánik. Próbáld újra! - elindítom újra a számot, ütöm az alapritmust és megpróbálom váltani. Megint összebúg az egész. Ace nevetve állítja le a zenét. - Újra. Koncentrálj, és próbáld ütemre áthozni, nézd itt látod a basszus kiugrásait - mutat a laptopra ahogy fel-felvillan minden ütés. Elindítom a zenét és most csak azokat a kis villanásokat figyelem. Villan, villan, villan, most!
- Jó! Megvan! - Ace rázza magát a zenére. - na figyelj, megyünk tovább. Látod, amikor a szöveg van minden szóra elkezdi világítani ez a nyolc kis gomb. Pam-pam-pam-pam. Látod megy a szöveg, haladnak a villanások. ahol a szöveg ott lesz zöld a gomb. Na most ezzel fogunk kicsit játszani. Követed szépen a szöveget ahogy ugrál itt neked a nyolc gombon és mondjuk csak a no szócskát fogod dupláztatni a következőképpen - Ace ahogy a no szó zöldre várt megnyomja és újra felhangzik a no. - Látod? Tehát ezzel tudod késleltetni, ismételtetni a szöveget. Próbáld ki - lenyomja nekem a gombot és én ismételtetgetem a számban a szavakat. - Úgy, ok, éld ki a kreativitásod - vigyorog fel a kamerába Ace.
- Ok, rendben - bólogatok és nyomkodom a gombokat.
- Jó, utolsó feladvány. Átváltod a két számot, tehát egyiket lehúzkod, másikat feltolod és a bejátszott új számmal játszadsz, hogy megakasztod a szöveget. Menni fog? - néz rám Ace.
- Jól van - bólintok és Ace beigazítja nekem újra a számokat az eredeti felállásra. Elindítom az első számot, a rákeverést megint elrontom.
- Nem, nem... semmi baj - nevet Ace és visszatekeri nekem a számot. Koncentráltan figyelem a laptopot és a pultot felváltva. Elindítom az első számot és idegesen várom a megfelelő pillanatot, amikor válthatok. Ace már integet, hogy húzzam a csúszkát, kapkodva keresgélem, hogy mit kell húznom és bár nagyon megkésztet, de ráhúzom az új számot. Átment. Megvolt a váltás. Nyomogatom a duplázást a szövegen és erre Ace úgy integet, mint ahogy fesztiválokon csinálta, a horgonykarkötője ritmusra gördül a csuklóján.
- Oké! - Ace leállítja a zenét és a pultra támaszkodik a tenyerével. - Na. Mit gondolsz? Most az első DJ leckéd után. Leszel a feleségem még?
- Hááát.... - Ace nem várja meg a választ, hanem a kamera felé fordul.

- Találkozunk a következő leckében, iratkozzatok fel, a kezdő DJ leszek videóinkra. DJ Ace voltam, és holnap folytatjuk! Viszlát! - integet Ace és én is megemelem a tenyerem.
- És... ennyi! - Jason elégedetten lép hozzánk. - Jók voltak! Szuper! Természetes. Laza, könnyed. Nem is kell több.
- Ha ennyi volt, akkor én megyek is! Viszlát Jason! - lépek el a két férfitől és sietve átöltözöm a gardróbban. A nappaliban még a tévések pakolnak össze, amikor becsapom a ház ajtaját és kocsiba szállok.

DJ Lesson 5

Megfogadtam Kim javaslatát és beültem a St. Peter's téri teraszra. A tegnapi férfi. Itt van. Oldalt ül nekem, ugyanúgy a barátjával van. Mindketten igen jól öltözöttek. Elegáns sötétkék ingben van. Szépen kidolgozott a felsőteste. Látszik, hogy sokat adhat a testképére. Szép vékony világosbarna a szemöldöke, formára borotvált borostás az arca, minden hajszála a helyén van. Mintha egyenesen ma jött volna a fodrásztól. Elegánsak a mozdulatai. Ma is bort iszik. Vöröset. A barátja vezethet, ha ő mindig borozhat. Lassan kortyol a borból. Oldalt néz rám. Tudom miért jöttem, és miért néztem meg őket. Hogy mi tetszett bennük. Noelre emlékeztetnek. Egy férfit, egy férjre, aki elegánsan jelenik meg. Minden, ami Ace ellentettje. Ace stílusa mindig is a kapucnis pulóver, póló farival volt és fűzős edzőcipővel. Ace-t talán még sosem láttam talpas pohárból bort inni. Ace kólát iszik. Mindig. Én meg egy nagyon tradicionális családból származom. Anyám folyton elegánsan öltözött, ahogy apám is. Nem én leszek a család fekete báránya. Az én lázadásom csendes lázadás, de mindig igyekeztem beilleszkedni a családi elvárásokba. A családban Kim az, aki mindent felégetett maga mögött. Talán azért segítettem hozzá, azzal az ingatlanközvetítéssel. Valósítsa meg magát, törjön ki a családi tradíciókból, szabadítsa fel magát. Mit csinálok én itt?

Kizártnak tartom, hogy miattam ültek volna be ide ma is ebédelni. Nem érzem magam ennyire különlegesnek. Flörtölésben sem vagyok jó. Lehet, hogy mindig itt ebédelnek. Ki tudja? Lehet a közelben dolgoznak.

Idegességgel ráírok Kimre:

“Itt vannak. Az étterem teraszán.”

“Muti őket! Lőjj egy képet róluk, csak lazán!”

Sután tartom a telefont, próbálom, csak az asztalon, nem feltűnően csinálni, egy közelítő képpel rákattintok a srácokra. Megvan a kép! Átdobom Kimnek!

“Nem rossz. Kár, hogy nem vagyok ott veled, már a mi asztalunknál ülnének!”

“Abban nem is kételkedtem. Annyira jó lenne Kim. Gyertek el Manchesterbe!”

“ok”

“Két pasi együtt ebédel, borozva, szerintem... melegek. Talán pont most van a pride Manchesterben...”

- Szia! Megtaláltalak! - lazán a szemközti székbe vágja magát, sötét techno pólójával mindent kitakar a szemközt ülő két férfiből. Feltolja a napszemüvegét a sapkájára.
- Ace! - hátradőlök a székemben és kedvetlenül méregetem. - Mi járatban a St. Peter's téren?
- Tisztázó beszélgetésre jöttem. Beülhettünk volna együtt a Midland-ba is. Ebédelhetnénk együtt, ha akarnád.
- Talán nem akartam - totál mélyponton vagyok, mert azzal, hogy pasival látnak, most már száz, hogy a teraszon az a két pasi... még egy flörtölési esélyem sem lehet. Megadóan sóhajtok és Ace-re nézek.
- Kerülsz, menekülsz, semmit nem beszélünk meg. Ismét előbújt belőled az a Liv Somerhalder, akit megismertem.
- Szerintem meg te nem beszélsz meg velem dolgokat. A felvételt sem. Ahogy az az Ace, akit megismertem a klubban.
- Nem volt kötelező megcsinálnod. Mondtam, ha nem, akkor nem.
- Mindegy.
- Nem mindegy.
- Dehogynem, ez neked pénzügyi kérdés lett, mint minden - nem tudom lehet, veszekszünk. Feszült vagyok én is, Ace is. Hátrahúzó az arcomból és elnézek.
- Liv, azzal, hogy elvettelek a teljes vagyonom felét is birtoklod ez nagyjából azért úgy képpen van neked ugye? Mármint, ha el akarná válni.
- Honnan jött ez fel? Hogy el akarnék válni? - feszülök meg.
- Nem tudom, mostanában, úgy teszel, mintha mindenért én lennék a hibás. Jössz-mész, fújatsz rám mint egy macska. Azért érzem a folyamatos negatív rezonanciát, még ha nem is vagyok mindig otthon.
- És ebből azt vonod le, hogy csak a pénzedért mentem hozzád, és hogy részesüljek a vagyonodból. Egyre jobb vagy komolyan. Amikor megismertelek totál nem tudtál a pénzzel bánni, én végeztem pénzügy-számvitelt, de te üzletember lettél. Mindenben az üzletet látod. A BBC kezdő DJ oktatóvideó csomagban is - tényleg próbálom nem megemelni a hangom, már csak azért is, mert nem szeretném, ha hallaná az a két pasi, hogy mi ketten miről beszélgetünk.
- Jött, a lehetőség, megragadtam. Ennyi - válaszolja ingerülten Ace.
- Régen nem érdekelték a lehetőségek, csak az elveid.
- Az emberek változnak. Különösen ha törés van az életükben.

- Lehet, hogy azt az Ace-t szerettem igazán, aki akkor voltál.
- Lehet, hogy az az Ace már nem létezik Liv.
- Tudod, amit ma reggel mondtál... elgondolkodtatott.
- Noel?
- Igen. Aznap, karácsonykor. Két opcióm volt. Hozzámegyek egy bankárhoz, vagy egy szórakoztatóiparból meggazdagodott vállalkozóhoz. Ezt akkor lehet nem láttam ilyen tisztán. de pénzügyi szinten mi a különbség a bankár és a vállalkozó közt? Mindkettő a maga hasznát nézi. Mi a hasznod ebből az egészből?
- Ez köztünk Liv, mindig is lelkiismereti kérdés volt. Attól a nyártól kezdve. Az egész folyamat. Minden... a pénzről szólt. Részemről. Vagyonteremtés. Ennyi volt a cél.
- Már megvan a vagyonod.
- Nem tudok leállni. Átállt az agyam erre. Csináljunk még egy passzív jövedelemforrást. Miért ne? Miért ne lehetne egy oktató videósorozatom? Aki DJ-zni szeretne, az megtanulhat. Kifizeti az online tanfolyamot és gyakorolhat otthon.
- Talán csak ezért nem jön össze a baba. Folyton agyalsz valamin, folyton stresszelsz.
- Szerintem Liv, arra nincsen szükség, hogy te dolgozz. Nem vagyunk rászorulva. Te sem vagy rászorulva. Miért nem tudsz, te annyival megelégedni, hogy a feleségem vagy? Egyáltalán nem kellene mással foglalkoznod, csak hogy teherbe ess. Felőlem egész nap ötletelhetnél rajta otthon. Hazamegyek, csináljuk kész. Liv, minden kivizsgálás után is rendben vagyunk. Lásd be te is mentálisan nem vagyunk ott, hogy ez összejöjjön.
- Ace... tulajdonképpen ugyanarról beszélünk, csak két teljesen ellentétes oldalt látunk.
- Pontosabban?
- Miért ment olyan könnyen ott tizennégy évvel korábban a teherbe esésem?
- Mert fiatalabbak voltunk?
- Nem is ez volt ebben az egészben a lényeg, Ace...igazán most kezdem érteni, az akkori önmagamát is. Lányiskolába jártam, elnyomva a szüleim által, megtűrten. Miközben mindig volt az a belső rejtett lázadó oldalam. Nagyon könnyű volt vonzódnom, olyan férfiakhoz, akik ezt elő tudták hívni belőlem. Mint Dylan. Meg akartam élni a saját lázadásomat és ezért volt teljesen egyszerű mód erre az, hogy egy lázadó sráccal, egy DJ-vel járjak. De most....
- ... ez a lázadó srác már eltűnt...
- Igen.
- Egy komoly, folyton elfoglalt zenész üzletember maradt a férjed. Aki téged is beáldoz az üzlet oltárán.
- Igen.

- Ráadásul már egy gyereket sem tudunk összehozni mi ketten. Vagyis te mint pénzügyi szakember megállapíthatod, hogy a kapcsolatunk, vagy jelen esetben a házasságunk már régen nem nullszaldós.
- Jobb is, ha nem mérlegelem voltunk-e valaha is nullszaldósak.
- Liv, tudom fáj a gondolat, de lehet hogy meg kellene próbálkoznod megbarátkozni a gondolattal, hogy nekünk... talán soha nem lesz gyerekünk. És ezen gondolat alapján átértékelnünk, azt, hogy mit akarunk egymással, ezzel a házassággal, mert az, amit eredetileg szerettünk volna, abból semmi sem valósult meg. Igazán... én azt hiszem ezt kellene elfogadnod és innen tovább lépnünk. Ha tudunk együtt... ha nem... akkor külön - Ace száraz, nyugodt kíméletlen hangsúlyával ez valahogy még durvább. Kemény szavak. Igazak. Észre sem veszem, mint egy könnyű zápor, peregnek a szememből a könnyek. Kettőnk közül Ace a felnőttebb. Talán ezért is, neki kellett ezt kimondania. - Úgyhogy, ha szeretsz egyedül emészteni, akkor nem is zavarlak ebben. Jó étvágyat! - Ace felemelkedik és magamra hagy. Ott maradok összetörten és csak lehunytt szemhéjam alól peregnek ki a könnyeim. Én erre a teraszra csak sírni járok. Zavartan írok rá Bonnie-ra, hogy részemről halasszon mindent a jövő hétre. Képtelen vagyok ilyen lelkiállapotban dolgozni.

Céltalanul kocsikázom a városban, rutinköröket teszek a kocsival. Ma klubest van. Ace estje. Ilyenkor korábban is megy, később is jön haza a klubból. Mehetnék vele. Nem tudom Ace-től elvárás lett volna, hogy a kísérője vagyok az életének? Az estjeinek? Techno feleség kellene, hogy legyek? Adjam fel teljesen önmagam? A munkám? Mindenem?

Én nem ilyen családban nőttem fel. Rossz példa van előttem. Anyám példáján okulva sosem bízom eléggé egy kapcsolatban, egy férfiban. A nappaliban állva habozva teszem a pendrive-ot a lejátszóba. Ma este, úgyis egyedül vagyok otthon. Tökéletes gondolkodós este. A kanapéra kucorodva a takaróba burkolódzom és elindítom a lejátszást.

Az esküvői videónk. Ráírok az unokahúgomra.

“Kim! Ti szoktátok nézni az esküvői videókat?”

“Nincs is olyanunk! Polgárpukkasztó esküvőnk volt. Mindketten edzőcipőben voltunk!”

“Nekünk éppen az ellentettje. Puccos esküvőnk volt, fél Manchester a vendégünk volt!”

“Tudom Liv, ott voltam. Igaz totál eláztam, nem sok emlékem maradt. Valamiért úgy érzem ez nem egy boldog nosztalgias este lesz!”

“Mert nem is az... Ace mindig eléri, hogy romokban legyek és sírjak. Terád is így hat Alex?”

“ Nem. Alex és én... mi inkább mint két testvér egymás mellett vagyunk. Miközben megőrjítjük egymást. Különbözőségünkben is nagyon hasonlóak. De mi problémamegoldásra rendezkedtünk be.”

“ Nem is tudom... eddig is tudtam, de Ace mindig szélsőséges érzelmeket vált ki belőlem. Nagyon a csúcs és nagyon a mély.”

“Mert hatással van rád! Ez jó!”

“ A mélypontokon lenni miatta nem olyan jó érzés. Ace szerint új célt kell találnunk a házasságunkban, ha sosem lesz gyerekünk!”

“fuh Liv, figyelj, ebben totál nem én leszek az embered, mert tudod, mi a gyerek miatt házasodtunk össze... de azt hiszem most ott kellene, hogy legyenek!”

“Az remek lenne! Gyertek el! Amilyen hamar csak tudtok!”

“ megbeszéltük! Ne sírj csajszi, inkább igyál! Kimes technika!”

A manchesteri katedrálisban esküdtünk, a Midland Hotelben volt a nászéjszakánk. A lakodalmunkban minden klasszikus felszólalt. Még Rock the Boat is ment, a bulizós vendégeinkkel mind egy csónakban. Techno ritmusban, átdolgozva, Dylan vezényletével csináltuk. Előre-hátra, balra, jobbra, hogy mindenki egyszerre mozgassa a hajót. Én és Ace ültünk elől kormányosként a gyönyörű fehér menyasszonyi ruhámban a földön. Ace-el csókot is váltottunk, amit a mögöttünk levő párok is nevetve követtek, mintha a koreográfia része lenne.

Ace talán sokat ivott aznap. Vidámnak tűnt. Én inkább nyűgnek éreztem a teljes procedúrát. Megrendezte Ace az esküvőjét, az ismerőseinek. Szerintem kevésbé szólt az a nap kettőnkéről. Brutál költségvetése volt az egész esküvőnek. Puccos esküvő volt. Én kicsit úgy éreztem akkor is, hogy feleslegesen. Ace gáláns volt, mindent ő rendezett. A teljes költségvetés az ő pénztárcáját terhelte.

Nem szoktuk az esküvői videónkat nézni. Egyszer néztük meg, a videós munkáját értékelve kábé. Nagyon szép felvételeket csinált. Tényleg minőségi. Szinte meghitt, romantikus, lassításokkal, legjobb kamerabeállításokkal. Szép képek. Nem éreztem sem ennyire szépnek, sem ennyire vidámnak az eseményt. Ace vágya volt az egész felhajtás. Az is, hogy apám kísérjen az oltárhoz. Én önszántamból sosem akartam volna ilyet. Az esküvői tanúm a nagybátyám, Liam volt. Aki mellettem állva és nézve az egészet csak ennyit mondott:

- Túl sokat flancoltok! Két gyűrű, két tanú és ugyanúgy házasok lennétek. Mi így csináltuk és még házasok vagyunk.

Csak halványan mosolyogtam rá. De valójában egyetértettem. Nem az esküvő nagysága a boldogság fokmérője. Nem tudom miért nézem újra és újra ma este ezt a videót... amin mindent utálok. Megörökítve a videón mindazt, amit nem szerettem.

Anyám teljes elutasítása, apám kritikai negativitása, közeli és távoli családom kicsit érdektelen statisztika jelenléte, és Ace végtelen ismerőseinek köre, akik mind jókedvűen, vidáman élvezik az én esküvőmet. Ace aki mindenkinel beszélt, mindenkinel nevetett, mindenkinel koccintott, mindenkinel foglalkozott... csak igazán velem nem. Én csak a fehérbe öltöztetett kelléke voltam az esküvői track-jéhez. Most úgy érzem, Ace mellett az egész életem ilyen. Mint ez az esküvő.

Mivel fogytam, a ruhám enyhén bő lett rám, a cipőm meg szorított, egész nap melegen volt és úgy éreztem csorog rólam a verejték és mindeközben mindenkire próbáltam kedvesen mosolyogni, de a felvételeken is látszik, hogy én inkább komoly, mint boldog menyasszony voltam.

Mindebben az örült forgatagban pedig csak annyi járt a fejemben, hogy soha nem abba szerettem bele, aki a tökéletes volt számomra, hanem aki az életem adott pillanatában ott volt és szükségem volt rá. Dylan, Noel, Ace.

Egyikük sem volt tökéletes... végtelenül távol álltak a számomra tökéletes társtól. De mégis adott helyzetben... rájuk volt szükségem, azokra az érzésekre, amit kiváltottak belőlem. Noelt azóta sem láttam. Ace... hullámhegyek és hullámvölgyek sorozata, távol a tökéletességtől, vele most zátonyra futottunk... és ebből... várható mi következik.

DJ Lesson 6

A hajnal első sugarai anyámék teraszán talál rám, ahogy Dylan is, amint kilép. Cigarettát gyújt és kikönyököl a korlátra.

- Rossz helyen vagy - összegzi szűkszavúan.
- Mi? - nézek rá a könnyeimet a pulóverem ujjába törölve.
- Te... Itt... a teraszunkon... -- az ajkai közé veszi a cigarettaszálat és nézem, ahogy megszívja. - Szóval?
- Láttad a kocsim az utcában, igaz?
- Mögöttem parkolok, ja - bólint. - És?
- Nem tudom... úgy érzem... romokban a házasságom.
- Nem csak te.
- Nem csak én érzem így? Mert még ki?
- Hát Ace.
- Persze, ki más - nézem a kezemen a platinagyűrűmet. Ace választása. Mert a platina időtállóbb, mint a nemesfém. Ez a platina talán a házasságunkat is időtállóbban bírja ki. Természetesen Dylan-nal megbeszélte. Vele igen. Velem

nem. Hát ez Ace. - Ace többé kevésbé tegnap megfogalmazta, hogy a házasság, mint minden normál házasság a gyereknemzés céljából kötött. Mivel ez nem jön össze... hát akkor mi értelme a mi házasságunknak? - kérdőn Dylanre nézek. - Az egész fölösleges. Igaz? Ace és én... csak törleszteni akarta a múltat igaz? Tisztítani a lelkiismeretén. De nem jött össze. Michelle szintjére csúsztam. Nem tudja megváltoztatni a múltat.

- Te élsz Liv - emlékeztet Dylan.
- Igen persze, de... milyen élet ez így? - csendben sírok, Dylan komótosan szívja a cigarettáját. Már megszokta tőlünk ezeket. Csendes kísérelve Ace és az én szenvedésemet, kapcsolatunkat. Minden drámán végigkísérve minket.
- LIV?! - anyám lép ki hozzánk. Nagyot sóhajtok. - Mit keresel te itt? Gyere be! - int be maga után és az étkezőhöz ül. Beletörődve követem. Áttöröm az arcom a könnyeimről. A fejként fölött a polcon ott van a fényképkeretben az én esküvői képem. Ace és én a manchesteri katedrális előtt.
- Anya!
- Liv! Mindig ez lesz? Mindig? Adódik egy kis gond és te itt vagy nálunk. Nem csinálhatod ezt így az életben! Ez nem megy! Maradj! Old meg! Vagy váljatok el! Bár szerintem össze sem kellett volna házasodnotok! Én az utolsó percben is megkérdeztem, hogy biztos vagy te ebben? - igen, remek élmény volt. Mielőtt az oltár felé indultam, anyám utolsó kérdése ez volt: biztos ezt akarod Liv? Most még visszaléphetsz! Rémes de még az anyakönyvvezető is arról beszélt, hogy most még minden szép és jó, de majd jönnek a nehéz napok. Kábé még az anyakönyvvezetőnk is le akart beszélni. Pocsék esküvő volt.
- Anya!
- Kezdetektől elleneztem ezt a kapcsolatot nagyon jól tudod! Semmi sem tetszett abban, ami ez a DJ világ. És lám! Nem működik! Itt vagy, folyton, és sírsz! Ez miatt a DJ miatt. Állandóan ezt látom! Hogy tönkretesz téged! Abortuszra küldött! Aztán elcsábított az egyetlen normális férfitől, Noeltől is! Sosem voltál te az első az életében ez az igazság. Mindig mást helyezett előtérbe, a prioritásaival van a legnagyobb probléma! - anyám kegyetlen realitása. Mert igen, igaza van. Pontosán tudom, hogy már hányszor volt ugyanez. Nem először lépek bele ebbe a mederbe. Hogy itt vagyok összetörten. Ace miatt.
- Anya, ezzel nem segítesz! - sírom.
- Tudom, csak... aggódom érted! Nem tetszik ez az egész! Miért is nem mentél hozzá Noelhez, már rég unokám lehetne! Ettől a DJ-től sosem lesz gyereked! - ha van aki Ace-nél jobban ért hozzá, hogyan kell egy szenvedőbe belerúgni, na anyám ilyen. Ace sem gyenge, de anyám rajta is túltesz. Mennyire hasonlóak tudnak lenni ilyenkor! Ők sosem vigasztaltak... mintha a szavaikkal csak tovább

akarnának edzeni. Könyörtelenek, ha látják a fájdalmamat. Jobb sosem mutatni, hogy mennyire össze vagyok törve.

- Anya! Most miért kell ezt?! - kiáltok rá. S csak zokogok, képtelen vagyok abbahagyni a sírást.
- Felhívom! - csattan anyám és kész intézkedni. Dylan lép be a veszekedésünket hallva.
- Hagyd Marianne, majd én! - fogja le anyám kezét Dylan és Ace-t csörgeti. - Nálunk van Liv, érte tudsz jönni vagy vigyem én hozzád?

Ace értem jön. A fekete Ford leparkol a ház előtt. Végtelen esték és bulik emléke ez. A fiatal koromból. Ace jött és én elvarázsolódtam. Odáig és vissza voltam, hogy egy DJ-vel járok. Mintha a főnyeremény lenne az enyém. Akkoriban hittem is, hogy így van. Most már iratmegsemmisítőbe tenném azt a nyertes szelvényt a házassági anyakönyvünkkel együtt. Bezökkenek Ace mellé a Fordba. Kifacsart vagyok, mint egy citrom. Amióta Ace-el vagyok, azóta nem segít, a lelkemen, ha hazamegyek anyámékhoz. Igen, ezt vettem észre. Mert anyám haragszik rám, hogy mégiscsak ez mellett a DJ mellett kötöttem ki. Anyámnál nem tudok megvigasztalódni. A Fordban a Will you love me tomorrow szól a The Shirellestől. Hihetetlen. Ha valami örök az életemben, hát akkor Ace mellett Ace szivatása.

- Megint a régi nóta Ace? - kérdezem fáradtan.
- Ez mindig jó játék volt köztünk Liv.
- Ezt a játékot igazán csak te szeretted játszani Ace. Egyoldalú volt. Mint annyi minden a kapcsolatunkban. Néha igen úgy érzem, hogy igazán csak én szerettelek Ace. Én vittem bele magam ebbe a kapcsolatba. Jelenleg nem tudom, hogy ami a múltban és a jelenben szerelem volt, az működik-e holnap is - felelem ködösen. - Szeretném meghívni az unokatesómékat a Cola House-ba - jelentem ki hirtelen felindulásból. Jelen állapotomban tényleg azt érzem egyedül Kim képes kirobbantani ebből a mélységből. Ha vele beszélek úgy érzem élek, lélegzem. Kell a lendülete, hogy kirángasson.
- Oké - feleli nyugodtan Ace. A Cola Housenál kiszállunk, kedvetlenül látom, hogy a teljes stáb már csak ránk vár.
- Rendbe kell szedjem magam kicsit - mondom erőltetett nyugalommal.
- Amennyi időre csak szükséged van - biccent Ace és lelassulva követ a folyosón. Kezet fog Jasonnal és lent marad a BBC-s stábtaggal beszélgetni.

Egy óra alatt szedem rendbe magam annyira, hogy úgy érzem felvételhez vállalható külsőm van. Egész este kisírtam a lelkem. Most már jó leszek. Csak Ace tudja igazán, hogy mennyire sok alapozó van rajtam, ami mögé elrejtke most mindent. Igaza van, ez a régi görcsös Liv Somerhalder, aki festék mögé kell rejtse magát, hogy megerősödjön.

Ace azt mondta... mindig is idegesítette az akkori énem. Lehet... mégiscsak igaz, jobban szerettem én őt, mint ő engem?

- Jól vagy? - súgja Ace, ahogy mellé érek a DJ pulthoz a kamera elé.
- Menni fog! - biccentek és mély levegőt veszek.
- Oké - Ace a kamera felé fordul. Jason számol be nekünk a felvételhez.
- Sziasztok! Itt újra Ace és Liv, egyenesen a manchesteri Cola House-otthonunkból! - Ace félmosollyal néz a kamerába - és nagyon, nagyon rosszul viselkedtünk az elmúlt időben. Nyugi, csak viccelek. Nagyon jól vagyunk, minden rendben van, igaz Liv? Mondj nekik kérlek néhány példát mennyire okésak vagyunk! - erőltlenül mutatok két lájkot a kezeimmel, félszeg mosollyal. - Szuper, na miről is fog ma tanulni a kis asszonykám! Egy átmenetet tanítok neked Liv. Most azt tanulod meg, hogyan lehet egy nagyon lassú számból egy nagyon távoli sebességű másik számhoz közelíteni. például egy 124-es bpm-es számot egy 174-es bpm-hez közelíteni. Na egy szóval, hogyan csinálnád meg? Meg tudnád csinálni? - néz rám Ace.
- Nem - rázom a fejem, enyhe kényszerű mosollyal.
- Nem tudod, akkor menjünk is bele, és mutassuk meg, hogyan kell ezt csinálni. - Ace a pult felé fordul és a laptopot mutatja - Tehát ismered, ezen az oldalon van egy szám, ami 124 bpm-es a másik oldalon pedig egy 174 bpm-es. Ma ezeket a tempó csúszkákat fogjuk használni - mutatja meg a DJ pulton a csúszkákat. - Tessék told fel - óvatosan felcsúsztatom. - Na most, ha látod ez a szám nem megy fel csak 131 bpm-re, ami közel sincs a vágyott 174-es leütéshez. Szóval növelni kell a tempócsúszka tartományát, ezt megteheted itt a programon belül. Ha megnöveled itt 244-ig akkor azt kell tudnod, hogy a csúszka innentől nagyon érzékeny lesz a legapróbb mozgásokra is. Na már most használhatod a szinkronizálás gombot. Általában a szakmában, úgy tartjuk, hogy ha valaki a szinkronizálás gombot használja az nem is igazi DJ. És egyáltalán hol van a fejhallgató? Eddig még nem is használtál fejhallgatót igaz? Na szóval szinkronizáljuk ezt a számot, ezzel a számmal. Tehát átmenetet fogunk végrehajtani. A következőt csináljuk: növeljük az új szám hangerejét, miközben növeljük a sebességét, közben erről elkezdjük levenni a frekvenciákat, az újhoz pedig hozzáadogatni a frekvenciákat. Menni fog?
- Elég idegessé tétél - jelentem ki.
- Jó, előbb megmutatom neked az egészet, hogy mit kell csinálnod - Ace kezeit nézem a pulton, lazán csinálja az egészet. Könnyedén, profin. - Így, kicsit lehet lassabban csinálnám, azért elég nagy leütésszámot kell ugrani, tehát 50 leütéssel több lesz, ez azért nem kis váltás érződik. Na gyere Liv, visszaállítjuk az egészet az alap indulásra - Ace igazgatja a pulton a dolgokat. Helyet cserélünk. Idegesen indítom el a számot és közben végig a laptopon nézem a

leütésszámokat. Ahogy Ace csinálja elkezdem felfelé huzigatni a kis kiálló kart szépen lassan növelve a leütésszámot, majd ahogy elérem a megfelelő 174-es számot elkezdem a frekvenciákat állítgatni, igazán a sok gombból nem tudom pontosan ugyanazokat tekergetem-e. Borzalmas az eredmény, amit kapok.

- Igen, hát nem hangzik túl jól - biccent Ace. - Igazán az a helyzet voltak olyan pillanatok amikor pánikba estél.
- Melletted csaknem minden pillanat ilyen - jegyzem meg fanyarul. Ace futólag oldalt néz rám.
- DJ-ként ha hibázol, akkor az emberek elmennek...
- Az életben? - nézek rá vissza.
- Ott... lehet, hogy nem mennek el, lehet... hibázni... - kibeszélünk a műsorból Ace is tudja én is. A hibáinkról beszélünk. Ace hibáiról. Ace rám néz. - A DJ pultnál a legjobb, ha nem csinálsz semmit túl hirtelen. Ez egy készség. Az életben is. Ne csinálj semmit túl hirtelen Liv. Azt hiszem, ma is tanultál valamit. Most már csak ezt kell gyakorolnod. Ne csinálj semmit túl hirtelen.
- Most nem fogom itt ezt gyakorolni, sose lenne vége ennek a leckének - nézek fel Jasonra.
- Tudom, te mindig csak azt akarod, hogy legyen már vége a DJ órának - nevet rám Ace.
- Pontosan - bólintok rá komolyan.
- OKé, a mai leckében azt tanítottam meg az asszonykámnak, hogy semmit ne tegyen túl hirtelen. Köszönöm, hogy ma is velem tartottatok, találkozunk a következő videóban, sziasztok! - mindketten integetünk és Jason jelez, hogy oké, vége a felvételnek. Leveszem a mikroportot és otthagynom Ace-t a nappaliban.

DJ Lesson 7

Már ébredéskor rosszul vagyok. Elesek vagy elhányom magam kábé így érzem. Szédülök. Erőtlen vagyok. Aztán rájövök, hogy miért is. Megjött. Szokásos eseménysor. Sóhajtván felütöm a naptáramat, jelölöm a napot. Kiszámoltatom az appban a következő peteérésem körülbelüli napjait. Bár rendszertelen ciklussal ez szinte lehetetlen.

A reggeli zabkásámat a kanapéra ülve fogyasztom a nappaliban, bekapcsolom a nagyképernyős tévémet. Meglepődöm. Az esküvői videónk indul tovább. Ezek szerint bedugva maradt a pendrive, az esküvői videónk. Furcsállom, hogy Ace nem húzta ki és nem tette a helyére. Pont Kim néz rám a képernyőről. Keveset szerepelt a videón, itt is csak azért látszik, mert Liam mondja a köszöntő beszédét és mellette ül Kim. Meglehetősen unottan szürcsölgeti a koktélt, miközben az apját hallgatja. Liamnak sem humora, sem jó előadókészsége nincs, én ezt a részt mindig át szoktam pörgetni,

vagyis... Ace nézte az esküvői videónkat. Újra. Érdekes. Pont ezt a részt? Mi köthette le ebben az unalmas köszöntőben?

Hogy éppen Kimet látom eszembe jut, hogy kértem, jöjjenek el. A reggelim végeztével újra ráírok Kimre:

“Gyertek át néhány hétre!”

“Megbeszélem Alex-el!”

Az értékesítési irodában a nagy tervezőasztalnál a főépítész Alex Goodwin és Liam ül. Rám vártak. Bakker! A falon a modern falióránk nagymutatójára pislantok, a hexagon falióra már a kilencesen is túllépett.

- Én... elnézést...elkéstem - a bőrtáskámat csak a székemre teszem és bezökkenek velük szembe a nagy körasztalhoz. - Az előző pár nap egy örület volt, magánélet, üzlet...minden összejött.
- Az úgy szokott lenni - néz le a maga előtt tartott fekete mappába Alex.
- Full sminkben és magassarkúban nem könnyű végigcsinálni egy ingatlanbróker napot, és utána még éjszakába nyúló buliba is menni - nézek egyikről a másikra, ha itt vannak ketten együtt az... nem jó hír... nekem.
- Az eladási statisztika egy katasztrófa, akkor vagyunk jók, ha jók az eladásaink - mondja kimérten a főépítész Alex Goodwin. Azt hiszem értem miért mondta a fia, Alex, hogy az apja, egy mészáros. Tényleg az. Nekem az idegeimet két mondatban kicsinálja.
- Mit produkál jelenleg a csapatod? - vág közbe kímélően Liam.
- A legfőbb problémát én abban látom Liv, hogy te voltál a milliós tételű eladással a csapat éllistása, de valójában, ezt a szintet egyáltalán nem hozod - emeli fel rám a tekintetét az idősebb Goodwin. Basszus! Félelmetesen hideg kékek tudnak lenni a szemei. Komolyan... félek tőle! Kiver a víz, ahogy néz. Én nem tudom, de Alex lágy kék tekintete össze sem hasonlítható az apjával. Kezdem érteni, hogy miért menekült otthonról és miért léptek le Franciaországba.
- Az eladásaimban valóban a legnagyobb tétel, Ace háza volt, ami korreláció a korábbi statisztikámban - magyarázkodom. Ma egy nehéz napom van. Minden szempontból! Szédülök...
- Azért hoztunk létre saját értékesítési irodát, hogy ne kelljen kiszervezni az értékesítési részt. De jelenleg több ingatlanunk is eladás nélkül üresen áll, ami ha nem hónapok, hanem évek kérdése, akkor egyrészt bent ragadt a pénz a felhúzott házban, másrészt romlik az épület állaga, harmadik azt jelzi, hogy szar az önálló értékesítésünk, amiért döntően az irodavezetőnket vonhatjuk felelősségre, hogy hogy lehet, hogy más bróker cégek lazán eladták az

épületeinket, most meg itt szarakodunk! - sorolja hűvösen Alex és minden szava olyan impulzusok áradata, hogy én csak hiperventillálok.

- Igen, én... tökéletesen megértelek titeket! - hebegem.
- Nem, nem értettél meg. Nekem kurvára nem éri meg ez amit csinálunk így, mert én kilencven százalékban versenypályázatokat csináltam, fix megrendelővel, aki kifizette a megépített ingatlant, amit az én nyertes terveim alapján húztak fel. Most fordítva működünk, mert tervezünk, kivitelezünk és árulunk. Ez Liam és a Liam féle gondolkodás, de eddig megbízott ingatlanbrókerek végezték az értékesítést és eladtak. Verseny volt. Most saját értékesítési irodánk van, ami jelen statisztika alapján eredménytelenül, sőt igencsak alulteljesít - basszus szétszed, de totálisan. Alex Goodwinnal jobb nem találkozni... könyörgöm mentesen meg valaki!
- El tudtam adni egy hatalmas házat brutális áron. Nem kell bizonyítanom. A pénz beszél. Az új lakások piacán sokkal több felé kell osztani ezt az összeget, és igen vannak gondjaim az új lakásokra vonatkozó szabályokkal. Amíg nem adjuk el az összes lakást egy tömbben, addig az a lakás nincs eladva.
- Őszintén mondom Liv, én szétszórtnak látlak mostanában. Nem tudom, lehet, hogy gondjaid vannak a házasságoddal, de nem tudom, hogy elvégzed-e a feladataid. Ha hazudsz, vagy nem mondasz el valamit, annak nem lesz jó vége - csapja össze a fekete kiértékelési mappát Alex és egyenesen rám néz.
- Már négy éve csinálom ezt a De Noir értékesítési irodában. Talán többet kellene az ügyfelekkel találkozni. Ideges vagyok, mert nagyon akarom, hogy minden rendben menjen. Bizonyítanom kell, hogy nem csak egy celeb nője vagyok.
- Egyre inkább úgy érzem, hogy nem úgy mennek a dolgok ebben az irodában, mint ahogy kellene - rázza a fejét Alex.
- A sikerért meg kell dolgozni - bólintok. - Miért lesz valaki sikeres valamiben? Mert dugott valakivel? Az apja gazdag? Az anyja segített? Ismer egy fontos embert? Vannak kapcsolatai?
- Liv, szerintem nálad az első áll fenn - feleli hidegen Alex.- És ebben teljesen olyan vagy, mint a fiam. Azért vagy ott ahol, mert dugtál valakivel! Ha máshogy nem megy az ingatlaneladás akkor fekdőj le a potenciális vásárlókkal.
- Alex! Állj le! - szól rá Liam. De természetesen ennyi nem állít meg egy Alex Goodwint, aki mindenben nyerni akar. A szópárbajokban különösen.
- A fiam, Alex ma itt lenne velem és tervrajzokat csinálna, ha nem megy el Devonba dugni. Liv, te sem lennél itt, ha nem dugsz a legjobb helyen a legjobbkor és adod el a Cola Houset. Te ma nem lennél itt, mert engem Liam csakis ezzel a jó statisztikával győzött meg, hogy te leszel a legalkalmasabb irodavezetőnek - Alex Goodwin a mutatóujjával a mappa bőrfedelét ütögeti, a lehető legfélelmetesebb főnök. Mert kristálytisztán lát dolgokat. Átlát dolgokat.

Éles elme. Anélkül, hogy tudná, de tökéletesen lefestette a helyzetet. Ace-el újra a Cola House-ban feküdtem le. Meggyőzve, hogy a ház tökéletes. Megvette.

Alex Goodwinnek megcsörren a telefonja az asztalon. Ahogy ránézünk a kijelzőre mind látjuk, hogy a fia hívja. Összeszorítja az ajkait, de fogadja a hívást.

- Mond - szól bele hidegen és röviden. Összevont szemöldökkel hallgatja a fiát. - Most is Manchesterben vagyok. Miért? - rövid és tömör a megfogalmazása. - Jó, akkor szólj, ha ez tény és nem csak egy feltételes lebegtetés. Tudod, hogy ki nem állhatom, ha úgy kezded, hogy mi lenne ha! Csináld vagy ne csináld! Pont. Jó. Még valami? Éppen megbeszélésen ülök. Igen. Jól van. Szia! - fújtatva teszi le a telefont. - Alex volt. Terveznek átjönni Angliába - néz rá Liamra.
- Tényleg? Kim egy szóval sem említette - veszi ki a zsebéből a telefonját Liam és ránéz az üzenetekre.
- Meghívtam őket magunkhoz, Manchesterbe - szólok közbe futólag.
- Kim-et? - Lim a fejét ingatja. - Vigyázz vele! Ahova csak megy balhét csinál - rázza a fejét nemtetszően Liam.
- Nálunk már nagyobb balhét úgysem tud csinálni - válaszolom enyhe mosollyal.
- Visszatérve az előzőekhez. Mi csak azt akarjuk tudni, hogy mi a helyzet Liv? - fordul felém békítően Liam. - Az ingatlaneladás is üzlet. Ugyanúgy üzletasszony vagy. Képviseled az építészirodát és eladod, amit építünk.
- Igen, hát persze - bólintok kimerülten.
- Liv, itt pénzről van szó. Nagyon komoly összegekről, amit mi toltunk bele az épületekbe, ha ezt nem kapjuk vissza, akkor nem tudunk újra építeni, vagyis, ha azt látod a csapat nem csinálja, amit kell, akkor neked kell üzletasszonyként fellépned, beszélned a csapattal, újraszervezni, vagy magadnak intézni és értékesíteni. Nem ígéretek kellene, hanem tények. Érted?
- Igen, rendben - hunyom le a szemem.
- Tanultál belőle?
- Igen - bólintok erőtlenül.

Este nyit be rám a hálósobába Ace. Még az ágyban ülve laptopozom. Itthonról dolgoztam kicsit. Felnézek rá.

- Benézek a klubba, van kedved velem jönni? - kérdezi.
- Szeretnéd, ha veled mennék? - kérdezem kiábrándultan. Régen az esti klubest gondolatára végigugráltam volna a házat. Még tiniként. Hatalmas dolog volt Ace bulijába mennem. Ma...
- Igen, szeretném - feleli Ace enyhe utasítással a hangjában. Megadóan sóhajtok fel. Nem mindig tudom összeegyeztetni a klub DJ Ace-t és a férjemet. Sokszor érzem azt, hogy van valami megmagyarázhatatlan kontraszt a kettő közt. Kényszeredetten kezdek készülődni. Itthon akartam maradni. Ace minden este a

klubba megy, nekem ebben semmi olyan nincs már amit élveznék. Nem táncolunk, mert a klubban már inkább zenét hallgatnak. Nem iszunk, mert Ace dolgozik. Vagyis auditolunk. Nekem ez csak unalom. Este sötét is van, hideg is van. S én alapvetően sosem voltam egy bulizós alkat. Kettőnk közt ez az ellentét, az évek alatt egyre jobban kiéleződött. Én otthonülő típus vagyok, Ace meg... folyton menne. Teljes kontraszt. Ilyen ellentétekkel nem működhet jól egy házasság sem. Ace az öltözőszobában minden mozdulatomat követi a tekintetével. Tüllszoknyát veszek a tophoz.

- Ki lesz ma a DJ? - kérdezem miközben szép cicavonalat rajzolok a szememhez a tussal.
- Ariel - válaszolja Ace.
- Colleen is jön ma? - faggatom.
- Nem hiszem - Ace végig figyeli a teljes sminkelésem. Rezignáltan ül és bámul.
- Csodás! - szájkontúrvonalakat húzok. Határok. - Negyedikén kellene akciózunk - nézek Ace-re a tükörben.
- Majd meglátom - kitérő válasz. Nem először. Ace-en sokszor vettem észre, hogy hiába jeleztem, garantáltan talált elfoglaltságot, vagy kifogást. Most fáradt. Inkább a klubban maradt. Megvárta míg elalszom, váratlan házibulit tartott... kimenekül a gyereknemzés alól ezt érzem. Lehet, hogy valójában Ace nem is akar gyereket?
- Így késsük le minden hónapban az eseményt - simítom át a számat a szájfénnyel. Egy év, tizenkét lehetőség. Már több mint ötvenszer maradtunk le róla.
- Teljesen rágörcsöltél erre a gyerektémára. Az a legnagyobb bajod.
- És te utálod, ha görcsös vagyok.
- Igen.
- Mert Colleen sosem volt görcsös.
- Valóban. Mi bajod Colleen-nal?
- Szerinted normális, hogy ennyire az életünk része az exed? - parfümöt hintek magamra. Már minden, amit használok felső kategória. Nem is ismerek már mást. Az Ace féle luxus. Az intenzív parfümillatom is.
- Mehetünk? - kérdez vissza Ace. Megválaszolatlanul hagyjuk egymás kérdéseit. Jellemző a kommunikációnkra. - Megcsókoljalak?
- Ne tedd tönkre a sminkem! Kösz - ezüst cipőben lépkedek Ace Fordja felé. Sima ellenőrző estje van Ace-nek. Ezekben az estekben az a jó, hogy nem megyünk kezdésre és nem is vagyunk túl sokáig. Ace mindig más időpontban, de ránéz a klubra az esteken is. A kivilágított horgony felől tömeg és fény árad felénk. Ace lezárja a kocsit és a személyzeti bejárat felé húz kézenfogva. A fényes nagynégyzetes járólapokon nem hallatszik a lépteim hangja. Ace ujjai az ujjaim köré kulcsolódnak, ahogy haladunk egymás mellett. Suhog a szoknyám Ace

sötét farmerje mellett, Ariel csak röviden int Ace-nek a DJ pult mögöl, amikor látja, hogy megérkeztünk. A kevés örömöm is hamar lelohad, mert a klub állandó tagjai közül Colleen vékony karjai fonódnak Ace nyaka köré.

- Helo, hát mégis jöttetek ma? Azt írtad, lehet kihagyjátok a mai napot! Szia Liv! - megpuszil, mintha barátnők lennénk. Mereven fogadom. Colleen szőke haja lágy hullámokban ring a hátán és a vállain. Ragyogó a sminkje. Miniszoknyában van. Mellette mindig úgy érzem magam, mint egy fénykép matt kiadása. Csak a fényes halvány utánpótlás vagyok. Ace a bárnál a pult mögött rendezkedik, beszél a személyzettel, a pultos lányok Ace-t kerülgetve sürgölődnek. Megszokott dolog, hogy Ace minden nap rövid ellenőrzéseket tart.
- Ma is sok rum? - kérdezi a srác. Ugyanaz, aki a Cola House-ban keverte a vérnarancsos koktélot.
- Jöhet! - sóhajtok és felülök a bárszékre. Irritál a tudat, hogy Colleen-nak írt üzenetet. Ace tenyere Colleen derekán, és lehajol, hogy hallja mit mond. A fejemet rázva nézek a koktélok gyümölcskavalkádjába.
- Hagyjad! Te is ugyanolyan jó nő vagy! És ezt Ace is tudja! - hallom meg magam mellett. Kicsit messzebb tőlem itt az Ace-kör pultrészénél Thunderzap szólalt meg. Nevetséges, hogy pont ő mondja, aki arcmaszkkal és fürdőköntösben látott a minap.
- Köszönöm - felelem zavartan.
- Komolyan, Liv nem kellene kétszer mondanod... - a poharába kortyol és laposan rám néz.
- Tényleg... jól esik, hogy ezt mondod, de biztos nem én vagyok az első gondolatod ezzel kapcsolatban - kortyolok a koktéloba.
- Szerintem jobb, hogy nem látsz a fejembe - vigyorog rám.

Nem vagyok Colleen. Nem tudunk Ace-el közösen zenélni. Nem tudom megadni Ace-nek azt az érzést, amit annyira keres. Ami megvolt közte és Colleen között. S tudom, hogy Ace ezt akarta visszahozni. Ezért tartottam rémes ötletnek ezt a DJ lecke témát. Menjen a klubba, zenéljen Colleen-nal amennyit csak akar. De ne akarja, hogy én Colleen legyek.

A kapcsolatunk elején is ez volt, helyettesítsem Colleent. Pótoljam Colleent. Legyek én magam Colleen. Mert hogy az eredetivel ő elcseszte. Én voltam a Colleen-pótló. A kék körömlakkal, a szőkített hajjal. Hajlíthatóbb, simulékonyabb, naívabb, fiatalabb. Ugyanolyan a sütemény díóval és diópótlóval? Vagy csak illúzió? Az igazi lenyomata? Colleen a negatívom. Az eredeti. Én csak Colleen pozitívja lehetek ebben a képalkotásban itt Ace oldalán.

Colleen más felesége lett, másnak szült gyereket. Gondolom Ace már ezt is bánja, mint mindent, amit elcseszett Colleennal kapcsolatban. Ez a DJ lecke sorozat nem, hogy megerősítette a kapcsolatunkat, de inkább csak jobban széthúzott kettőnket.

Némán nézem a kettősüket. Colleen legalább annyit van a klubban, mint Ace. Saját estje is van, Ace-el közös estjük is van. Azokon általában már egyáltalán nem jelenek meg. Nem tudom mit csinálnak. Ace... minden éjszaka kint van. Általában fogalmam sincs mikor kerül mellém az ágyba. Értelmetlen lenne várnom, lerágnom a körmöm. Azon merengem, ki hajtott rá aznap. Volt valaki, aki a Cola House jakuzzijában megfogalmazta a tökéleteset: "egyét tudok mondani, Szeretem. S remélem ez elég lesz. Egy életre." - Alex Goodwin mondta ezt, Kim férje. Mintha csak a számból vette volna ki a szót. Csak tőlem sosem kérdezték meg, hogy mit gondolok Ace-ről.

A Straight edge-s Ace-be szerettem bele, de az elveit már régen feladó Ace-hez mentem hozzá. Nincsenek x-ek az életében. Saját bevallása szerint is nem tagad meg sosem egy egyéjszakás kalandot. Ha akarja, megteszi. Akárkivel. Tizenöt év torzulás van a kapcsolatunkban. A kiindulóponthoz képest.

Kim tanácsát fogadom meg. Kimes technika. Egyik koktél, a másik után. Ha Kimnek ez bevált, akkor nekem is.

Elképzelésem sincs, hogyan kerültem ágyba. Gondolom Ace kapart össze a bárpult mellől. Kiütöttem magam egész estére.

Dj lesson 8

A héten már nem tudom hanyadjára... de most is másnaposan ébredek. Forog velem a szoba. Elvesztettem az időérzésem. Sokáig a mennyezetet nézem magam felett szétterülve a Cola House franciaágyában. Eltelt néhány egyhangú szürke nap, meg néhány klubest és egy-két dj lecke, szokásos körforgás. Talán ma csend lesz. Aztán a mélynyomó dübbenéseit hallom. Már tudom mi ébresztett fel. Ace-nek van itthon egy hangszigetelt stúdiója, de a nappalink bármikor átalakulhat egy instant bulihellyé. Úgy hallok éppen most is ez történik.

A dübörgő hangokba élénk, vidám, fiatalos kiáltás hallatszik letről:

- Hahó Csajsz! - kikerekedett szemmel bámulok a fejem feletti téglafalra. Ez Kim! De hát... mikor? Még emlékszem, hogy a napokban többször ráírtam, de meg sem gondoltam, hogy ilyen hamar teljesülhet egy ilyen abszurd kérésem. A Cola House-ban van Kim! Felrántom magamról a takarót. Most életmentő és megváltó

egyszerre, mezítláb szaladok ki a folyosóra és áthajlok a korláton, hogy saját szememmel is meggyőződjek róla, valóban nem képzelődök.

- Kim! - sikkantom és lesietek hozzá. - Te tényleg itt??? Hol a kicsi? - nézek rá és a mögötte lépkedő Alexre. Nincs a karján a kicsi, tehát ketten jöttek.
- Lepasszoltuk, a nagyszülők Manchesterben vannak. Néhány nap nélkülük! - kacsint rám Kim. - Szóval?
- Délelőtt felvesszük a leckét. Este alapozunk, hangolódunk, aztán elmegyünk a klubba - javasolja Ace.
- Rendben - biccentek hozzá.
- Gyere, csinálok neked egy igazi óceán manikűrt! Mesélj! - szalad fel velem kézen ragadva Kim és visszarángat a hálószobába. Kim friss, üde, kipihent és csinos. Hozzá képest, trampinak, lassúnak, fáradtnak és öregnek érzem magam. Ráadásul bágyadtan másnapos vagyok. A sminkasztalomhoz ül és maga mellé int. Vörös haja előre borul, ahogy a körömlakkjaim közt keresgél és finom vékony ujjával a kezemet fogja. - Minden körmöd egy igazi csepp lesz az óceánból - áradozik. - Nyomott vagy! Nagyon! - néz rám sandán.
- Tudom, bocs - mentegetődzök. - Örülök, hogy itt vagy - felelem bágyadtan. Tudom, hogy látja, hogy sápadt vagyok és a szemem alatt karikák sötétlenek. Vörös és duzzadt a szemhéjam. Nem tesz jobbat a külsőmnek, hogy tompán másnaposan tartani sem bírom magam.
- Lazíts, ma kirúgunk a hámból! - súgja és kacsint hozzá.- Nézd ilyen körmöd lesz! - mozgatja meg a saját ujjait. Mint kész kis műalkotások.
- Imádom, mint a békés tengerpart - mosolygom. Kim vékony ecseteket keres és kezelésbe veszi a körmeimet.
- Mond mi nyomaszt! - szólít fel és munkához lát. Én a vékonyra húzott szürkés-kék szemeit figyelem. Árnyékot vet a szempillája. Rózsaszínes a szájfénye. Finomak a vonásai. Teljesen más mint én. Vékony, és kecses, hajlékony. Fiatal. Szép.
- Nem is tudom. Ace. A helyzetünk. Az életünk - sóhajtom megadóan.
- A techno feleség megunta a techno bulikat. Világos - biccent Kim. - Azt ugye tudod, hogy kábé bárki cserélné veled? Bárki! s nem kétlem, hogy bárki rámászna a férjedre?
- S meg is teszik, nekem elhiheted.
- Dj, elég vastag a pénztárcája és még jól is néz ki. Ne lepődj meg rajta! - sorolja Kim. - Az ász mindent visz Liv, a legértékesebb lap, mindenki arra hajt! - lesütött szemhéját nézem.
- Te is hajtanál rá? - kérdezem meg nyíltan. Kim bevállalós. Tudom, hogy ilyen. Szerintem Ace-el össze is illenének. Kimben sok van Colleen-ből. Garantáltan Ace is észrevette ezt. Tudom. Vagyis ők ketten nem esélytelenek. Úgy sejtem,

Ace-nek is tetszik Kim. S ez fordítva is igaz. Egy szóval sem említi, de látom rajta. Lehet rossz ötlet volt meghívni őket.

- Mit gondolsz? - biccenti oldalra a fejét Kim és felnéz rám.
- Ace nem az enyém, nincs rajta foglalt tábla, vagy az én kizárólagosságom... - ingatom a fejem bágyadtan. - Ez mindig is benne volt. Tudtam kihez megyek hozzá. Sztár DJ. Népszerű. Ismerik. Sokan. Régen a hard techno bulik tele voltak srácokkal. Most annyi csaj van a bulijain... Nincs értelme ezen örölnöm magam. Vidd, neked legalább már nem kell gyerek - nézem, ahogy apró kis köveket pakolgat a körömlakkba minden ujjamnál.
- Szóval... nem tud gyereket csinálni? - Kim elgondolkodva fürkészköd. - Nem is gondoltam volna. Olyan... pasis. Tudod. Akivel egész estés szerepjáték szexeket tolsz az ágyban. Legalábbis külsőre ezt gondoltam róla. Aki lépten nyomon felcsinál csajokat a DJ pultja mögött.
- Veled, lehet, hogy ilyen is lenne - bólintok rá. -- Ti ketten máshogy reagálnátok egymásra. Velem... mindenre ráunt. S én sosem voltam túl fantáziadús az ágyban. Velem minden olyan vekengős lett. Az orvos írt fel már tablettákat is neki.
- Nem mondod, hogy potencianövelőt szed?! Apám! ki nem néztem belőle, hogy ilyen öreg már - prüszköli Kim nevetve.
- Anélkül már egyáltalán nem megy, nekünk kettőnknek - nézek el lehangoltan. Igen, már ezért nem csináljuk. Ace kerüli az intim együttléteket velem. Mert nincs kedve gyógyszereket szedni. De ez a felállás... lehet csak velem van így. Fogalmam sincs. Kim elengedi a kezemet és az államot fogva visszafordítja a fejem.
- Ez nem a te bűnöd Liv! Megmutatom, hogy nincs szüksége semmire, mert megy az anélkül is. Bízz bennem!- suttogja Kim. Rám kacsint. - Ma én sminkellek - vigyorog. - Tudod mit, megnéztem volna, ahogy Ace kiváltja azt a tablettát - vihog fel.
- A patikus csaj ezerwattos vigyorral adta neki át - nevetek fel.
- Ciki lehetett - kacag fel Kim. - Ma este Liv te és én... igazi bulihangulatban leszünk. Tutira nem volt ilyenben részed eddig soha, megmutatom neked milyen egy igazi Kim de Noiros buli! Nekem is új lesz egy lánnyal együtt menni - Kim a gardróbom választékában nézelődik. - Én a fehér, és te leszel a vörös. Figyelj tudod mi leszünk ma? A dámajáték élesben! Én fehérben, te vörösben. Van két ilyen egyforma szetted igaz? - szóhoz sem hagy jutni. Pörög, intézkedik, és kivételesen élvezem, hogy valaki helyettem gondolkodik és irányít. Kim jókedve ragadós. Kell az ő forgószele, ami engem is felkavar. Kim csacsog, tereli a gondolataimat, a DJ leckék után eldumáljuk ketten az egész napot és ma hagyom, hogy megalkossa a tökéletes dámajáték két főszereplőjét.

Este Kim fehér bőrcsizmát húz, ami a térdéig ér. A selyemruha redői annyira rövidek a hihetetlenül hosszú lábán, hogy én is úgy érzem egyetlen milliméter és kilátszik a bugyija. Nem gondoltam, hogy fehérben lehet valaki ennyire erotikus. De Kim a vörös hajával az. Rám kacsint és körbehinti magát a parfümömmel. Ki fogunk tűnni a tömegből. Két rikító színnel, de rájövök, Kim pontosan ezt akarja. Vége a beolvadok a sötétségbe fekete korszaknak. Kim kézen fogva maga után húz.

A két férfi lent beszélgetett, amíg mi készültünk. Alex sört iszik, Ace csak kólát. Ő dolgozni megy a klubba, nem igazán bulizni. Kim kiélvezi a tekintetüket. Iszonyat magabiztos fellépése van, olyan, ami nekem sosem jutott. Ringatja a csípőjét, lendületesen lépked le a lépcsőn, lobog a haja, és erotikus a mozgása. Innen úgy tűnik Ace elfelejtett lélegezni. Emlékszem Kim mondatára: úgy mozogj, mintha három pasi lenne mögötted. Kim bámulatos, csak csendben követem és figyelem, ahogy Kim feltornázza magát a pulthoz a bárszékre.

- Mire készülsz te ma? - kérdezi Alex, végigmérve Kim provokatív megjelenését.
- Minden fixálva van.
- Vagyis?
- Semmi nem kenődik el, semmi nem hagy nyomot. Ami a klubban történik az a klubban is marad - kacsint rám Kim, ahogy megérkezem mellé.
- Fenyegetően hangzik - nevet fel szárazon Ace. Végre vett levegőt. - Mit kérsz Kim?
- Whisky, tisztán, én az ütős italokat szeretem. Legyen ereje, karizmája, mint egy férfinak - feleli, van valami bűgő erotika a hangjában. Elképzelésem sincs, mivel éri el ezt a hangszínt. Talán Kim sajátja. De bravúros, amit művel. Ace egy egész üveggel hoz neki és tölt. Csak egy ujjnyit, de Kim a kezét Ace karjára helyezi a tetoválását eltakarva és nyomást gyakorol, hogy tovább billentve az üveget töltse tele a poharat. Ace sandán oldalt néz rá, majd átnyújtja a whiskys poharat.
- Áru! el, mi volt az első gondolat... amikor azt mondtad, kell neked Liv? - provokálja Kim. Mosolyogva figyelem a kettősüket. Kim szeme vékonyra húzott, szép füstösszürke szemek. Kifürkészhetetlen és titokzatos. Ace rám néz, aztán lassan vissza Kimre.
- Téves percepció. Azt hittem olyan mint te - bökö Kim felé Ace, és a pultra tenyerel. Ujjai Kim felé néznek.
- Mint én? - kortyolgatja a whiskyt Kim. Ízelgeti a whiskyt és a mondatot is. A pultra könyököl, ezzel közelebb kerülve Ace-hez. A mutatóujja begyét elgondolkodva a whisky felszínébe érinti és egyetlen cseppel benedvesíti az ujjbegyét, majd lassan végighúzza a tökéletesre húzott alsó ajkán. Nedves lesz a whiskytől az ajka. Nem csak a szemközt ülő pasik, de még én is Kimet bámulom megigézve. Döbbenetes, ahogy csinálja. Néma szemlélője vagyok az eseményeknek.

- Bevállalás... Laza... szexi... - ejti ki Ace lassan, akadozva és rekedten a szavakat, de közben Kim ajkait nézi. Még én is érdeklődve figyelem Ace választát. Sosem kérdeztem ezt tőle. Kim érdekes témákat feszeget.
- Miből gondoltad mindezt róla? - emeli meg a szemöldökét Kim. A ma estéhez Kim csak ennyit fűzött hozzá: Liv, csak figyelj, és tanulj! Esküszöm sosem tudnék ennyire profi lenni a flörtölésben, mint Kim. Úgy érzem bűbáj hatása alatt vagyok. Kim lassan végigcsúsztatja a nyelvét a whiskys ajkain. Nem tudom elhinni, hogy ennyire jó ízű az a whisky, de ahogy Kim csinálja, azzal az élvezettel, úgy érzem én is megkóstolnám. Talán az ő száján édesebb az íze.
- Amikor legeslegelőször láttam Livet, a haveromat támadta le egy buliban. Szexi volt, vad, lendületes, kicsit őrült... szerelmes - Ace futólag rám pillant. - Olyan volt, aki belemegy dolgokba. S döbbenetesen jól nézett ki, sötét haj, fantasztikus sminkje volt. Olyan, aki iszonyatosan tud kavarni egy pasival. Végignéztam, ahogy vitatkozik Dylannal és olyan heves volt, csupa tűz, küzdés, lendület, akarat és vágy. Arra gondoltam, ez a csaj nekem is kellene. Micsoda mázlista Dylan! - ahogy lefest Ace, akkor az első találkozásunkkor... Tényleg, ilyennek tűnhettem. Elhűlve képzelem magam elé azt a Liv Somerhaldert, akit Ace most leír, akit akkor látott kívülről, külső szemmel. Talán egyetlen egyszer hoztuk szóba azt az estét. Akkor Ace arról beszélt, hogyan építi be az underground zenekarokat az estjeibe. Egy ilyen szám alatt történt az én berobbanásom Ace életébe. Ekkor látott meg. Akkor csak annyit mondott: nem volt annyira gáz. Sőt, úgy érezte, végre kezd érdekes lenni az este. Én akkoriban a várban egy fél éven át néztem Dylant. Követtem a tekintetemmel. A leghetlenebb nyári zenés dolgokra is kiültem, hogy hátha meglátom, hogy hátha észrevesz. A klubban, ahogy megláttam, minden akkori érzésemet rázúdítottam. Minden visszatartott vágyam benne volt. Igen, olyasmi lehettem, mint Kim. Őrült szerelmes. De hát akkoriban annyi is voltam, mint Kim. Tizennyolc éves. Kim is most alig több az akkori Liv Somerhaldernél. Talán ez a fiatalság. Amikor anyám terhes lett és Dylan elfogadta őket. Lenyűgözött Dylan. Azt hittem, Ace is ilyen. Terhes lettem és Ace elutasított minket. Azt hittem Ace olyan mint a barátja. Mennyiben vetítettük ki egymás exét egymásra? Én és Ace. Talán ahogy Ace-nek én voltam az elvesztett Colleen, úgy nekem Ace az elvesztett Dylan. Téves percepciók. Ezek vagyunk egymás számára. Ace tökéletes megfogalmazása. Én azt hittem, amikor terhes lettem, hogy Ace ugyanúgy bevállalja a gyereket velem, ahogy a barátja tette anyámmal. Ace azt hitte, ugyanolyan bevállalós vagyok, mint Colleen, mert az első találkozásunkkor ilyen voltam. Kim olyan témákat feszeget, ami alapjaiban rengeti meg a kapcsolatunkat. Ace és én. Talán évtizedek óta vártunk egy ilyen tisztázó beszélgetésre. Mennyiben másabb vagyok most tizenöt évvel később, mint amilyenek Ace ott először látott és megismert. Sóhajtok és megszólalok:

- S közben rájött, hogy a valóságban túlságosan unalmas vagyok, hétköznapi, átlagos, görcsös - sorolom, amiket Ace újra és újra megjegyzésként odaszúrt. Most már értem Ace-t. Eddig sosem értettem. Nem értettem a mondatait. Mert nem láttam a mögöttes tartalmat. Egy jól irányzott kérdés kellett ehhez Kimtől, az unokatesómtól. Hogy én is tisztán lássak ebben az egészben. Talán Ace is most lát tisztán. Neki az a Liv tetszett meg. Ott a buliban, azon a fényképen. Az első bumm. Berobbanok a képbe azzal, hogy lesmárolom Dylant. Benne Liv ilyen volt. Ilyen kép élt benne rólam. Amikor úgy igazán elkezdett rámhajtani, ezt hitte. Hogy ilyen vagyok. Aztán szépen lassan ráébredt önmaga számára is világossá vált, hogy én nem vagyok azonos azzal a Livvel, akit először észlelt. De az első benyomás... olyan meghatározó tud lenni.
- Induljunk! - töri meg a nosztalgiát hideg éles váltással Ace és felkapja a slusszkulcsát a pultról. Pontosan tudom, hogy miért nem beszéltünk soha erről. Mert alapjaiban rengetné meg a kapcsolatunkat. Hogy mi ketten miért is vagyunk együtt. Rengeteg minden rakódott ránk azóta a több mint tizenöt évvel ezelőtti este óta. Kim egy hajtásra kiissza a whiskyt. S belém karol. Betol Ace mellé a kocsiba, ő Alex-el hátraül. Feszülten nézek Ace-re. A tenyerével forgatja a kormányt, ahogy kifarol a Cola House elől és a klub felé hajt. Lendületesen vezet, mint mindig. De ma van benne valami vadság is. A lehúzott ablakba könyököl és feszülten simítja az alsó ajkát, éppen úgy, mint ahogy Kim tette a whiskyvel a saját ajkait nedve. Ebből a mozdulatból sejtem, hogy Kimre gondol. Mélyet sóhajtok és elnézek az éjszakai Manchester fényeire figyelve. Saint JHn-től hallgatjuk a Roses-t beszélgetés nélkül ülünk a Fordban. Érzem... ez a szám... nem nekem szól. S megtanultam. Ace sosem tesz be ok nélkül egyetlen számot sem. A teljes történetem Ace mellett ez volt. Mindennek jelentése van. Ez a szám... Kimnek szól. Öt perces az út a klubig. Ace pedig gondosan válogat zenét. Egyetlen szám fér bele ebbe a rövid útba, s ő éppen ezt választotta.

A szövegben keveredik a szenvedély, vágy és az az érzés, hogy valami intenzív és különleges történik. Az éjszakai élet élményeit és a romantikus kapcsolatok bonyolultságát feszegeti. Hedonizmus, szerelem, vágy... Kim. Kim az, aki intenzív, és különleges...A számválasztást tekintve most már Ace számára is.

Dj lesson 9

Ace klubjában nem a nagyszínpadhoz megyünk, hanem a VIP privát terembe. Ace a szülinapi bulijait szokta itt tartani. Nekem nagy százalékban ezek is unalmasak, mint amilyen unalmas én magam vagyok Ace számára.

- Igazi meglepetéssel készültem számotokra - kacsint hátra Ace. Kim felhúzott szemöldökkel néz rám. Thunderzap van a DJ-pultnál, Dylan ma a hangtechnikus. Ahogy végigmér engem és Kimet oldalba böki Ace-t.
- Unokatesó, mi? - vigyorog Ace-re.
- És nálunk ejtőznek érted - Ace a fejébe nyomja a sapkáját. - Vajon hány ilyen rokona van, még, aki kigyilkol? Figyelj én sem vagyok szent - röhög Ace. - Nem semmi a csaj mi?
- Öt perc, Ace. Öt. S ebben cigi és zuhany is benne van - vigyorog vissza Dylan, közben merőn Kimet nézi, s az ajkai közé teszi a cigarettaszálat. Dylan cigarettaszünetre készül, és van egy olyan megérzésem, hogy Ace kivételesen vele tart. Elhagyják a klubot és rájövök kint olyan beszélgetés lesz, amihez nekem szokás szerint semmi közöm. Dylan és Ace esetében tele voltam ilyen helyzetekkel. Dylan ezt úgy fogalmazta: ami rád tartozik, arról te is tudni fogsz. Igen. Utoljára. Elhúzom a számat. Kim nem foglalkozik semmivel észre sem veszi ezeket az apró rezzenéseket, felvisít ahogy rájön, hogy a villogó bárpultnál mi vár rá.
- Koktélshow! Azta Liv, ez oltári jó lesz! - ragadja meg a karom és előreszalad a bárpulthoz. Három mixersrác produkálja magát, igazi zsonglőrködést mutatnak be az üvegekkel, Kim lelkesen visít és ámulva tapsol minden színkeverésre és habzásra és felcsapó füstre és lángra. Imádja az egészet és fel nem tudom mérni, hogy mennyit ivott már. Engem is buzdít, úgy isszuk a koktélok, hogy keresztbe kulcsoljuk a karunkat. Kim mindenbe belekóstoltat engem is. Érzem, ahogy kezd a fejembe szállni a rengetegféle koktél. Kimmel én is jobban élvezem ezt az egészet, pedig én már számtalanszor láttam a fiúk produkcióit. Ismerek minden koktélshow elemet. De ahogy Kim ujjong rá, rám is átragad a lelkesedése. Kim tökéletesen prezentálja azt, hogy Ace a rossz unokatestvért választotta a téli feleségnek. Kim imádná ezt az életet, Ace oldalán. A nonstop bulikat, az éjszakai életet Ace oldalán. Rajong az italért, rajong a zenéért, ahogy a koktélos pohara felett Ace-re néz, azt érzem, rajong Ace-ért is. De valahogy nem tudok rá haragudni ezért. Ace... ragyogó. Mindig. Lenyűgöző. Ace-hatás. Itt a klubban különösen. Laza, ura az egésznek. A tulajdonos birtokló ereje sugárzik belőle. Szinte áldásomat adom az egészre, csinálják, ha akarják. S erről valahogy Alex jut eszembe. Alig egy éve ott a jakuzzinkban, Alex pont ezt mondta. Ha kell Ace-nek akkor tessék, ott van Kim. Most már én is eljutottam ideig. Ha kell Kimnek Ace hát tessék ott van, vigye. Használja. Élvezze. Tekintetemmel a pultnál megkeresem a csendesen iszogató Alexet. Ahogy találkozik a tekintetünk rám mosolyog. Zavartan viszonzom a mosolyát.

A hangszórókból Alosa&Soldier Girl: Everything I wanted feldolgozás indul. Thunderzap féle feldolgozás lesz. Tényleg jól kever, az egyik legjobb DJ a klubban.

- Táncoljunk! - fog kézen Kim.
- Kim, senki nem táncol - húzom vissza.
- Kit érdekel! Ezek mind unalmasak itt - legyint Kim.
- Részeg vagy! - nevetek rá.
- Tudom! - vihogja és lerángat a bárszékről. Sosem voltam egy nagy táncos. Nekem megnyugtató, hogy a klubban szinte már senki sem táncol. A zenéért jönnek és inni. Az elmúlt tizenöt évben csendesen kihalt a tánckultúra a klubokból. Ace klubja is inkább egy nagykoncertes bár lett, ahol zenét lehet hallgatni ivászat közben. Vagy zenehallgatás közben lehet inni, társaságban. Szokatlan, ha valaki táncol. Itt már mindenki a látványért van. Ace a fesztiválszezonjából a klubba is átemelte az audiovizuális élményeket, füstgépek és fényjátékok vannak, amire maximum lötyögnek a jelenlévők. Minden érzékre ható élmény lett a klub techno partyk világa. Ace klubja immerzív élményeket ad. Kim megfogja a kezem, körbe táncol, átfogat. Válogatott vendégek vannak, a VIP részlegbe nem jöhetnek fel teljesen idegenek. Egy pasi lép oda hozzánk. Nekem szokatlan jelenség.
- Isztok velem valamit csajok? - kérdezi. Én csak döbbsenten nézem. Leállok. Rólam általában tudják, hogy Ace felesége vagyok. Nem igazán kapok ilyen ajánlatokat. Kimmel talán kevésbé vagyok felismerhető és értelmezhető ebben a közegben.
- Bocs, most inkább nem - hárítja el Kim.
- Ok, nem tudtam, hogy leszbikus vagytok - jegyzi meg gúnyosan.
- Milyen nagy kár neked igaz? - húz magához Kim, hogy ráerősítsen a kijelentésre és lekoptassa a nyomuló pasast. Kim az ujjával a fülem mögé simítja a hajamat, ilyen közről tapasztalom, hogy Kim majdnem fél fejjel magasabb nálam. - Bocs! - kiáltja a pasinak és komolyan azt hiszem hogy lesmárol. Ámultan nézek rá, de Kim kacsint és stabil sminkre fixált bársonyos arcunkat egymáshoz érinti, súrolja az alkoholillat a számat, ahogy szinte belelehel a számba. Ujjai végigsimítják a karomat. Komolyan alig hajszál választja el az ajkainkat. Kim profi. Provokatív. Tökéletesen láttat, érzékeltet. Bámulatosan csinálja. Érzem magamon, kettőnkön Ace és Alex tekintetét. Csak sejtem, hogy leesett állal bámulják az unokatestvérek kettősét. Kim bőven mozgatja a fantáziájukat ebben biztos vagyok.
- Liv, ezek a luxuskozmetikumok... olyan a bőröd mint a selyem - ingatja a fejét és tenyerét a csípőmre helyezve irányítja a mozgásom. Ahogy ő irányít én is erotikusnak érzem, amit csinálok, Kim jól mozgat. Nagyon ért hozzá. A hajunk összekeveredik a hullámbzásban, olyan közel vagyunk egymáshoz. Kim vörösseszőke haja és az én szőkésbarna hajam. Ahogy kipillantok a fiúkra csak annyit látok, hogy valóban Alex és Ace is döbbsenten bámulnak kettőnket. Forró a levegő. A kettősünk táncától Ace kimelegedett, mert leveszi a sapkáját és újra és

újra a hajába tűr mielőtt a fejébe nyomja. Alex a hideg sört kortyolgatja. Kimet ismeri. Most olyan sötét a szeme, mint az áfonya.

Kim művészien megkomponált estéje tökéletesre sikeredett. Határokat súrolt. A kettősünk. Nincs kétségem felőle, hogy kívülről nézve felcsigáztunk mindenkit, aki látott minket. Mert, ahogy hazaérünk Ace nem beszél, nem kérdez, és nem akar aludni sem. Szétszedi a Cola House-beli franciaágyunkat, vagy engem, de olyan heves és vad, hogy úgy érzem a téglaelemek is lepotyognak a falról annyira erőteljes és kemény. Már évét sem tudom, mikor csinálta ennyire hevesen, talán a legelején, az első nyarunkon. Kim ezért faggatta Acet. Már megértem. Ez a csaj okos. Kim pontosan azt akarta kideríteni, mi volt az, ami miatt Ace engem választott. Milyennek látott akkor? Nem kérdés, Kim, és amit ma művelt, beindította Ace-t. Kim minden ígérete valóra vált. Azt mondta bízd ide, megoldom neked. Kim pontosan tudja, hogy mi kell a férfiaknak. A látvány, a flört, a határok feszegetése. Remegek és Ace képtelen leállni. Újra és újra feléleszti a vágyat. Mielőtt elalszom csak arra tudok gondolni: Kim vagy én hoztam ezt ki Ace-ből?

Dj Lesson 10

A tegnap este és ma hajnal kavarg bennem, s újabb DJ lecke felvétel indul délelőtt. Próbálom összerakni magamat. A saját énjeimet. Hogy ki is vagyok én? Fogalmam sincs. Ace az érettségi előtt álló féktelen és izgalmas életre vágyó Liv Somerhalderre vágyik. Bennem a pénzügyi karrierjében és anyaságában megtört Olívia Norton él. Össze nem egyeztethető ellentétes személyiségek. És most valami olyat kell csinálnom, ami végképp nem én vagyok ráadásul minél többet csinálom, annál jobban kijön, hogy én mennyire nem vagyok Colleen. És ezt utálom. Ezt az érzést. Mert tudom, hogy ez egyet jelent azzal, hogy nem vagyok igazán megfelelő arra, hogy Ace társa legyek. Az egész DJ lecke sorozat erre világít rá. Minél tovább tartanak a felvételek, annál inkább kiéleződik a helyzet, nem vagyok Colleen és nem rám vágyott igazán Ace. Jelenleg azt érzem, hogy ha vége a DJ leckéknek az kábé a házasságunk végét fogja jelenteni. Kim és Alex az Irwellre néző asztalunknál ülve figyel minket. Ideges vagyok. Rendkívül rossznak érzem magam ebben a dj-témában. Ahogy elindul a felvétel Kim felborítja a széket.

- Hú, Liv! Ez a zaj... nem is tudom Liv, szellemek vannak a házban? - kérdez rám Ace, miközben különös tekintettel kinéz a kamerákon túl Kim-re. A kameráknak játszik, neki megy. Ő DJ eladja magát. Én nem.

- Sajnálom, hogy csak így betört valaki a házba, had menjek el - akarok kilépni a kamerák elől.
- Nem, hagyd csak, hadd vigye a tévét. Gyere ide! - húz vissza Ace maga mellé.
- Sziasztok! Az online első DJ duó, férj és feleség ismét bejelentkezőnk! Jelenleg éppen azt tanítom a feleségemnek, hogyan váljon sztár dj-vé! - vigyorog a kamerába Ace. - Ma egy dj váltást tanítok meg neked. Liv,... valószínűleg el fogja rontani... - néz ki a kamerába oldalt Ace. Megforgatom a szemem. Jellemző. Kezdi. - Megcsináltam neked, hogy mindkettőt azonos leütésszámra hoztam. Az egyik számot be fogod vezetni egy kis dobszóolóval így - Ace nagyon jó kis ritmust nyomogat alá az ujjával azt az egy gombot nyomogatva. csak ámulok, ahogy szól a keze alatt az egész. - Ezzel a kis mintával fogod bevezetni a másik számot. Oké?
- Várj, van egy kérdésem! - állítom meg.
- Tessék, mi a kérdésed? - inkább türelmetlen feszültség van a hangjában. Hát igen... nem vagyok Colleen. Nem értek semmit ezen a pulton.
- Szóval, pontosan hová megy ez a dob minta? - mutogatok a dj-pultra.
- Jó, figyelj van egy kis dolog, amit nem mutattam neked. Tehát ezen a dalon van egy kis visszhang, mert nélkül nagyon szárazon hangzik. Most lekapcsolom ezt a visszhangot. Így hangzik visszhang nélkül. De ha visszkapcsolod a visszhangot - nyomogatja a gombokat Ace. - Akkor valahogy jobban összeolvad a kettő. Ok, most megmutatom neked az egész átmenetet. Figyelj! - Ace megint nyomogatni kezdi a gombokat, de annyira gyorsan, hogy követni sem tudom. - Mivel mind a két számon van énekhang, ki kell szűrni az előzőről az énekhangot, amit el lehet képzelni egy klubban, nagyon sok feszültséget kelt és lehetővé teszi, hogy ez az ének szépen ráüljön.
- Még egy kérdés. Miért nem veszed ki belőle ezeket a fölösleges elemeket?
- Mert sokkal egyszerűbb az énekhangot levenni, mint sokat babrálgatni a pultban. Akkor most megmutatom, hogy szól ez - Ace elindítja az egészet, behozza a gombnyomogatással azt a remek kis dobritmus mintát és aztán szépen átkeveri a számot, majd az új számmal feszültséget fokoz és végül ráengedi az énekhangot. Bravúros az egész. Kizárt, hogy ezt meg tudjam csinálni. - Ne aggódj túl sokat! Minden négy ütemnél igazán érezni fogod! Amikor csinálod ezt a ti-titi-ti-ti mintát, akkor minden más fagyasztva van. Leáll minden, csak te adod a ritmust ezzel a gombbal érted?
- Oké!
- Ez egy flow típusú dolog, erre rá kell érezni. Aztán elkezded felezni és negyedelni, gyorsítod!
- Szóval előkészítéd, hogy megnyomd ezt a másikat! - mutogatok a pulton.
- Igen. Először csak azt akarom, hogy hozd be az egyik számra a másikat és kezd el ezt a gyorsítást!

- Oké!
- Jó, akkor kipróbáljuk! Szerintem ez volt az eddigi legrosszabb magyarázatom! - nyomja a fejébe a sapkáját Ace.
- Az igaz!
- Jó, akkor most cserben hagylak, hagyom, hogy csináld! - lép hátra a pultról Ace. Idegesen nézem a pultrót és az összes gombot, amiket eddig Ace nyomogatott. Kim rámkacsint és int, hogy indítsam. Elindítom a számot, Ace a tenyerével üti az alaphasszút, leveszem a hangot, és ráütöm a dobmintát, majd átkeverem a másik számra, már csak a gyorsításhoz nyomogatom a gombot és áthúztam az új számot.
- Megcsináltam! Megcsináltam! - vigyorgok ki Kimre. Aki ugrál velem szemközt a kamerák mögött.
- Nem tudom, mit csináltál, de összességében jól hangzott! - igazgatja a dj-pultrót a hangokat Ace.
- Vagyis elrontottam! - bólogatok és a hajamat simítom a fülem mögé.
- Igen, de... de így sem hangzott rosszul. Próbáljuk meg újra! - Ace beállítja nekem újra az alapbeállítást és átengedi a dj-pultrót. Végigviszek mindent ugyanúgy. Ace mindent mutogat, hogy mit csináljak, a ritmust üti és a pultrót minden gomb felé mutogat. Nem a legtökéletesebben, de megcsinálom.
- Gyakorolnom kell még! - bólogatok, ahogy Ace lassan leállítja a rajta hagyott számot.
- Igen. Gyakorolnod kellene - ebben a hangsúlyában minden benne van. Hogy miért nem zenélek vele? Hogy miért nem megyek oda a saját privát kis hangszigetelt dj-szobájába, hogy ott együtt zenéljünk, hogy megmutassa nekem a zenei világát, amibe valamiért én sosem akarok igazán belelátni. - Szóval egyelőre nem hívunk dj-nek. Simán Livnek. A cél, hogy feszültséget keltsünk, ezért növeled a sebességet. Reméljük, hogy ti is tanultatok ebből valamit! Ebben az elemben a legfontosabb a dobritmusminta koppintása, amit ki kell számítanod és gyakorolnod, és aztán jöhet a saját mintád, a saját ritmusod, amit már te találsz ki! Találkozunk a következő videóban! Sziasztok! - integet a kamerába Ace. Végre vége a felvételnek. Fellélegzem és örülök, hogy megszabadulok a reflektorfénytől.

A De Noir irodában a beltéri előfalunkat bámulom merőn, amikor az unokatesómék meglepnek. Az arapapagáj fújtatva rikolt, az ismeretlen belépőkre.

- Sziasztok! De jó hogy jöttetek! - gurulok ki az asztal mellől a székkal és átölelem őket.
- Nem is gondoltam, hogy ilyen apám irodája - méri végig a zöldekkel gazdag falat Kim.

- Ace ötlete volt - sóhajtok. - Liam belsőépítészetiileg készítette az álfalat, Ace meg megcsinálta az öntözőrendszert és a növényválogatást - figyelem, ahogy Alex megérinti a sötétzöld leveleket.
- Pöpec - böki ki végül Kim és lehuppan a nagy körasztal mellé. - Tervrajzok? - grimaszol Kim.
- Építészpalánták úgy nézz rájuk! - jegyzem meg Bonnie-nak. - Liam lánya és veje - mutatom be az érkezőket.
- Nahát, nem is tudtam, hogy Liamnak van lánya, sziasztok! - fog velük kezét Bonnie.
- Nem különösebben dicsekszik velem, azt elhiszem - jegyzi meg vállrántva Kim. A kinyomtatott homlokzati képeket nézegeti. - Jól néz ki ez az erkély rész.
- Az tulajdonképpen egy loggia - szúrom közbe.
- Tényleg?
- Igen, az erkély az épület homlokzati síkjából kinyúló építmény, a loggia nem nyúlik ki a homlokzat síkjából, három oldalról falakkal határolt - magyarázom.
- A luxus ingatlanos Olívia Norton, az unokanővérem, és még azt mondd nem értesz a szakmádhoz - rázza a fejét Kim.
- Ha elvégeztük volna az építésmérnököt mi is tudnánk ezeket - jegyzi meg Alex.
- A legnagyobb fogásom az a Cola House volt. A legértékesebb ingatlaneladásom - dőlök hátra a hajamat simítva.
- Azzal az eladással bent voltál a manchesteri legjobb ingatlanosok közt igaz? - kérdez rá Kim.
- Igen - biccentek.
- Miért nem maradtál?
- Vállalhatatlan lett volna. A Luxury az ex-em családjának a vállalkozása volt. Sokat köszönhetek Noelnek ebben a szakmában. Egyből a legjobb helyen kezdhettem. Igaz, végig úgy éreztem, hogy pocsék vagyok a szakmában. A Cola House értéke viszont a felső kategóriás ingatlanosok közé emelt. Abban az évben volt a legnagyobb az eladásom. Azóta sem ütöttem meg azt a szintet - nevetek fel bágyadtan.
- Elég egyetlen jó eladás is, hogy a csúcson légy.
- Igen. Toplistás lettem - nevetek. - Az ingatlan szakma nagyon kemény. Sosincs szüneted. Az érdeklődők, a vásárlók általában olyan időpontokban érnek rá, amikor már pihenőidőd lenne. Hétvégék, esti órák. Ace-el pedig családot terveztünk az első perctől. A felmondásommal, váltottam a De Noir céghez. Családon belül. S normál munkaidőben dolgozhatok. Fix bérezéssel. Nekem ez nyugisabb. Kényelmesebb. Most már csak újépítésű ingatlanokkal foglalkozom. De tény, hogy a top ingatlan kategóriát a Goodwin tervek érik el a cégnél - pillantok Alexre.
- Apám terveit is árulod? - kapja rám a tekintetét Alex.

- Persze. Kevesebb ingatlan. De mind luxusingatlan. Egyedi tervek, a Goodwin Építész Stúdió ingatlanjainak értékesítésével is ugyanúgy foglalkozom, van a ti házatok mintájára épült ház is - biccentek.
- Veled dolgozhatnánk - túr a hajába Kim.
- Végülis igen - mosolygok kettőjükre.
- Alex, ezt elbasztuk - foglalja össze Kim.
- Ja, de jó baszás volt - vihogja Alex és Kim székére könyökölve lehajol, hogy Kim feje búbjára nyomjon egy puszit. Romantikus és cuki. Tetszik, ahogy Alexnek mindig vannak ilyen kedves gesztusai. Jó rájuk nézni. Lehet én is ilyesmire vágyom. Nálunk valahogy ilyesmi... elképzelhetetlen. Nem tudom miért. Ace nem ilyen. Noel sem volt ilyen... nekem nem jutottak ezek az egyszerű érintésekkel is szeretetet kifejező pasik. Lehet ez lenne a szeretetnyelvem? Magam sem tudom. Azt sem tudom mire vágyom. Most Kimet és Alexet látva, lehet ilyesmire vágyom.
- Még semmi sincs veszve. Elvégezhetitek az építészmérnököt - kacsintok rájuk.
- Áh, nem is tudom - Kim körbenéz az elegánsan berendezett irodában. - Már eltávolodtunk ettől a világtól. De tetszik az iroda, megértem, hogy szeretsz itt lenni.

Csendesen figyelem őket. Én már külső szemmel nem igazán látom az irodát. Én kezdetektől itt voltam. Még amikor konténer irodában voltam a külvárosban. Amikor elkezdtek az irodahelyiséget kialakítani, itt a belvárosban, az már Liam és Ace közös terve volt. A zöld alapszín a márvány járólapok. Ace ötlete volt az élőfal, és a körbe sétáló arapapagáj. Nagyon jól ötvözték azt, amit tudtak, az építészmérnök és a kertészmérnök. Élő, eleven, nem szokványos. Meghökkenítő. Természetes. Kettejük alkotása lett az én munkahelyem terve. Szeretve éreztem magam. Úgy éreztem végre sínen van az életem. Végre ott vagyok, ahol lenni akartam. Ha az irodába jövök, mindig ezt érzem.

DJ lesson 11

Ace valószínűleg kialudta magát az estére, Thunderzappal vannak az otthoni privát stúdiójában, amikor hazaérek a Goodwin házaspárral. Együtt átülünk az Irwellre néző magasított asztalunkhoz. Egy egész koktélbárnyi alkoholmennyiséget bekevertek nekünk Ace mixerei.

- Nálatok folyton ennyien jönnek mennek? - kérdez rá Alex, ahogy Thunderzap becsapja maga mögött az ajtót.
- Igen - sóhajtok. - Állandóan van nálunk valaki.
- Azt hiszem nektek ezért nem jön össze a gyerek - jelenti ki Alex.

- Mert? - kérdezek rá és Kim is érdeklődve felfigyel.
- Mire gondolsz?
- Kim, emlékszel a galambpárra, ami a tetőnközt fészkel? - kérdezi Alex.
- Igen. Legalább háromszor költöttek ott. Mi van velük? - ráncolja a homlokát Kim.
- Utánaolvastam. Tudtátok, hogy az otthont a hím javasolja a tojónak, de a végső szó a nőtényé? A tojó, mindig olyan helyet választ, amit a legbiztonságosabbnak talál az utódok költésére és felnevelésére. Ami számára a kényelmes és nyugalmas hely, a nagy feladathoz. Azt hiszem a családalapítás az embereknél éppen ilyen kellene, hogy legyen.
- A Cole House-t Liv választotta. Én megvettem - feleli tömören Ace. Ahogy mondja az is egy sértés. Az jön le belőle, hogy valójában neki sosem tetszett a Cola House. Csak azért vette meg, mert nekem tetszett. Vagyis mi következik ebből? Hogy továbbra is pocsek ingatlanos vagyok. Csak vettem egy házat magamnak.
- Igen, én voltam Ace ingatlanosa - nevetek fásultan, és kortyolok az italomból. Néha azt érzem, már csak bántani tudjuk egymást. A szavainkkal.
- De amióta beköltöztetek nem egy nyugodt otthon igaz? - kérdez rá megértően Alex. - Azt mondtad mindig van nálatok valaki.
- Igen, ez igaz. Folyton nagy a jövés-menés. Én sokszor átjáróháznak hívom a Cola House-t - biccentek Alexnek.
- Hát szerintem pontosan ez a baj. Hogy nincsen nyugodt légkör egy...családhoz. És ebből adódik a termékenységi problémátok - mutat rá Alex. - A galamb sem oda fészkel, ahol nagy a jövés-menés, mozgás, hanem ahol békésen nevelgethetik a fiókáikat.

Ezen így még soha nem gondolkodtam el. Ace-t nézve ő sem. Mármint én Ace-hez legelőször is egy karácsonyi házibuliba jöttem a Cola Houseba. A Cola House-ban magától értetődőnek tűnt, hogy mindig van, volt és lesz is házibuli. S Ace imádja azt, hogy a lakása éppen teljesen megfelel egy-egy összejövetelhez. Ráadásul Manchesterben van. A közeli ismerőseket meghívni neki természetes. S ahogy kezdtek kialakulni a problémáink, egyre rendszeresebb és állandóbb lett az, hogy valaki volt nálunk. Ha nem buliban, akkor vendégségben, vagy csak úgy benézett. Ace engedélyével és küldésére itt volt.

Amit én is úgy ahogy megfogalmaztam, hogy sosem vagyunk csak ketten. Hogy folyton nagy a nyüzsgés.

- És te Alex, mit javasolnál nekik? - kérdez rá Kim.
- Hát a padlásunkon a galambok háromszor is fészkeltek, mire teljesen sikerült betömni minden lyukat. Ha a galamboknak megfelelt a kastélyunk fészekrakásra, akkor lehet nektek is megfelelné. Jöhetnének hozzánk. Ott igazán senki sem zavar meg semmiben - böki Kimet oldalba Alex.

- Már van kész vendégszobánk, Ti is véleményezhetnétek és kipróbálhatnátok - fordul felénk Kim. Lopva Ace-re nézek.
- Miért is ne? - bólint rá Ace. A hűtőhöz megy és kiemeli a hidegtálakat, hogy áthozza az asztalunkhoz.
- Akkor ezt megbeszéltük - újabb koktélt emelek le a tálcáról. - Most én jövök! - nézek Kimre és oldalt Alexre.
- Miben? - kérdezi Kim érdeklődve.
- Kikérdezted Ace-t hogy mit látott meg bennem. Most mi jövünk! Ti ketten? Valójában miért házasodtatok meg, hiszen annyira fiatalok vagytok - nézek rájuk.
- Axelen kívül? - mérleget Alex.
- Ne mond, hogy csak ezért - tiltakozom.
- Hagyd csak! - legyinti le Kim Alexet. - Erre tudom a választ. A kettőnk legjobb választát - Ace közénk helyezi a hidegtálat és leül Kim mellé. - A szabadság.
- Ez jó válasz volt! Tényleg Kim! Kösz - biccent rá Alex. - Ezek abszolút mi vagyunk.
- Szabadság? - nézek egyikről a másikra. Kim az elé kínált hidegtálon keresgél, az olívbogyókat szemezgeti és egyesével csúsztatja a szájába. - Mi a szabadság?
- Ha azt teheti, amit akar - feleli Alex.
- Szerintem az a szabadság, ha soha nem kell megtenni, amit nem akarok - jegyzi meg Ace.
- Kim... akkor működik jól, ha szabad. Ha nincsenek megkötések. Ő csakis az mellett érzi jól magát, aki mellett szabadnak érzi magát. Kimnek szerintem döntően ezért nem voltak jó kapcsolatai. Mert nem adták meg neki azt a szabadságot, amire vágyott. A legtöbb férfi birtokolni akarja.
- Mert egy kapcsolatban egy férfi kizárólagosságot akar. Kizárólagos jogot, a nőre, akit birtokol. Ne érj hozzá, ő az enyém - mondja mély hangon Ace.
- Egy ideális házasságban ez ilyen igen - biccent Alex.
- Monopolhelyzetben a férj - mosolygom csendesen.
- Pontosan. De...Kim... megfulladna egy ilyen kapcsolatban. A házasságunk első éve is ebben a fuldoklásban telt. Nekem is nagyon sokáig tartott mire letisztult előttem, hogy mi az alapproblémánk.
- Vagyis? - kérdezek rá végül.
- Rájöttem, hogy ez nem fog menni. Kettőnknek. Ha Kim szabadságát nem adom vissza. Akkor mindketten csak szenvedünk.
- Alex-el nem vagyunk szinkronban szexuális szinten, és igazán sosem voltunk és sosem leszünk. Nincs értelme megerőszakolnunk önmagunkat, vagy a másikat. Én folyton csinálnám, Alex meg szinte soha. Elengedtük ezt a témát és szerintem azóta sokkal jobbak lettünk - magyarázza Kim.

- Kim szabad, azt tehet, amit akar, nem kényszeríthetem, hogy ne legyen önmaga ez abszurdum, nem normális. Tegyen, amit akar. De az én feleségem - teszi hozzá Alex.
- És ez... működik? - ráncolom a homlokom hitetlenül.
- Étretatnál nem sok lehetősége van - vigyorog rám Alex.
- És most?
- Manchester veszélyesebb terep, az tény - kortyolgatja a sörét Alex.
- Tehát csak, hogy jól értem-e, ha csak szex az rendben van? - kérdezi Ace a pohara felett körözve a mutatóujjával.
- Igen.
- S ha valakibe beleszeret? - kíváncsiskodom.
- Akkor... az már... bonyodalom - bólint rá Alex.
- Kim maga a bonyodalom - jegyzi meg Ace.
- Azt mondd? - nevet Alex.
- Igen... az egy dolog, hogy szép test - mutat végig Kimen Ace. Kim hozzávág egy olíwabogyót, de Ace elkapja. - De ez mellett ő, önazonos. Nem keres pozícióra embereket. A nők általában ilyenek, családot akarak, férjet akarak, szépet, akarak, okosat akarak, gazdagat akarak. A nők megoldásokra keresnek pasikat, valaminek a hiányára. S ezt nevezik szerelemnek. Kim nem ilyen. Ez pedig érződik rajta, és ezért... baromira könnyű beleszeretni.
- Ezt te mondd Ace? - nevet Alex.
- Főleg Thunderzap mondja - tereli el Ace. - S igazat adok neki. Az idő itt lényegtelen. Egyetlen este, egy egész élet mi a különbség? A lényeg a kapcsolódás. S igazán ezekért érdemes élni. Lehet, hogy ez csak egy beszélgetés, a szerelem nem feladat, a szerelem kapcsolódás. S talán hagyni kell megtörténni - Ace bekapja a kezében tartott olíwabogyót. Kim egy minihamburgert csúsztat a szájába, láthatóan teljesen leköti a hidegtál. Mintha nem is róla lenne szó. Kerüli Ace tekintetét. Nekem meg fogalmam sincs mi zajlik a szemem előtt. Nem tudom Ace miről beszél. Magáról? Kimről? Thunderzapról? Rólam? Hogy nekem ő csak férjnek kellett? Minek kell megtörténnie? Kérdőn Alexre nézek, aki ajakbiggyesztve vállat von és belekortyol a sörébe. Ez a srác folyton relax állapotban van.

Az éjszakába nyúló beszélgetésünkben Kim a falnak dőlve kortyolgatja a sokadik pohár whiskyjét. Haja leomolva keretezi arcát, az asztal falapját sepi. Mindenféle témákat feszegettünk már. Ami csak felötlött bennünk.

- Az első hivatalos alkoholos ital? Ez könnyű kérdés - kacagom. - Emlékszel Ace?
- Minden percére - nevet Ace.

- Ace régi klubjában, ahol dolgozott. Ott akartam inni egy pohár alkoholt a születésnapomon. De csak kólát kaptam, amit aznap Ace ivott. Talán az első pohár tényleg hivatalos pohár alkohol az a Midland-ban volt a vacsoránkon - mérlegelem.
- Elképzelhető- bólint rá Ace. - Azt is én fizettem neked. Mint mindent.
- Hát ez nálunk is így van. Kim tetoválásait is én fizettem, szóval minden ami Kim az az én pénztárcám - neveti Alex. Annyira kipirosodott az arca és csillog a szeme. Olyan, mint egy karácsonyi angyal. Szőke hajjal, kék ártatlan tekintettel.
 - Kim, neked mikor volt az első hivatalos ital?
- Annyira régen az nem lehetett - vigyorog rá Ace.
- Igen, két éve volt. A családi születésnap után, hétvégén. Szerintem ez olyan tipikusan apám stílus volt. Apám mindig tudta rólam, hogy iszogatok. Tényleg kicsit zugivó voltam otthon - kacarászik Kim. - Imádtam az alkoholt, mert megadta azt a fajta szabadságot, amire vágytam. Felszabadultam tőle.
- Kivétkeztél a gátlásaidból és a ruháidból is általában. Plusz képtelen vagy viselkedni - emlékezteti Alex.
- Úgyhogy akkor este, ott a születésnapomon. Apám beültetett a Mokka-ba, levezetett Manchesterig, igen itt voltam én is ebben a városban. - mutat körbe Kim. - Tehát leállt az út mentén és azt mondta: ez a kedvenc pub-om és most itt megveszem a nagykorú lányomnak az első korsó sörét. A Seven Oaks-ba ültünk be. Rengetegféle csapolt sör közül kellett ráböknöm egyre, úgy, hogy igazán én nem vagyok sörös, szóval, egy korsó Carlsberg-et ittam. Apám megjegyzése csak annyi volt, hogy jó kis kezdő sör.
- Ez Liam-os. Ráismerek ebben - mosolygok rá.
- Tényleg, az apám... cool volt. Tudott az lenni. Nagyon. Kár, hogy most szimplán utál - biggyeszi le az ajkát Kim. Ace lágyan megérinti az asztalon Kim hajvégét.
- Ez a saját hajszíned?
- Dehogy! Ezt a színt háromféle technikával lehet elérni. Ez nem egy sima hajfesték szín - néz rá oldalt Kim.
- Jó szín! Olyan... természetesnek hat.
- Most már Alex fizeti a hajfestésemet - vigyorog Kim. - De apám is rosszul volt az összegetől, amikor én festetni mentem.
- Szóval... lent is vörös? - kérdez rá Ace provokatívan és mind felnevetünk az asztalnál.
- Sosem tudod meg - néz rá huncut mosollyal Kim.
- Nem? - emeli meg a szemöldökét Ace. Még én is érzem benne, hogy kihívás van mögötte.
- Nem... mert fullra leborotválja mindig - röhögi Alex. Ace-t nézem szemközt, nagyot kortyol a kólából. Van valami nyugtalanító a tekintetében. Nem tudom megfejteni mi az, de megérezem.

- Menjünk! - teszi le a pultra a kiürült kólaspoharat. Nem először veszem észre Ace-en, hogy hirtelen zárja le ezeket a nem szokványos beszélgetéseket. Lapos szemmel sandít Kimre és kerüli a tekintetem. Slusszkulcsot ragad és bevágódunk mind a Fordba. Új autó illata van a kocsinak, mindig. Bőrillat. Ace számot indít a hangrendszeren. Megfeszülök a dalra és a szövegre is. Ez az a terület, ahová nekem sosem volt bejárásom. A zenei üzenetek. Ace Dua Lipa Training season számát indítja. Hallom, ahogy Kim hátul sóhajt. Négyen hallgatjuk a számot, Ace rezzenéstelen mellettem, a gondolataiba mélyedve vezet. A visszapillantó tükör sötétjében ő Kimre lát. Én ha hátra nézek csak Alex tekintetét kapom el. Feszülten ülöm végig ezt az öt percet Ace kocsijában ezt a számot hallgatva. Kimnek szól. Ő vajon tudja? Hátul tudják, hogy itt Ace körül minden tudatosan választott zenei dalszövegnek jelentése van? Ace, aki ezzel a szöveggel azt üzeni minden randijából és minden hibájából tanult már. Még belőlem is. Aki elutasítja a felszínes viszonyokat, azokat a nőket, akiket irányítani kell. Az üzenet, hogy véget ért a tréning időszak, olyan társra vágyik, aki valóban megfelel az értékeinek és elvárásainak.

Ace irányít. Mint a DJ pult mögül. Ahogy az egész estés bulikat, úgy irányít mindent maga körül. Csak sejtésem van arról, hogy Ace tényleg vonzódik az unokatesómhoz. Ők ketten irányítanak felettünk valamit, de nem látom át, hogy mi történik a színpalak mögött. Nem vagyok a szereplője ennek a darabnak. Kim más mint én, ezt pontosan érzem. Ace beáll a kocsival a helyére a klubnál. Kiszállunk és becsapjuk az ajtókat. Visszatartom Kimet a karjánál fogva.

- Kim!
- Mi az? - túrja át a haját Kim, ahogy megáll.
- Az a szám...a Fordban. Az neked szólt. Tudod? - nézek rá kutatva.
- Tudom - billenti át a testsúlyát Kim és elnéz felettem.
- Kim! Ugye tudod, hogy ez mit jelent?
- Nem vagyok hülye Liv! Pontosán tudom, hogy miről szólt a szám és mit jelent - néz rám Kim végül egyenesen. - Lehetne, hogy erről a témáról nem beszélünk?
- Én...
- Ha nem akarod, hogy hazudjak neked, akkor jegeled a témát - jelenti ki hűvösen.
- De...
- Szemrebbenés nélkül hazudok Liv - vág közbe keményen Kim. - Értelmetlen feszegetni ezt a témát. Lépünk túl rajta. Bármilyen alakul. Sosem fogod megtudni az igazságot - támaszkodik meg lazán a karjával a Fordon. - Az unokatesód vagyok. És bírlak. Tényleg. Szóval... élvezd, ami a tiéd Liv - megölel és magamra hagy a Fordnál.

Kezd az életem ismét... bonyolulttá válni. Nem fogom fel, mi történik körülöttem. Kim bulizik. Ace teljesen elzárkózik, ő itt... dolgozik. Két teljesen ellentétes irányban vannak, még csak egymás felé sem néznek. Vagy legalábbis törekednek rá. Tényleg. Mégis érezni, hogy ez egy tudatos távolságtartás. Érzem rajtuk. Figyelem őket. Kim azzal nyugtatott: élvezzem, ami az enyém. Ace, az enyém? Sosem birtokoltam. Esélyem sem volt rá. A Cola House az enyém? Mi az enyém? Ace vagyonából részesülni?

Kerülik egymást. Talán tényleg jobb, ha nem megyek bele ebbe a témába... Ace a teljes klubot átnézi. Zavarni sem lehet. Ace-t én döntően dolgozni látom. S ahogy a felesége lettem egyre inkább élesedett a határ, ez itt a munkám, ne szólj bele. Ezt eldöntöttem, ez így lesz. Ace határozott volt, mindig is. Maga hozta a döntéseit. Ha bárkivel meg is beszélte azokat, az nem én voltam. Nem velem beszélt meg semmit. Nem voltam részese a döntéshozásnak. Rejtély, hogy miért éppen itt és most Kim jelenlétével érzékelem, hogy Ace mindig is... az alkalmazkodó félt kereste bennem. Számtalan kapcsolata után miért mindig én feleltem meg neki annyira átmenetnek, levezetőnek, visszatérőnek. Mert... én alkalmazkodtam hozzá a leginkább. S Ace-nek ez kellett. Egy nő, aki képes alkalmazkodni hozzá. A döntéseibe belehajolni. Én voltam az, aki elfogadtam mindent. Jónak, úgy, ahogy Ace döntött. Mert... nekem ezekbe sosem volt beleszólásom. Belehajoltam Ace akarataiba. Ő irányított. Márpedig Ace azt üzenté ma a Fordban, elég volt azokból a partnerekből akiket ő irányít. Kimet nem lehet irányítani az biztos.

Kim és én... Mindketten tudunk hazudni. Én főleg magamnak. Kim mindenki másnak. Most, a problémáink alatt látom, hogy az alkoholizálásban is ott vagyok én is, mint Kim. Kim a szabadságot keresi az alkoholban, én... a fájdalomcsillapítót. A legnagyobb különbség Kim és köztem, hogy Kim győztesen kerül ki a harcaiból én viszont... vesztesen. A szerelem bajnoka Kim, győztes a szerelemben. Azt hiszem Ace pont ezt fogalmazta meg a Cola House-ban. Kim nem alkalmazkodik senkihez ő legyőzi a másikat.

- Mi Kim sikerének a titka? - kérdezem, ahogy Alex mellé ülök és mindketten csendesen iszogatunk.
- Milyen értelemben?
- A szerelemben. Azt mondtad sok partnere volt. Mi a titka?
- Ezek döntően... szexkapcsolatok. Kim pedig... nagyon jó az ágyban.
- Mitől jó valaki az ágyban? - emelem meg a szemöldököm. Értetlen vagyok.
- Aktív. Van fantáziája és szeret pózokat váltani. Na meg nem nyafog, hogy ezt ne, azt ne... - sorolja Alex. Ahogy listázza, értem, ezt minden pasi szeretné. Ace is. Kimről leolvasható, hogy ilyen.

Kim Thunderzap mellett áll, lobog a haja, ahogy hátrarázza a szeméből. Kim jelenség, amit mindenki észrevesz. Egy ideig mindketten őt figyeljük aztán az én érdeklődésem átfordul Ace-re. Ace dolgozik. Már egyre kevésbé a DJ-zés az élete. Havi kétszer van tényleges estje. Az egyik Colleen-nal. Most már ellenőriz. Mindent kézben tart. Tulajdonos. Ace főleg a pénztárat ellenőrzi. Nem látok bele Ace tényleges bevételébe, de úgy sejtem, a klubban fogyasztott alkohol adhatja a legnagyobb hasznát. Sosem ismertem Ace pénzügyi helyzetét, csak sejtettem, ez a mi kapcsolatunkban mindig is így működött. Most már kicsit érdektelen is lettem iránta. Mi hárman túl sokat ittunk és Ace még mindig színjózan. Előttem nem idegen az absztinens Ace. Meg tudja tartóztatni magát. Ha akarja. S Ace-nél mindig is csak ez volt a kérdés. Hogy akarja-e? Kiterjed-e a testi élvezetektől tartózkodás mindenre, vagy csak az alkoholra? Kiterjed-e Kimre? Kim Thunderzappal eltűnt a látóterünkéből. Alex és én hallgatagon iszogatunk egymás mellett. Ezen az estén is csak Ace az absztinens. Mi hárman elvesztünk.

DJ lesson 12

Ma kivételesen Kim elkísért a De Noir értékesítési irodába. A napokat ők külön töltik tőlem. Napközben én dolgozom, ők a Cola House-ban maradnak. Kim ma ragaszkodott hozzá, hogy menjünk el a St. Peter's téri étterembe, ahol láttam azt a két pasit. Kim unatkozva várja, hogy végre elinduljunk. Az üvegfalakon túl is látom, hogy Kim unalmában egy tervrajz hátoldalára rajzolgat. Eligazítom a csapatomat, és útnak indítom őket. Ahogy kiözönlik a társaság az irodából Kim felnéz rám.

- Mehetünk? - a kérdésére csak biccentek.
- Előre szólok egyáltalán nem biztos, hogy ott lesznek - körülbelül inkább fohászkodom, hogy ne legyenek ott. Kim csak vállat ránt és beül mellém a kocsiba.
- Ha ők nincsenek ott, majd ott lesz más - vigyorog rám.
- Kim, nagyon bírlak - nevetek rá. Ő mindig kiráz abból az állapotomból, amiben önmagam lennék. Az Ace szerinti unalmas, görcsös Liv Somerhalder. Hát ezért hívtam el őket a Cola House-ba. Kell a szénsav a Cola szirupunkba. Kim az a szénsav. Pezseg tőle minden napunk. Leparkolok a járdával párhuzamosan. Kim kiszáll. A manchesteri szél belekap a hajába. Kim... jelenség. A karcsúsított kabátjában, a vállára omló szőkésvörös hajával. Ahogy elhaladnak mellette a pasik megbámulják. Utána néznek. A fejemet ingatva lezárom a kocsit. Kim nem adja könnyen a tekintetét. Átnéz a pasikon. Csak akit érdekesnek talál annak vizsgonozza a pillantását. Nincs zavarban. Az étteremben, ahogy leveszi a kabátját végignézi az asztalok mentén. Ragadozó pillantás. Felméri a terepet.

- Nincs szerencséd Liv, itt vannak - súgja vigyorogva. - Elmegyek a mosdóba. Rendelj nekem is!
- Ne, Kim! - nem érem el a kezét, Kim már ruganyos léptekkel végigsétál a mosdókat keresve. Magamra hagy. Riadtan nézek körbe. Leereszkedem a bársonyhúzott székre és ahogy megérkezik a pincér rendelek. Remélem Kim semmi botrányosat nem fog csinálni. Liam azt mondta Kim akárhová megy balhét csinál. Próbálok az étlap mögé rejtőzni és csak onnan figyelni az eseményeket. Kim a mosdóból visszafelé nagy kerülőt tesz és megáll a két pasas asztalánál. Jesszusom! - elkapom a tekintetem és az étlapba mélyedek. Óvatosan kukucskálok csak ki az étlap felett. Kim flörtöl. Annyira lazán és könnyedén csinálja. Leszólította őket! Istenem! Kim a haját rázza hátra és nevetgél. Laza mozdulatokkal gesztikulál és beszél. Csak akkor döbbenek rá, hogy mit művel amikor azt látom, hogy mindkét pasi feláll. Megigazítják a székeket és az őszi kockás melegbarna szövetkabátjukat hozva elindulnak felém. Kim-et követik, Kim rám kacsint és széles vigyorral közeledik. Áthívta őket az asztalunkhoz! Ne már! Egy falatot sem fogok bírni lenyomni a torkomon!
- Az ebéd sokkal jobb nagyobb társaságban. Az unokanővérem: Liv! - mutat be a két pasinak.
- Helo! Owen! - fog velem kezét a sötétkék inges pasi. Csak a borospoharát hozta át, leteszi az asztalra. Kifejezőek a gesztusai, szép a keze. Elájulok ennek a pasinak a közelében. A terasz-ismeretségem Kim öt perc alatt bemutatkozássá emeli. Ez Kim ereje. Képes megmozgatni a férfiakat.
- Sean! - nyújtja a kezét a barátja is.
- S képzeld mivel foglalkoznak! - mosolyog rám Kim. - Nem, nem fogod kitalálni. Owen művészeti tanácsadó, menedzser és kurátor - néz rám csillogó szemmel Kim.
- Nahát! Kim pedig egy igazi művész! - mutatok rá és a férfiakra mosolygok.- Micsoda véletlen, foglaljatok helyet! - veszem fel az irodavezető szerepét. A két pasi velünk szemközt leül az asztalunkhoz.
- Tényleg? Milyen művészeti ágban? - fordul felé érdeklődve Owen, de közben vissza-visszapillant rám.
- Apám szerint életművész vagyok - feleli kitérően Kim.
- Szerintem viszont egy igazi festőművész - terelem irányba a beszélgetést. Kihozzák az ebédünket. Gyorsan reagáltak a pincérek, hogy a két asztal rendelését egyesítették. - Köszönjük!
- Mit csinál egy művészeti menedzser és kurátor pontosan? - faggatom őket. Kim jóízűen nekilát az ebédnek. Összehozta a beszélgetést, őt a többi szemmel láthatóan kevésbé érdekli. Pedig ez a kapcsolat, igazán neki lenne érdekes. Szerintem.

- Tanácsadóként elsősorban gazdag ügyfeleknek adok tanácsokat, hogy milyen festményeket vásároljanak, kurátorként kiállításokat rendezek, főleg helyi művészek alkotásaiból, menedzserként pedig egyéni művészek karrierjét egyengetem, segítem őket kiállítások szervezésében, médiamegjelenésekben és finanszírozási lehetőségek keresésében - magyarázza Owen. Komoly férfi. Kellemes mély a hanghordozása. Mindenben tökéletes. Kifinomult. Szinte látom magam előtt egy galériában, egy kiállításmegnyitón, egy üzleti tárgyaláson, ahogy hatalmas festmények előtt állva magyaráz, azzal a jó testalkatával. Ő maga egy műalkotás, mi a csudának néznék mást, ha ott áll mellettem? Hát ezért nem értek én a művészethez. Owen lenyűgöz, ahogy a munkájáról beszél. Imádom, ha egy pasi rajong azért, amit csinál. Igen, Ace-t is ezért tudtam annyira imádni. Owen-en is látszik, hogy szereti a munkáját és ráadásul ez egy nappal végezhető munka, távol attól a bizonyos DJ világtól... ez a szerencsés véletlenek egyike. Kimnek pontosan egy ilyen kapcsolatra volt szüksége.
- Ez tényleg a szerencsés véletlen. Kim felfedezetlen festő jelenleg - lelkesedem.
- Milyen stílusban festesz? - kérdezi tőle Owen.
- Nincsen konkrét stílusom. Vannak absztrakt és popart festményeim éppen úgy mint tájképeim, nem szeretem a határokat. Beskatulyáznak. Bármit csinálhatok, amihez kedvem van - feleli Kim és a szájába csúsztatja a falatot.
- Sokoldalú vagy! Ez tetszik. Sok tematikába beilleszthető lennél - feleli Owen. - Van több galériával is kapcsolatod megoldhatok neked egy-egy kiállítást! Ha igazán üti a szintet egy-két vásárlómnak is beajánlhatlak - néz Kimre komolyan. Ez a férfi egy nagyon komoly üzletember. Egyszerre ért a művészetekhez és az üzlethez. Különleges. Ezt az első perctől éreztem rajta. Elegáns, udvarias, finom, kedves, és tele van nem szokványos kapcsolatokkal.
- Nahát! Ez nagyszerű lehetőség lenne! Egy igazi kiállításon a képeid Kim! - lelkesedem fel. Én teljesen jó iránynak veszem a beszélgetést. Ezért meglep Kim reakciója:
- Tudod Owen, engem kevésbé érdekelnek a kiállítások - törölgeti a szája szélét Kim. Nem vette át a lelkesedésem, sőt inkább úgy érzékelem kezdi unni a beszélgetést. Már kevésbé flörtöl, inkább közönyös. - Egy képet sem azért készítettem, hogy azt utána mások bámulják, kritizálják, vagy csak véleményt alkossanak róla.
- Akkor miért festesz? - ráncolom a homlokom.
- Önkifejezés. Terápia. Mert... szórakoztat. Kikapcsol. Jobban leszek tőle. Totálisan nem érdekel, hogy ki mit gondol róla és ebből sosem pénzt vagy elismerést akartam.
- Megnézném egy képedet - billenti félre a fejét Owen.

- Egyik sem mutogatásra készült - rázza a fejét Kim. - Vagy értékesítésre. Engem a kiállítások borzalmasan untatnak. Engem egy festmény csak addig érdekel, amíg el nem készítem.
- Nem kell feltétlen fizikális kiállítást tartanod. Már vannak internetes kiállító oldalak is. Virtuális 3D kiállítást összeállíthatunk neked a saját képeidből. Ahol értékesíthetsz. Végülis olyan mint egy virtuális piactér. Akit érdekel megveszi onnan. Felvehetlek a virtuális galériámba is, ahol az általam kiválogatott művészek szerepelnek - Owen maga a segítőkészség, nem tudom nekem, Kim szépségének, vagy minek köszönhető. De Owen rendes. Nem értem Kim tiltakozását. Azt hittem kapva kapna egy ilyen lehetőségen. De Kim elzárkózik. Ez a szál mintha valami családi vonásunk lenne. Az önsorsrontás jele. Megérezem rajta.
- Jaj Kim! Azt hiszem, a kocsiban hagytam a telefonom. Ace megöl, ha nem veszem fel, ha csörget. Megnéznéd nekem kérlek?! - szólok közbe és a szavaimat nyomatékosítva a slusszkulcsomat Kim felé csúsztatom az asztalon.
- Ez most komoly? - néz rám Kim.
- Aham. Kérlek! - nézek rá esdeklőn. Kim sóhajtva feláll és magára kapva a kabátját kisiet az étteremből. - Elnézést kérek! Az unokahúgom érzékeny, ha a művészetéről van szó! De a lehetőség csodálatos, nagyon szépen köszönjük! - mosolygok kedvesen Owenre és Seanra.
- Semmi gond, ismerek pár művészt. Mind... ilyenek! - mosolyog vissza Owen. A tárcájába nyúl és kivesz egy névjegykártyát. - Ha meggondoltátok magatokat! - csúsztatja felém a kártyát az asztallapon. - Megnézem a portfólióját, csak szóljatok!
- Köszönöm! - hebegem. A teljes elérhetőségi listája itt van, telefon, email, mindent megkaptam fél óra leforgása alatt. Ez Kim. A Kim hatás.
- Látom... khm... karikagyűrűt hordasz. A legutóbb a férjeddal voltál itt? - kérdez rá.
- Ace? Igen... Ő... zenei producer... és klubb tulajdonos... éjszakai műszak - magyarázom zavartan.
- Akkor nagyon kedvelheted a művészeket. Tele a családotd művészekkel - mosolyog rám.
- Azt nem is tudod, hogy mennyire! - nevetek futólag. - Az anyám művészettörténész - biccentek félszeg mosollyal. - Régebben múzeumigazgató volt.
- Nahát! - dől hátra meglepetten.
- A nagynéném is festőművész. Talán őt ismered is Amber Moon. Volt már kiállítása itt Manchesterben.
- Dereng valami. A Manchester Art Gallery-ben. Éjszakai égbolt témákat fest, és vártémái is vannak.

- Igen jól tájékozott vagy tényleg. Igen, a de Noir vár. Én ott nőttem fel - mosolygok nosztalgikusan.- Inspiráló hely. Kim a tengert festette, a nagynéném a várat.
- Na és te?
- Én?... Én a menekülés művészetét ismerem. Semmi másban nem vagyok tehetséges - nevetem fáradtan.
- Most is menekülsz? - kérdez rá Owen.
- Talán.
- Mi elől?
- Nem is tudom... önmagam elől. Úgy általában. A büntudatom elől... a kapcsolataim elől. Fogalmam sincs - suttogom. Kim visszaér.
- Nincs a kocsiban. És szakad kint az eső! - rázza le magáról az esőcseppeket Kim.
- Ez Manchester! - sepregetem le róla az esőcseppeket, amennyire tudom. - Volt esernyő a csomagtartóban.
- Nem gond siettem.
- Egy kávé? Ebéd után? - kérdez minket Owen. Kimmel összenézünk s végül bólintunk. Owen elővigyázatosságból kerüli a továbbiakban a művészeti témákat, rendkívül figyelmes pasas. Olyan, amilyennel ezer éve nem volt dolgom. Beismerem tetszik ez a fajta figyelem. A finom archaikus mosoly az arcán, a megjátszott kis könnyed mimikái. Tőle ezek nem mesterkéltek, ő ilyen. S mégis... tőle valahogy még ez is szép. A hatalmas üvegfalakat mossa az eső, megfogyatkoznak a járókelők a központi könyvtár előtt. Elfogy a kávénk is. Sokat beszélgetünk, kevésbé vágyódom ki a zuhogó esőbe, s egy órával megnyújtva az ebédszünetet köszönünk el a két férfitől.

DJ lesson 13

A hétfvégén az őszi hideg elől lezárom a teraszt a széles üvegajtókkal és feljebb emelem a jakuzziban a hőmérsékletet. Ace a kertészetbe ment Kimmel virághagymákat válogatnak a kastélyhoz. Alex maradt itt a kisfiúval. Délutáni altatási időszak van, tehát senki sem zavarhat egy fürdőzésben. Az orvosom alternatív gyógymódokkal próbálkozik. Régen még ovulációt jelző digitális karórám is volt. Hazugság. Az sem vált be. Annyira felidegesített, hogy nem használt, hogy azóta egyáltalán nem használok karórát. Elég volt ezekből a hazugságokból. Ez az új alternatív gyógymód a relaxáció és immunrendszer erősítő terápiám. Receptre kaptam gyógyfürdő sót, úgyhogy ismét egy kezelés lesz. Relaxációs zenét indítok. Végre nem techno, nem valami modern dobszóló. Úszógyertyákat csúsztatok a vízbe és belemerülök a jakuzziba. Belülre kell fókuszálnom. Talán ez lenne a legfontosabb. Stresszmentesen. Megváltás végre nem a nappaliban bámulni a DJ leckékhez a beállítást. Kim és Ace folyton pörögnének. Én meg olyan szinten le vagyok lassulva hozzájuk képest, hogy az ellentétet egyre

kevésbé tudom palástolni. Egyre mélyebbeket lélegzem. Ma jó lenne mindent kikapcsolni és mindenkit. Kint a terasz üvegajtókat veri az eső heves esőzés szakadt Manchesterre a semmiből és nem akar elállni. Az eső hangjai kellemesen beleolvadnak a relaxációs zenémbe.

- Szia, csatlakozhatok? - halk, lágy hang kúszik a zenébe. Felrebbennek a szempilláim.
- Ez... egy nőgyógyászati fürdőkúra, de ha téged nem zavar, gyere - nevetek fel könnyen.
- Nem zavar. Végre csend van igaz? - Alex lekapja magáról a pólóját és a melegítőalsót és úgy, ahogy van fekete alsónadrágban belecsúszik a vízbe velem szemközt.
- Pont erre gondoltam - sóhajtom és odébb hessegetem a vízben az úszógyertyákat. - Lökődöl el őket ha zavarnak.
- Nem zavarnak, olyanok, mint azok az ázsiai úszó lámpások - nézegeti őket Alex.
- Tényleg, mert lótuszvirágok - mosolygok a színes úszógyertyákat nézve. - Mi a jelentésük?
- Azt hiszem kívánságok, de ránézek - Alex a jakuzzi szélénél a nadrágzsebéből kitapogatja a telefonját és rákeres a jelentésre. - Az úszó lámpások megszabadítanak minden bajtól, betegségtől, magukkal viszik a rosszat, és valóra váltják a rájuk írt kívánságokat - olvassa Alex. - Jól hangzik. Mi a betegséged?
- Az orvosok sem tudják. Erős görcseim vannak és heves a vérzésem is - ereszkedem lejjebb a vízben. - Rendszertelen a ciklusom és elhúzódó a vérzésem. Már mindenféle gyógyszereket szedtem rá.
- Akkor ezeket most elúsztatjuk - tereli tőlünk messzebb a gyertyákat a vízben. - Mit kívánnál?
- Egy kisbabát - nézem a gyertyákat és elfutja a szemem a könny.
- Jó kívánság - bólint Alex és a vízben kitapogatja a kezemet. - Gyere ülj át ide mellém és jó messzire fújjuk őket - áthelyezkedem a jakuzziban és véletlen az ölére tenyerelek.
- Bocs - húzom el zavartan a kezem. - Mi volt ez a furcsa kemény - kérdezem zavartan. - Mármint nem úgy értettem - nevetek fel halkan.
- Pedig jól hangzott ez az ártatlannak tűnő kérdés. Kár volt lelőni a poént, azt válaszoltam volna, hogy ez mind én vagyok bébi - vigyorog rám Alex. Kiemelkedik a vízből és megmutatja. Egy kis óvszeres tasak van nála.
- Ó!
- Amióta Axel besikerült egy egész szett ilyen óvszertartó tasakos boxert beszereztem. Most már csak elővigyázatosságból, de...mindig ilyet hordok. A hibáimból tanulok csak.

- Azta! Azt sem tudtam, hogy léteznek ilyen boxerek - nyögöm zavartan, s bámulom, hogy Alex visszacsúsztatja a kis zsebbe az óvszert.
- Hát egészen addig én sem. Különben tutira ilyen húzok, ha Kimmel töltök egy éjszakát - nevet bágyadtan Alex.
- Kimnél sosem lehet tudni igaz?
- Hogy mikor forrósodik fel a hangulat? Hát azt nála sosem lehet tudni - ért egyet Alex. Nézem ahogy Alex a jakuzzi túlsó végébe irányítja a gyertyáimat. - Tessék tökéletes úszó kívánság lámpás - mutat rájuk Alex.
- Teljesül? - bizonytalan és kétkedő a hangom.
- Persze, hogy teljesül. Ne aggódj itt vagyok, távol tartom a betegségűző lámpásaidat - vigyorog Alex.
- Bár ilyen egyszerű lenne.
- Liv, ez pontosan ilyen egyszerű - ahogy Alex mondja, komolyan elhiszem. Alex olyan végtelenül megnyugtató tud lenni. Fogalmam sincs hogyan éri el. Ilyen a jelleme. Árad belőle ez a végtelen nyugalom. - Nézd, ott van minden probléma és baj, és betegség... te pedig itt vagy mellettem. Nem jönnek vissza, nem engedem - Alex kész testőrként figyelni a békésen úszkáló lótoszvirágokat.
- Kösz, Alex - pihegem, a tarkómat a jakuzzi szélének döntve.
- Igazán nincs mit Liv, nyugodtan pihenj, biztonságban vagy, gyógyterápia, relaxáció, baba - sorolja Alex és leeresztett szemhéjjal hallgatom.
- Már értem, miért választott téged Kim. Te nem bonyolítod az életet. Te leegyszerűsítet. Ez... kiváltság.
- A legbonyolultabb képletet is le lehet egyszerűsíteni Liv. Meg kell oldani.
- Tökéletes megoldóképességed van - bólintok rá bágyadtan. - Nekem is egy ilyen férjre lett volna szükségem - sóhajtom. Alex nem válaszol. Én meg nem akarok rá nézni. Alex közelében tényleg béke van. Ezt érzem. Árad belőle a nyugalom. Engem is megnyugtató. Nem a víz, nem a gyógyfürdő, hanem Alex. A csendes fizikai jelenléte. Az egyszerűsége, a mondatai biztató tisztasága.

Rendületlenül szakad az eső. Órák óta. Ítéletidő van. Ilyen heves esőzést én még Manchesterben nem láttam. Axel felébred. Alex szórakoztatja, eteti, fürdeti, játszik vele, altatja. Én az Irwell-re néző ablakokon nézek túl. Kezd sötétedni. De semmit nem látni csak a szürke esőfüggönyt. A pulton csörög a telefonom. Ace az.

- Szia! Minden rendben?
- Otthon?
- Esik. Nagyon. Ti?
- Lezárták előttünk az utat. Tizenhat ponton adtak ki árvízriasztást, a Tame folyó kilépett a medréből, előttünk vízben áll minden, nem jutok be a városba, és most

mindenki a kerülőutakkal próbálkozik. Teljes a káosz. A völgyek felé egyáltalán nem engedik a forgalmat. Minden, ami mélyebben fekszik itt vízben áll.

- Borzalmas, hogy fogtok hazajutni?
- Fogalmam sincs. Ha sok eső fog esni, otthon sem bírja el a csatorna a vizet. Figyeld a ház mélyebben fekvő területeit.
- Mit?
- A nappalit, a garázst. Kérd meg Alexet, hogy a nappaliból cuccoljon fel az emeletre. Amíg nem megy le az ár, nem tudunk hazamenni. A kocsival álljatok ki a garázsból, túl közel az Irwell is. Álljatok át a ház elé, az magasabban van. Figyeld hogy mennyi a víz kint, ne álljon a kocsi vízben.
- Jól van - sóhajtom. - Maradtál volna inkább a tetőtéri penthouse-ba mi?
- Hát a mélygarázsba ott is befolyik a víz, szóval a kocsival gond lett volna ja. Le fog merülni a telefonom is szóval nem fogtok tudni elérni. Kim nem is hozott telefont. Figyeld a híreket.
- Jól van - ismétlem. - Letehetem most már? - morgom.
- Figyeld a vízállást! Szia! - Ace bontja a vonalat. Én meg kedvetlenül nézek hátra Alexre.
- A külső városrészekben rekedtek. Nem jutnak be Manchesterbe. Útjukat állja a víz. Nekünk is feljebb kell hozni a kocsikat.
- Nem gond, add a kulcsokat, átállok a kocsikkal! - Alex csak kabátot kap magára és kisiet. Innen nem látom mit ügködik a garázsban, valószínűleg feljebb hozta a saját kocsijukat és az én kocsimat, néhány perccel később tér vissza. - Hát elkelne a segítség! Hozd a babafigyelőt és gyere a garázsba! - végigsietek a folyosón és Axel mellől csendben elemelem a babafigyelőt a kabátzsebembe csúsztatom és felveszem rajta a hangerőt. Csak egy bújtatós cipőbe dugom a lábam és átsietek a garázshoz. A kapuban megállok.
- Ah... miért van itt ennyi víz? - elhűlve nézem, ahogy Ace hólapátjával próbálja a vizet Alex kilapátolni a garázsból. Alex csak a lefolyó felé int, ahonnan bugyogva tör vissza az elvezetetlen esővíz. Körbenézek, hogy mivel tudnék neki segíteni. Csak egy seprű akad a kezembe, azzal kezdem kifelé söpörni én is a vizet. Végláthatatlan küzdelemnek tűnik az egész. Alex szó nélkül lapátol én meg seprem minél nagyobb lendülettel a vizet a garázskapun kívülre. Megszűnt az idő. Ránk sötétedett. Az utcai lámpák és a garázsunk világításában mossuk, a latyakos, szutykos esővizet a garázsból kifelé.
- Ez egy vizes nap - állapítja meg Alex. Nevethetnékem támad, de egyáltalán nem találom viccesnek a helyzetet. Alex végtelen nyugalommal lapátol, Ace már javában károkodna ilyenkor és tiszta ideg lenne. De Alex csak végzi, amit kell, szerencse, hogy Alex van most itthon és nem Ace. Nem tudom felmérni mennyi ideje küzdünk a visszafolydogáló vízzel, amikor végre már nem bokáig a vízben állok.

- Menj be, innen már megoldom. Menj, mert megfázol! - int Alex.
- Biztos?
- Biztos! Na menj már! Forralj vizet addig! Én is mindjárt megyek! - engedelmeskedem Alex kérésének. Mire felforr a víz ő is megérkezik. Mindketten száraz ruhára cseréltük az átázott ruháinkat. A haját törölgetve ér a konyhaszigetünkhöz.
- Ne izgulj, ez csak egy kis víz! - mosolyog rám bízva Alex, és nyugodtan áztatja a teafiltert a forró vízbe.
- Repedés az üvegen - mormolom magam elé a tea sötét színébe meredve.
- Mi?
- Ez... jel. A Cola House kettőssége - felvetem Alexre a tekintetemet. - Mi volt az első gondolatod a Cola House-ról?
- Ipari, modern, elegáns. Olyan, amelyet Liam tervez. Melegség árad belőle, otthon, szép. Olyan, ahol gazdagok, szépek és boldog emberek laknak.
- Most is ilyennek látod? Hogy kicsit jobban megismertél minket? - kérdezek rá megemelt szemöldökkel. Alex némán néz, végül levegőt vesz. A kezemet felemelve állítom le. - Ne is válaszolj! Én is ezt érzem. Állandóan. Ha vannak velünk. Ha házibuli van, ha DJ felvétel van, ha vannak velünk, akkor a Cola House egy boldogságot sugárzó hely. De... ahogy magunk maradunk... A Cola House belül egy feszült és gondokkal terhelt ház - a panaszáradatomban közben Alex csendesen a teába kortyol. - Menj ki értük! Kocsival! - szólok rá végül.
- Liv, ha ők nem tudnak bejönni, én sem tudok értük kimenni - racionális válasz. Alex olyan irritálóan nyugodt.
- Nem vagy ideges? Ketten együtt! Egy autóban!
- Amire nincsen befolyásom, én az miatt nem aggódom Liv - dől hátra Alex és vállat ránt.
- Ez kész, én nem tudom felfogni a gondolatmenetedet! - fakadok ki rá. - Nem tetszik, ahogy Kim Ace-re néz.
- Kim minden férfira így néz. Játszik, bolondozik, flörtöl. Aztán van, hogy túllő a célon. Azok az oltári hülyeséget csináltam című helyzetei. Ne izgulj! Szerintem tart Ace-től.
- Gondolod? Én... nem tudom. Nem vagyok biztos Ace-ben sem. Sosem voltam az. Sosem tudtam mit akar, mit gondol, mit cselekszik. Teljesen kiszámíthatatlanok a lépései számomra. Sosem értettem. Sosem ismertem. Úgy érzem utál engem, utálja a Cola Houset is, és tessék most még be is ázik. Repedések a házasságomon.
- Liv, ez egy extrém időjárási esemény, ne vetíts magadra vagy a házasságodra belőle.
- Miért ne? Mi ez ha nem egy jel? Hogy baj van!

- Én csak pocsék házasságokat láttam. Anyámék, Liamék, még az én házasságom is az - fintorog öngúnnyal Alex. - Feleségül vettem Anglia legcsapodárabb csaját. Ebben biztos vagyok. De van egy Axel Goodwin-om. Apám nevét viheti tovább. A nivódíjas, Pritzker-díjas nemzetközileg elismert kendali főépítész apám nevét.
- Mintha nem is a te neved lenne - nevetek rá megenyhülten.
- Én... mindig is Brooks-nak tartottam magam. Különösen, ahogy apám veszekedett rám. Még Liam is azt mondta Kimből feleséget csinálni a legostobább dolog a világon.
- És... sikerült? - kérdezek rá kíváncsian.
- Nem - nevet fel Alex.
- Lehattél volna építész.
- Te mi lettél volna?
- Bankigazgató feleség - rázom meg a fejem.
- Akkor ígyunk mindarra, amik nem lettünk! - emeli meg a teáscsészéjét Alex és ahogy hozzákocintom a saját csészémet Alex a csésze felett rámkacsint. Megmelengeti a szívemet. Éjfélfigyelem a híreket, aztán feladom. Bár végre már elállt az esőzés, de a csatornarendszer nem képes levezetni a nagy mennyiségű vizet. Várni kell. Már hiába hívom Ace-t lemerült a telefonja. Meg kell várniuk, hogy lefolyjon az ár, értelmetlen tovább fent maradnom. Alex és a kicsi már órák óta alszanak. Úgyhogy én is kikapcsolom a híreket, s nyugtalan álomba merülök.

Dj lesson 14

Annyira sötét van, hogy elvesztettem az időérzékeimet. Az ablakon túl úgy látom végre elállt az eső. Talán a csatornák is végre levezették a vizet a veszélyesebb pontokról. Már dél is elmúlt, de olyan sötét van, mintha esteledne. Annyira nagy a csend a Cola House-ban hogy azt hiszem egyedül vagyok. Házi köntösben kóválygok le az emeletről és kávé akarok főzni, amikor látom, hogy itt van a Ford a ház előtt. Hol vannak?

Körbenézek a házban. Ace és Alex visszapakolták a DJ leckékhez a cuccokat a nappaliba, de sehol sem látom őket. Egyetlen hely van, ahová én kábé sosem teszem be a lábam. Ace házi stúdiója. Az az ő privát tere. Ráadásul hangszigetelt. Többször kopogok, mire rájövök, hogy egy hangszigetelt ajtón belül úgysem hallják. Ha zárva van, akkor úgyis felvétel van, tehát lenyomom a kilincset. Ahogy belököm az ajtót, egy

minibuliba csöppenek. Kim és Alex együtt forognak Lou Bega 1+1= 2 számára. A kis Axel Ace ölében ritmusra csapkodja a DJ pultot maga előtt. Annyira jó hangulatuk van. Mintha nem is a Cola House-ban lennék.

Ace stúdiója eleve mindig is egy modern sziget volt a házon belül. Kagylófotelekkel, egy futurisztikus fehér széles kanapéval. Itt fogadja Ace az összes médiagurut, akiket én nem is ismerek. De itt folytatnak szakmai megbeszéléseket is. Ace-nek akkora DJ hangrendszer pultja van, hogy szerintem úrrakétakilövéshez sincs ekkora indítópult. Legalább három ölnyi hosszú, tele kapcsokkal. Én már semmit sem értek abból a pultból azon kívül, hogy olyan drága, hogy abból luxusautókat vehetnék magamnak. S bőven van hely táncolni is. A falakon mindenütt hangszórók és a DJ pult mögött az ablaküvegen túl egy kis hangszigetelt felvételfülke is van.

Megérintem Ace vállát, mert a füles mögött úgysem hallja, ha szólok hozzá. Ezek jól szigetelt fejhallgatók. Ace összerезzen.

- Bocs - lépek el. Ace riadtan fogja a gyereket, szerintem majdnem lelökte az öléből, ahogy megijesztettem. - Látom... hazaértetek.
- Reggel kilenc körül sikerült a csatornákkal levezetni a vizet - Ace tárgyilagos. Sem az arcán nem látok, sem a hangszínén nem érzek semmit.
- Jól van. Akkor járhatóak az utak igaz? Bemegyek dolgozni - sarkon fordulok és csak intek Kimnek és Alexnek.

Az üres kávécsészét visszarakom a pultra és felöltözöm.

Rutinvezetés. Fogalmam sincs hogyan érek el Liam értékesítési irodájáig. Nem emlékszem az útra, a forgalomra, semmire. Csak lerogyok az íróasztalomhoz és a tenyerembe temetem az arcom. Bonnie a monitort nézi maga előtt.

- Szia Liv - köszön nyugodtan.
- Romokban a házasságom - nyöszörgöm a tenyerembe. - Nem tudom mi lesz Bonnie. Lehet... el fogunk válni.
- Jaj Liv. Főzök egy teát? Liam várja az excel-táblázatot - feleli Bonnie.
- Jah, tudom, csinálom - a benti gépembe legalább életet tudok lehelni, ha már magamba nem. Beviszem a teljes listát az eladott, foglalt, és még elérhető ingatlanok adataival. Bonnie-nak már lejárt a munkaideje. Én még mindenképpen el akarom küldeni a táblázatot, tehát addig nem megyek haza. Napjaim lettek volna erre, ha nem szenvedek annyit a házasságommal meg a DJ leckékkel.

Az egész napom tele van problémás ügyfelekkel is. Néha már mindet utálok. Sokat méltatlankodnak, értetlenkednek, elégedetlenkednek. Ez egy ilyen nap. Megkönnyebbülés, amikor átküldöm a táblázatot Liamnak és ezzel vége a napnak. Este fél kilencig dolgoztam. Általában hazafelé a kocsiban le szoktam nyugodni, de most

érezem, hogy az egész napos feszültség bennem maradt. Sóhajtvá zárom le a kocsit és benyitok a Cola House-ba.

- Sziasztok! - kiáltok be mindenkinek.
- Sokára jöttél - állapítja meg Ace.
- Elhúzódtak ma az ügyek - lepakolok és leülök Alex mellé a pulthoz. Alex most is sörözik nálunk. Kim a gyerekszoba felől jön, tehát Axelt már elaltatták. Kim whiskyspohara velem szemközt van.
- Készülnöd kellene, ha időben indulni akarunk - jegyzi meg Ace.
- Hát nem tudom, a mai napot kihagynám - rázom a fejem. Túl fáradt vagyok egy esti bulihoz. Nekem ez hétköznapi. Kimerült is vagyok. Csak egy forró zuhanyra és a puha ágyra vágyom. Semmi kedvem megint egy zajos, zenés helyre menni, ahol villogó fények és alkoholszag fogad. Csendet akarok és nyugalmat. Felüdülés lenne Ace nélkül lenni. Ez az igazság. Nekem már az is jó, hogy nincs itthon semmi házibuli. A kis Axel miatt.
- De úgy beszéltük meg, hogy Alex marad itthon a gyerekekkel, mert ti unokatesók jöttök - néz rám Ace.
- Menj Kimmel! Én borzalmasan fáradt vagyok ehhez Ace - kezd fájni a fejem is. Talán front jön. Még egy kis eső? - Alex, menj velük nyugodtan, maradok én itthon a kicsivel - a konyhában a gyógyszeres dobozunkat keresem fájdalomcsillapítóért.
- Inni itt is tudok és itt nagyobb a csend - tiltakozik Alex.
- Jó, csak azért, mert te olvasnivalót találtál én szeretnék elmenni a buliba - csattan fel Kim. Alexlapoz egyet az előtte széthajtott egyetemi Mancunion lapban.
- Oké! Menj a buliba! Ha megoldható ne mássz rá Ace-re - morogja Alex. - Vagy más pasira!
- Nem tudom, hogy megoldható-e! - vágja vissza Kim. - Majd meglátom, milyen kedvem van!
- Csinálsz, amit akarsz, nem érdekel! - ránt vállat Alex és a hóna alá csapva az újságot felvonul az emeletre. Némán figyelem őket. Beveszem a gyógyszert és a hajamba túrva én is az emeletre indulok. Szétrobban a fejem.
- Biztos nem jössz Liv? - kérdezi kérlelően Kim. - Jobban tennéd! - kapaszkodik belém, ahogy visszatart.
- Nem, bocs... nagyon fáj a fejem. Legközelebb csatlakozom, szerintem lezuhanyzok mielőtt elhánynom magam - botorkálok fel az emeletre. Gyors zuhanyt veszek. Ahogy kilépek a zuhanyzóból tocsog az egész fürdőszoba a zuhanyvizemben.
- ACE!!! - kiáltom el magam. Kinyitom a fürdőszoba ajtót. - Ace gyere már fel!
- Mi van már! - Ace ingerülten fakad ki, de feljön az emeletre. - Mi az? - belelép a fürdővizembe és teljesen átázik a zoknija. - Ah! Basszus! - néz le a vízbe Ace.

- Miért áll itt a víz? - állok tanácstalanul a fürdőlepedőmet igazgatva a melleimnél.
- Talán eltört a lefolyócső, valahol visszajön a víz, nem tudom. Holnap kihívok valakit. Használjuk addig a vendégfürdőszobát Kiméknél.
- Oké - nyögöm. Víz. Jel. Újra. Repedések a házasságomon.

Kimék fürdőszobájában mosok fogat, és bezuhanok az ágyba. Az éjjeli lámpa égve maradt, de én már alszom.

Gyereksíráásra ébredek. Először meglepődöm a hangra. Kisgyerek van a házban? Aztán eszembe jut, hogy hát persze. Kim és Alex gyereke. Axel az. Itt ebben a házban nem nagyon hallani gyereksírást. A köntösömet magamra kapva végigmegyek a folyosón. Halkan benyitok a vendégszobába. Alex sétálgat a gyerekekkel az ölében.

- Bocs, felébresztettünk - állapítja meg Alex. Látszik, hogy idegességében már széttúrta a haját. Érzí a feszültségét Axel is.
- Nincs a helyén. Idegen neki ez az ágy - bólintok.
- Valószínűleg - bólint Alex.
- Axel, kérsz egy meleg kakaót? - kérdezem és Axel könnyes arccal bólogat. - Gyertek! - intem magam után őket. Világítást kapcsolok a földszinten és tejet melegítek Axelnek.
- Inkább mentél volna velük, ha már úgyis fent vagy - Alex minden mozdulatomat figyel.
- Dehogy - legyintek. - Csak még jobban megfájdult volna a fejem. Annyira egyhangúak ezek a bulik. Ha nem iszol, már élvezhetetlen az egész.
- Mióta nem táncolnak a bulikban? - kérdez rá Alex. Egy szívószálas pohárban átadom a kakaót Axelnek. Axel a kanapén a macijához bújva elégedetten szívja a meleg kakaót.
- Nem is tudom. Még, amikor először jártam a bulikban, a régi klubban, akkor mindenki táncolt. Talán, de már ott is volt, aki csak iszogatót a pultnál. Aztán nekem évek kiestek. Ace turnézott. Trance zenét játszott, de valójában már mindenki őt nézte őfelé fordultak és csak ott rázták magukat a lányok helyben, csak úgy maguknak. Aztán ahogy megnyitotta Ace a saját klubot... egyre inkább olyan volt, mint egy bár, ahol iszogatóknak. Volt hogy közelebb voltak a színpadhoz és ott ittak ennyi. Kihalt a tánc. Bár nekem ez nem nagy veszteség - jegyzem meg szárazon. Törökülésben ülök a kanapén és az ölembe vonva egy párnát nézem a két szőke hajú kék szemű srácot. Axel tisztára apja fia.
- Feltűnt, hogy csak Kim és te táncoltatok. A múltkor. Ezért lepődtem meg ezen.
- Hát nekem nem annyira feltűnő, minden héten látok valami bulit. De már ezekben az Ace-féle Cola House házibulikban sem táncol senki. Nyomják a

zenét, isznak, beszélgetnek, áztatják magukat a jakuzzinkban - húzom el a szám.

- Mintha megelégtelted volna a bulikat.
- Így van. Nézzünk egy kis babatévét? - kérdezem őket. Alex rábólint. Bekapcsolom nekik a tévét és a babatévére állítom a csatornát. - Axel szerintem az a maci nagyon ki szeretné próbálni ezt a párnát! Nézd milyen puha? - csábítom rá a gyereket. Előbb csak a macit helyezzük el az ölemben a kanapén, aztán szépen lassan Axel is ide kucorodik. Betakaródzunk egy kötött takaróval. Axel kis puha teste meleg és minden szuszogásával jobban hozzám bújik. Simogatom a kis szőke hajszálait. Le-lecsukódik a szeme. Tele a hasa a meleg tejjel. Halkan megy a babatévé. Én meg lehajtott fejjel simogatom a gyereket. Nézem a lehunytt pilláit, a békés arcát, a puha kis fehér bőrét. Milyen szép gyerek! Egész este elgyönyörködnék benne.
- Te egy nagyon jó anya lennél Liv! - szólal meg halkan Alex. Felpillantok rá. Észre sem vettem, de Alex végig engem nézett. Zavarba jövök.
- Én... köszönöm - lesütöm a szemem.
- Megérdemelnéd... hogy anyává válj - mondja komolyan.
- Lehettem volna... én csesztem el - rázom a fejem és elfutja a szemem a könny.
- Liv! - Alex vigasztalón átsimítja az arcomat.
- Bocs, bocs - érintem meg a szemem, hogy letöröljem a könnyem. - Nem akartam sírni.
- Bocs, én ríगतalak meg. Szóba sem kellett volna hoznom. Elnézést.
- Nem, semmi baj tényleg. Csak... jó ezt hallani - mosolygom, s kipislogom a könnyet a szememből. - Hogy valaki ezt gondolja rólam. Ilyet még senki sem mondott nekem.
- Hát ha rajtam múlik az a gyerek is itt lenne - keserűen fanyar a mosolya.
- Abban nem is kételkedem Alex... te... fantasztikus vagy. Fantasztikusan helyt állsz. Mindenben. Bár jutott volna nekem is egy ilyen srác - pislogok. Anyámnak Dylan, Kimnek Alex. Csak nekem nem jutott olyan kapcsolat, ami kibírta volna ezt. Mert engem nem lehet ennyire szeretni. Ahogy anyámat, ahogy Kimet. Mert ők különlegesek. Én meg átlagos vagyok. És ettől újra elsírom magam. És az én átlagos gyereke sem kinek sem kellett volna. Különösen nem Ace-nek. Ott vagyok... mint tíz évvel ezelőtt, a koliszobámban. Ráébredve, hogy végtelenül semmitmondó és átlagos vagyok. Ezért nem érdekeltem eléggé Ace-t. Ezért érdeklí most is sokkal inkább Kim Ace-t. És ezért még igazán nem is tehetek szemrehányást neki. Én vagyok túl átlagos Ace-hez. Alex kihúzza Axel alól és magához von. Belezokogok az ölelésébe.
- Gyere, sírd ki magadból! - biztat Alex és a hátamat simogatja.
- Ezt senkinek sem mondtam, de... rájöttem... Ace nem akar gyereket! - suttogom.
- Próbálhattuk volna a mesterséges megtermékenyítést, de Ace elvből

elutasította. Hónapokig ovulációs tesztekkel mértem a megfelelő napokat. S Ace mindig talált kifogást, hogy mikor miért éppen nem jó neki az a nap. Már abba is belefáradtam, hogy csak én küzdök ezért. Még a naptármódszerrel számolom a napokat, de Ace-t ez sem érdekli. Nem akar tőlem gyereket. Emlékszel mit mondott... rossz percepció. Érdekesnek, különlegesnek, belevalónak hitt. Mint amilyen Kim is. Neked is ezért tetszik Kim nem igaz?

- Kim lehangoló személyiség, és feltűnően jól néz ki. Jó ránézni, tetszett nekem. Mindig is.
- Hát itt a probléma Ace és köztem. Amikor megismert... rájött... hogy tévedett. Csalódott bennem. Egy hónapra rá, hogy megismert... nem akarta. Velem nem. Mert túl hétköznapi, túl átlagos vagyok... a sztárDJ-nek különösen.
- Tudod Liv, én minden nap ezt hallgattam. Apámtól. Átlagos vagy, hétköznapi vagy, unalmas vagy. Minden amit tervezel, alkotsz, sablonos, unalmas, átlagos. Semmi nincs benne. Egy sztárépítészhez képest, ja. Úgyhogy, kettőnk közül hidd el, én vagyok az átlagos, az unalmas és hétköznapi - simogat Alex.
- Te is megérdemelnéd, hogy igazán építésmérnök legyél Alex - lehelem a nyaka hajlatába.
- Unalmas, hétköznapi és átlagos építésmérnök? Olyan senkinek sem kell - nevet fanyarul Alex.
- Ahogy unalmas, hétköznapi és átlagos feleség sem kell igazán senkinek. Apád túl szigorú volt veled - simítom meg Alex karját.
- Ez a szigorú apa nevelt kötelességtudóvá. Hogy ha hülyeséget csináltam vállaljam a következményeit. Ezért van ma itt Axel. Ha megcsináltam, akkor tessék viseljem a következményeket. Neveljem fel a gyereket, akit csináltam. Ez a minta. Apám is feleségül vette anyámat. Én is Kimet. Talán hasonlóbb vagyok apámhoz, mint amennyire azt apám szerette volna. Ugyanabba a hibába estünk. Nem feltétlenül a tökéletes nőt vettük el, de a gyerekünk anyját. Generációs mintakövetés. Én simán elfogadnék egy átlagos, hétköznapi, kicsit unalmasabb feleséget. Kim... kiszámíthatatlan - megemelem a fejem és meglepetten nézem Alexet.
- Alex, én elfogadnék egy átlagos, és unalmas építésmérnököt. Tudod Alex... pont ezen gondolkodtam mostanában. Hogy ki lett volna nekem a tökéletes pár. A tökéletes férj. De sosem találkoztam az illetővel. És közben elmentek az évek. Kim is unalmasnak tart téged?
- Szerintem igen.
- Engem is Ace. Miért vagyunk mi unalmasak Alex? Mi az unalmas bennünk?
- Hát lássuk csak... - gondolkodik el Alex. - Unalmas, aki feltétel nélkül szeret...
- ...aki mindig elérhető... - mutatok rá.
- .. aki kifejezi az érzéseit... - teszi hozzá Alex.
- ... akiben nincs hátsó szándék...- folytatom.

- ... aki őszinte, törődik veled... - sorolja Alex. Rámnéz. - Van, hogy csak akkor vagy érdekes, amikor nem lehetsz az övé, akkor nem vagy unalmas... - Alex nem folytatja. Csend telepszik ránk. Aztán Alex az ajkát az ajkaimra simítja.

Sima csók. Nem erőszakos, nem tolakodó. Finom, puhatolódzó érintés. Meglepődöm. Könnyed, lágy, szinte klasszikus csók. Szépen kivitelezve. Vigasztaló, gyengéd, kedves. Elhúzódik és meghökkent arckifejezésemre csak elmosolyodik.

- Bocs, azt sem tudom mit csinálók - elenged, kibontakozom az öleléséből és a konyhaszigethez menekülök.
- öhm... kérsz bort? - keresgélek a hűtőpultban és sietve kiemelek egy borosüveget, s a pultra teszem. Alex ruganyosan emelkedik fel és csatlakozik a konyhasziget másik oldalán velem szemben.
- Miért is ne? Mire igyunk? - azt sem tudom, hány órája vettem be a fájdalomcsillapítót. Lehet nem vagyok túl beszámítható, tekintve hogy nyugtató is van benne. Most alkoholt inni rá... lehet nem a legszerencsésebb. De inkább, mint nem tudom mi mást csinálni.
- A hétköznapi Livre és Alexre - Alex kiveszi a kezemből a bort és rutinosan bontja fel és tölt mindkettőnknek.
- Az átlagos Livre és Alexre - koccintja a poharát az enyémhez.
- Az unalmas kettősre - csengetem meg a két poharat és nagyot húzok a poharamból.
- Mi ketten Liv azt hiszem... nagyon hasonlóak vagyunk.
- Meglehet.
- Szerintem nem a legjobb ötlet alkoholt innunk együtt - vélekedik Alex.
- Nem, szerintem sem - bólintok rá.
- Én legutoljára bedrogoztam és gyereket csináltam.
- Engem tőkre nem zavar, ha gyereket csinálsz - vihogom fel.
- Liv, ezt nem tehetjük.
- Persze, hogy nem. Az unokatesóm férje vagy.
- Tisztára mázli, hogy te nem vagy az unokatesóm felesége - nevet Alex.
- Alex... most álljunk le.
- OK. Álljunk le.
- Ez oltári nagy hülyeség.
- Pontosan. Ha valamiben jó vagyok, na akkor az az oltári nagy hülyeségeket csinálni.
- Alex!
- Liv...

Ezt a tárgyalást elbuktam. Nagyon. Basszus Úristen mit csináltam???

...

A vendégszoba franciaágyában ébredek. Alex mellett. Axel a kiságyban szuszogja édes álmát. Még sötét van. Kicsusszanok a takaró alól és halkan lépek ki a folyosóra. Nem kapcsolok villanyt. Ace-nek és Kimnek még híre sincs. A főhálósobában bezuhanok az ágyba. Szédülök. Gyógyszer és alkohol kombó.

Soha, senki nem ért hozzám így. Különleges. Más. Érdekes. Ilyen tisztelettel. Mint egy ünnepi asztalhoz. Óvatosan. Halkan. Illedelmesen. Meleg tenyere végigsimította a lábszáramat. Egészen hosszában, a bokámtól felfelé. Sosem foglalkozott még senki sem ilyen behatóan a lábaimmal. Lágyan cirógatva a bokámat, a lábszáramat a térdeimet.

Átfordulok a másik oldalra. Mint egy manuálváltó. Egyre nagyobb fokozatra kapcsolva. Érezni lehetett a fokozatokat. Bámulatosan megkomponált növekvő gyorsulással. Szépen építkezett. megtervezett. Kivitelezett. Tökéletes szeretkezés volt.

Amiben úgy éreztem szeretve vagyok. Nem csak le akarták velem tudni, nem csak a szokásos csináljuk, mert kell. Nem éreztem elhibázottnak, meggondolatlanak, kapkodósnak. Kielégítő volt.

Dj lesson 15

Szinte bemenekülök az irodába. Ace és Kim nem tudom mikor érkeztek haza. Ace még javában mélyen aludt az ágyban, amikor én sietve elhagytam a Cola House-t. Bonnie az állandó titkárnőm. Nélküle szétcsúsznék én is. Liam hív a közvetlen mobiljáról.

- Szia! Csak nincs valami probléma? - kérdezem. Lehet remeg a hangom? A kezem biztos, hogy remeg, ahogy a mobilomat tartom. Nincs rám festve semmi nemigaz? Istenem mennyire rossz vagyok én! Rosszabb mint Kim. Lehet egy fokkal sem vagyok jobb, mint az unokatestvérem. Kezd megint megfájdulni a fejem. A homlokomat dörzsölöm.
- Azon kívül, hogy kisajátítod az egyetlen lányomat, amikor Angliában van? - kérdez vissza Liam.
- Nem győzi kitombolni magát Ace klubjában. Ace meg folyton szervez nekik valami programot. Had élvezzék kicsit! - nevetek rá.
- Sejtem mi vonzza őt Manchesterben - morogja Liam.

- Tengert és erdőt látnak bőven Franciaországban is ahol laknak. Ezt igazán megértheted. Látogass el hozzánk!
- Tele vagyok munkával.
- Mint mindig - ingatom a fejem.
- Hogy neked legyen mit értékesítened - emlékeztet Liam.
- Akkor csak dolgozz szorgalmasan - mosolygom.
- Nézz a körmére! Kim mindenütt csak balhét csinál maga körül - jegyzi meg Liam. Úgy látszik nálunk ez is családi vonás. Csak magamban sóhajtok.
- Ne aggódj! Ace tudja kezelni - pakolgotok az asztalomon.

Többet dolgozok most, mint máskor egész hónapban. De próbálom tolni az időpontot, hogy haza kelljen mennem. Kezdek olyan lenni, mint Ace. Már olyan sötét és olyan késő van, hogy nem húzhatom tovább. Haza kell mennem. Fogalmam sincs tudom-e kezelni ezt a helyzetet. Vagy mit kezdek magammal? Hogyan fogok a szemükbe nézni?

Szerencsére amikor hazaérek senki sem foglalkozik velem. Mindenkit lefoglal az, hogy Liam rátelefonált Kimre, hogy fellátogathatnának hozzájuk északra. A Goodwin családot teljesen lefoglalja az utazás és a csomagok előkészítése. Talán csak az utazás miatt, de mindenki rendkívül hallgató. Bánom is, hogy itthon maradtam Alex-el, meg nem is. Én nem vagyok Kim. Vagy mégis? Nem tudok mások szemébe hazudni, vagy talán ebben is annyira profi lennék mint Kim? A vér nem válik vízzé? Egy vérből való vagyunk?

Mintha Ace ráérezne a hangulatomra a Boytoyt indítja a nappaliban, Halle Abadi közvetítésében mintha Ace szólna hozzám. Tényleg mindig ráérez. Ráérez arra, hogy mi kell. Évtizedek óta ezt csinálja. A legjobb DJ, akit én ismerek. Most még az sem zavar, hogy órák óta ülünk némán egymás mellett a konyhában. Előbb én zuhanyzom Kimék fürdőszobájában, aztán Ace. Nincs idegzetem megvárni, beveszek egy altatót.

Az unokatesómék látogatóban vannak a szüleiknél északon, tehát kettesben maradunk a következő DJ leckémre. Rosszkedvűen nézem az egész felfordulást. Ace markánsan intézkedik. Csak én vagyok a szerencsétlen ebben az egész felvételezésben. Szétcsúsztam. Jason Hill idegesen utasítgat. Harmadjára vesszük újra ezt a leckét. Kezdem felhúzni magam rajta. Ace meg érzi rajtam, hogy egyre kevésbé tolerálom ezt az egészet. Körülbelül fel tudnék robbanni, ezt érzem. Keresztbe tett karral nézem, ahogy újabb felvétel beálláshoz igazítanak minket.

- Tulajdonképpen minek csináljuk ezt?
- Mit?
- Honnan jött neked ez, hogy te DJ leckéket adj online?

- Írtó sokan megkerestek, hogy tanítsam meg őket zenélni - igazgatja a monohallgatót a vállán Ace. - Tényleg többen. Talán száz fő is volt már, aki tőlem akarta tanulni a szakmát. Aztán... engem is elkezdett érdekelni ez a tanítás téma. És most összeállt az egész.
- Miért nem az anyádat tanítod DJ-zni?! - fakadok ki. Kezdek anyázni, a francba!
- Lehet, hogy lecseréllek. Az anyám is jobban és több lelkesedéssel csinálná ezt mint te! - oké ettől tényleg eldurant az agyam.
- Akkor baszd meg Ace! Colleent, vagy Kimet, vagy akihez éppen gusztusod támad! - csattanok rá és letépem magamról a mikroportot és felviharzom.

Nem jutok túl messzire. Ace utánam szalad, az egész Cola House visszhangzik, ahogy becsapja maga mögött a hálósoba ajtót.

- Az egész stáb és a fél klubod hallja odalent, mi bajod van? - kiáltok rá.
- Neked mi bajod van? Egyfolytában fújtatsz! Gyerünk, mi a fasz bajod van?! - fakad ki Ace. Olyan hangerővel kiáltja, hogy száz, hogy odalent mindenki hallja. Remek! Veszekszünk. Zeng tőlünk az egész Cola House. Ennél még az is jobb volt, amikor Kim és Alex itt volt. Legalább tereltek mindent a saját bajainkról, egymásról.
- Semmi!
- Semmi! Folyton ezt csinálod Liv! Tudod, hogy kurvára unom ezt benned! Mindent hype-olsz aztán ennyi a válaszod: semmi! Nem kell folyton a szemembe vágnod, csináljalak már fel! Ez a bajod nem? Amióta megházasodtunk ez a bajod! - dühöng és az ágyra lök. - Vetkőzz! Gyerünk!
- Nem! Lent van egy csomó ember a nappalinkban! - rázom a fejem hevesen.
- Leszarom. Tudnak várni. Vetkőzz! - Ace lerángatja rólam és magáról a nadrágot és belém csapódik. Keményen küldi az ágyat, csak éppen a férfiéreje hiányzik az egészből.
- Tisztességesen megdugni sem tudsz! - nevetek rajta. Ace lemászik rólam. Visszarángatja a nadrágját.
- A francba! - az ajtóra csap és távozik. Ingerülten ülök fel és a nagy lendületemmel leverem a kólásüveget az éjjeliszekrényen. Nézem, ahogy csepeg a kóla a Cola House padlójára. A hajamba túrva borulok a térdeimre.

Órákkal később Ace-re a hangszigetelt házi stúdiójában találom rá. Ace fülessel a fején hangsávokat néz maga előtt. Megijed a mozgásomra. Nem számított rám.

- Bocs, nem akartalak megijeszteni - ülök le a mellette levő forgószékbe.
- Mond! - csúsztatja a nyakába a fejhallgatót, de a tekintete a hangsávokon marad.
- Szeretnék tőled kérdezni valamit.
- Nem szeretem, amikor ilyen fölös körítéseket teszel mellé Liv. Mond, hogy mi van? - morogja.

- Az unokatesómmal kapcsolatban - Ace sóhajtva leveszi a fejhallgatót, és a pultra dobja. Megadó kedvetlenséggel felém fordul a forgószékkal.- Van köztetek valami? - kérdezek rá idegesen. Remeg a hangom. Nem tudom figyelmen kívül hagyni, ahogy minden nap, minden buli estén szinte tapinthatóan kerülnek egymást. Távolságtartás. Tudatosan teszik. Ace a klubban már véletlen sem néz Kimre, néha már itthon sem. Ha valaki ennyire kerül valakit az nem ok nélkül van. Hanem pontosan ezért, mert oka van rá. Kényszerű távolságtartás. Miközben Ace olyan számokat válogat, aminek durván mély üzenete van, Kim felé. Ace leveszi a sapkáját és a hajába tűr. A homlokát dörzsölve néz rám.
- Liv...- mély sóhaj.
- Ace, csak válaszolj - Ace a fejét rázva néz rám.
- ... jelenleg senki sem tudja, hogy mi van köztünk. Még mi sem. Kim sem, és én sem. Egyelőre ennyit tudok mondani. Ma estem lesz. Colleen-nal. Kérlek kísérelj el!

Meggyőződött? Megnyugtatót? Nem tudom. Kim nélkül magamba zuhanok. Képtelen vagyok minimális életkedvet is magamba lehelni. Annyira vastag rajtam a festék, hogy már természetellenes. Élénkséget próbálok magamra festeni. A sminkem egy olyan játék, ami semmiben sem fedi már a valóságot. Ace és Colleen közös estje. Nézni sem bírom őket. Álompár. Azok. Ott a DJ pult mögött a leginkább.

Még emlékszem, mikor láttam őket együtt először így élőben. Amikor Ace revansként a róla készült BBC mélyinterjúra megtartotta a régi klubban azt az ominózus estét, ahová meghívta Colleent. Sokkoló volt őket együtt látni. S rajongtam értük. Egyszerűen lehetetlen nem imádni ezt a párost, ahogy ott zenélnék egymás mellett. Összhangban. Tökéletesen. Hibátlanul.

Ace akkor már ismert sztárDJ volt. Vagyont gyűjtött. Fesztivál DJ volt. De igazán mi volt az indítéka? Ezen rengeteget gondolkodtam. Évekig az volt az illúzióm, hogy miattam. Hogy az elvesztett gyerekünk miatt. Hogy, ha legközelebb gyerekünk lesz, akkor bármit megadhatson neki. Azt hittem, hogy ezért volt. De... eltelt néhány év. Láttam, néhányszor Colleen-nal közösen zenélni. Ace saját klubjában. Itt az Anchor Club Events-ben. S rájöttem valamire. Valamire, ami ismét megrengeti az egész álmvilágomat, ami Ace-el kapcsolatos.

A pultos elém rakja a kóláspoharat. Nézem, ahogy az üveg oldalán kicsapódó víz lassan lecsorog a pultra. Egyetlen csepp. Egyetlen téves gondolat. Az egész rendszerben.

Ace azért lett fesztivál DJ, hogy annyi pénzt gyűjtsön, hogy saját klubot nyisson. Nem maga miatt. Nem is miattam. Hanem... Colleen miatt.

Ez az igazság. A kólás poharamról felemelem a tekintetem és ránézek Ace és Colleen kettőseire.

Most, hogy látom őket közösen zenélni. Csak most tisztult le előttem a köd. Csak most értettem meg az egészet. A vagyongyarapítás nem miattam volt. Hanem Colleen miatt. Hogy újra együtt zenélhessenek. Hogy újra együtt lehessenek. Egy klubban. Ace klubjában.

Én, a naiv Liv Somerhalder túl nagy szerepet tulajdonítottam önmagamnak ebben az egész történetben. Az egész Colleen miatt volt és nem is miattam...

Fáj az igazság. Kegyetlen. Hogy nem láttam. Annyira önhitt voltam. Annyira vak. Végig azt hittem, hogy Ace engem szeret. De hát az első megállapításaim olyan pontosak voltak. Ott tizennyolc éves fejjel megállapítottam: Ace nem tudott szakítani Colleen-nal. Képtelen volt rá. Colleen szakított vele. Ace pedig benne ragadt a kapcsolatban.

Ezért zavart a teljes házasságunk alatt a Colleen-hoz fűződő viszonya. Az ex-kapcsolata. Mert tudom, hogy Ace még mindig kötődik érzelmileg Colleen-hoz. S igen, féltékeny vagyok rá. Mert amíg Colleen-hoz kötődik, addig sosem fog igazán mélyen kapcsolódni hozzám.

A klub egyenlő Colleen. S Ace folyton a klubban van. Ahogy Colleen is. Nem is titkos találkahely. Hivatalos közös estjeik vannak.

Minden. Colleen miatt volt. Ace nemzetközi karrierje. Nem miattam. Colleen miatt.

Ace és Colleen fergeteges bulija. Összecsapják a tenyerüket és Ace magához rántja Colleent. Ütős dobritmust kevertek a zene alá. Együtt biccentik rá a fejüket. Mindenki jól érzi magát, mindenki élvezi ezt. Csak én nem.

Itt én nem vagyok idevaló. Tizenöt évembe került minderre rájönni. Mennyire lehet elkésett egy felismerés?

- Ha Ace keresne, hazamentem - vetem oda a pultosnak.

DJ lesson 16

Ahogy a könnyeimet törölgetve haladok a hideg Manchesteri utcákon csak arra gondolok, hogy nem ez az első alkalom. Hogy sírok. Hogy azt sírom, hogy haza akarok menni. Furcsa volt mindig ez a kijelentésem. Pedig többször mondogattam. Szinte állandóan. Magamban, olykor hangosan is.
Haza akarok menni.

De... hol van az a haza? Sosem tudtam. Sosem ismertem. Csak a vágyat. Hogy legyen egy hely, ahova azt mondom. Szeretnék hazamenni. Engedjete haza!

Megállok és a vörös falnak döntöm a hátam, s vigasztalhatatlanul zokogok. Fogalmam sincs, hogy hol van ez a haza. Nem különbözök attól a hajléktalantól, aki ott kuporog az út szélén ebben a hidegben.

Nincs otthonom. Ace-nek van egy háza, a Cola House, Kimnek van egy háza, a Hársfa-kastély, anyámnak ott a lila-szürke lakás, Noelnek a barna-fekete. Naponta nem tudom hány házat értékesítek, azoknak a vásárlóknak is van ingatlanuk, nekem fizikailag ingatlanom nincs. Sosem volt rá pénzem. Én mindenütt csak a tartozék voltam a lakáshoz. A gyerek, a menyasszony, a feleség.

Szóval hiába kiáltom bele a manchesteri éjszakába, hogy haza akarok menni!

Nem tudom hova akarok menni. Az én hazám, az én otthonom nem létezik.

Emlékszem, még ott a várban, gyerekként, a fürdőkádban ülve azt mondogattam, hogy haza akarok menni, anyám meg furán nézett rám, hogy de hát itthon vagy.

Ma már nem teszem szóvá, senkit sem érdekel, hogy én haza akarok-e menni. A leginkább a kis Axelt értem meg. Ő is haza akar menni. Neki vajon mi az a haza? Ő tudja? A tóparti ház, ahová születése után hazavitték? A kastély? Ahol most él? Mi hát az otthon?

Én... nem tudom. Dylan mindig azt mondta, fogalmazzak tisztán. Tegyek fel a kérdéseket tisztán. Annak, akinek szól. Lehet, hogy Ace-től sem tisztán kérdezek és magamtól sem.

Acetől valóban azt akarom kérdezni: fontos vagyok én neked? Én? Fontosabb, mint Kim? Mint Colleen? Szeretsz még? Szeretni fogsz mindig?

Magamtól mit kérdeznék? Őszintén. Mi a kérdésem önmagamhoz? Hogy mit akarok? Hogy kit akarok? Hogy mit akarok egy kapcsolatban? Egy férfitől?! Mert ez az igazi kérdés.

Noelben és Owenben szerettem a komolyságát, az intelligenciáját, a műveltségét, az eleganciáját.

Alexban és Dylanban szerettem a megbízhatóságát, a nyugalmát, azt, hogy megnyugtató, hogy vele minden békés, minden kedves, minden szerethető, kiegyensúlyozott. Megoldható. Támasz.

Ace-ben szerettem, hogy vele sosem unatkoztam, soha. Mindig szokatlan volt, meglepő, vad, kiszámíthatatlan, laza, vagány, titokzatos, minden, ami az ellentétem.

Átvágok az úttesten és közben a tárcámat keresgélem a zsebemben, a legnagyobb bankjegyet veszem elő.

- Menjen, vegyen magának valamit, ami boldoggá teszi! - nyújtom át a hajléktalannak. Azt hiszem minden benne volt. Talán ő tud magának venni valamit, ami boldoggá teszi. Még ha az csak egy üveg ital is. Én az igazi boldogságomat nem tudom megvásárolni. Ez a felismerés, amire talán mindketten eljutottunk Ace-el. Külön- külön. Hiába tudnánk bármit megvásárolni most már magunknak. Nem leszünk boldogabbak. Hiába Ace mesés vagyona hozzá.

A férfi megrökönyödve néz rám, és szinte elmenekül tőlem a pénzzel a kezében. Mintha legalábbis megvásároltam volna az otthonát, ezt a kockakövet itt a manchesteri hideg utcán. Ő milyen otthonosan berendezte magának ezt a zugot. Ahogy én nem tudok otthonosan berendezni több száz négyzetmétert az ipari negyed átalakított modern gyárépületében.

Csak nézek utána a kihalt utcán. Tovább sétálok én is a Cola House irányába. Tudom, hová mennék. Ahova amióta csak ismerem Ace-t mennék. Vissza Dylanhez. A régi klubba. Berobbanni és lesmárolni. Dacból, tiltakozásul, egy fényképért. Egyetlen képért, ami akkor a világomat jelentette. Egy közös kép Dylan-nel. Még mindig őrzöm a telefonom mögött a tokban. Jobban jellemez ez a kép engem, mint bármi más.

Nekem csak pillanatok jutnak. Évtizedenként egy. Egyetlen pillanat. Amiben én vagyok. amiben önazonos vagyok. Amiben azt teszem, amit igazán akarok. Amiben nem érdekel senki és semmi. Még önmagam sem. Amiben nem érdekelnek társadalmi konvenciók. Amiben csak az érdekel, amit valójában akarok. Tisztán. Amiben én vagyok. Tisztán...csak... én.

Ma nem tudok Dylanhez menni. Pedig ilyenkor mindig Dylanhez rohantam. Nem anyámhoz. Dehogya! Ahhoz a biztos ponthoz, ahhoz az első igazán nagy szerelemhez! Dylanhez! Mert ő volt az, aki megnyugtató. De most Dylan ott van Ace klubjában. Ace estjein mindig ő a hangtechnikus. Tehát most Ace és Colleen közös estjén ő ott van a fény és hangtechnikát kezelő stúdióban.

Ebben az egészben engem nem Kim, nem Colleen, nem Ace zavar. Hanem önmagam. Ugyanaz a bizonytalan lány vagyok. Semmi sem változott. Mások által határozom meg önmagam. Azzal, ahogy bánnak velem, ahogy viselkednek velem. S alapvetően nem tetszem önmagamnak. Mert nem tetszik, ahogy bánnak velem.

A Cola House-nál magamhoz veszem a kocsikulcsom és bevágódok a volán mögé. Nincs úticélom. Nekem Manchesterben csak feladataim vannak. Munkahelyem, férjem, és a férjem háza. Nincsenek kedvenc helyeim. Folyton keresem a helyem. Az életem értelmét.

Leállítom a motort és a központi könyvtár felé veszem az utam. A telefonomban csak huzigatom a névjegyzéket. Anyámat nem hívhatom már késő van. Apám nem beszél velem. Az öcsém New Yorkban. Ösztöndíjas egyetemista. Totál nem érdekli a házasság feltesója. Igaz fél estéimet azzal töltöttem, hogy rá vigyáztam. Ace bulit tart. Colleen-nal. Liamnál van most Kim és Alex is.

“ Még ébren csajszis?”

Kim ír rám. Pfh.

“Buliban?”

Nem akarok válaszolni. De végül csak ráírok.

“Ace és Colleen közös est. Eljöttem. Nem bírom őket nézni együtt. Te?”

Nem érkezik válasz, helyette videóhívást kezdeményezett. Habozom egy ideig, aztán fogadom a hívást.

- Merre vagy? - sötét van ott is, de furcsa szélsűvítést hallok.
- Kijöttem a tengerhez - Kim haját fújja a szél. Vékony ujjaival húzza el a szemébe lebbenő hajszájakat. - Őrültek háza van otthon mint mindig. Néha kell egy kis magány, hogy visszatallj önmagadhoz.
- Jó gondolat - bólintok rá. - Jó, hogy te tudod az utat önmagadhoz - jegyzem meg.

- Jaj Liv! Eljöttem és már megint annyira nyomott vagy - néz rám Kim sóhajtva. - Szar az élet mi?
- Az - vágom rá.
- Rájöttem mi vagyok neked - mondja Kim. - A kationod.
- Kation?
- A pozitív elektromos töltés - nevet Kim. - És mit vonz a kation? Az aniont. A negatív töltésűeket.
- Fúj, de kegyetlen egy levezetés volt ez tőled Kim - nevetek rá. - Szóval én vagyok a negatív és te a pozitív? Tudod én arra gondoltam, hogy Colleen a negatívom, ő az eredetim én csak a pozitívja lehetek.
- Kétségtől nyilvánvalóan megközelítés a tiéd - összegzi Kim. Kim egyszerűen jópofa. Nem tudom miért, de eléri, hogy kevésbé érezzem szarul magam.
- Bocs Kim.
- Miért kérsz bocsánatot? - néz rám értetlenül Kim.
- Mindenért. Amit elkövettem ellened. Vagy amit készülök elkövetni ellened, vagy amit éppen elkövetek ellened.
- Jól van, hát minden ilyenért akkor én is bocs - biccent rá Kim.
- Akkor ezt megbeszéltük? - kérdezek rá megkönnyebbülten.
- Igen. Mi még egy napot elvagyunk itt, bár én már most utaznék vissza. Nekem a szüleimből három éjszaka a maximum, amit kibírok velük - fújta Kim. Nincs jókedve az látszik rajta. De engem feloldozott. S ezért annyira hálás vagyok neki.
- Gyertek vissza!
- Nekünk hamarosan Franciaországba is vissza kell térnünk - mondja Kim komolyan.
- Tudom.
- De előtte még bulizunk együtt ok? - mosolyog rám.
- Rendben. Kösz Kim!
- Menj haza és pihenj Liv, ne császkálj kint egyedül a városban!
- Ok , már itt vagyok a kocsinál, megyek haza - ülök vissza az autómbe. - Jó éjt Kim, te is menj haza a tenger mellől - intek neki. - Vége az énidőnek!

Dj lesson 17

A visszatérő Kimet és Alexet egy igazi Ace-féle házibulival fogadjuk. Mivel mi vagyunk a házigazdák mi itthon készülődünk. Kim a szempillaspirált viszi fel a pilláira, elegáns cikk-cakk mozdulatokat végez.

- Láthatom ma a híres Colleent? - kérdezi Kim.
- A házibulikba mindig jönni szokott - fújom ki hosszan a levegőt.

- Remek! - Kim felém néz, a sminktüköröm ledlámpái is beleremegnek, ahogy visszadobja a szempillaspirált a fiókba.
- Mire készülsz? - nézek rá a sminkeccsettel a kezemben.
- Egy igazi leckére ennek a DJ-nek - feleli ködösen Kim. Félelmetes a hangja. Felnevetek. - Azt hiszi csak ő tud leckét adni? Megmutatom milyen az, ha egy nő leckézteti! Nem adsz elég ragyogást magadnak Liv! Kihagyod a highlightert! - Kim céltudatosan kiveszi a kezemből a sminkeccsetet és a highlighter púderbe nyomja a pamacsot. - Te vagy a Cola House háziasszonya! Ne feledd! Te! És nem Colleen! Ma az est háziasszonya igazán csillogni fog! Bízz bennem! Nem hagyhatod, hogy elnyomjon bárki is a saját házibulidon! Érted? - suttogja nekem.
- Nem - és tényleg nem értem. Képtelen vagyok olyanféle gondolkodásra, ami Kimben megvan. Alapból. Kim tökéletes ellenfele lenne Colleen-nak az nem kérdés. Legalább olyan jól néz ki, legalább annyira magabiztos, karakteres, legalább annyira élvezi ezt a típusú életet. Kim lehetne Colleen fiatalabb kiadása. Vörösben.
- Liv, ezt a harcot nem az ágyban vívod. Sosem ott vívtad. Végre megértettem. A zenében kell győznöd! - suttogja Kim hidegen.
- Esélytelen, nem az én terepem - rázom a fejem megadó ernyedtséggel. Képtelen vagyok ezen a szinten még csak harcba szállni is. Ezért tiltakoztam a DJ leckék ellen. Ezért szenvedem végig a teljes felvételsorozatot. A zene nem az én terepem. Ahogy semmilyen művészeti téren én nem vagyok otthon. Nem értem a zenét. S talán ezért nem értem Ace-t sem.
- Saját terepen könnyű győzni! De ők nem ezen a terepen játszanak. A zenében vannak együtt... muszáj legyőznöd a zenében, vagy soha nem leszel Colleen felett. Azt hiszem Liv... valahol erre Ace is rájött. Ezért erőltette neked annyira... a DJ leckét.
- Képtelen vagyok erre Kim - suttogom elcsukló hangon és csak a fejemet ingatom. Olyat kér tőlem Kim és Ace is, ami meghalad engem.
- Elolvastam a régi cikkeket. Az összes cikket Ace-ről. Kész kutatómunkát végeztem. Mindent értek Liv! Végre megértettem a dinamikát, ami Ace. Ami Colleen. És ma bebizonyítom, hogy tudunk olyanok lenni, mint Colleen. Nyugi, unokatesók vagyunk! Figyelj és tanulj!
- Kim, ha ezt mondd veszélyes vagy! és kiszámíthatatlan!
- Mert én az vagyok! Mindenben jó vagyok ne izgulj! Nem fogunk alulmaradni - kacsint.

Kim extrém magabiztos. Nem kételkedem, ő képes győzni. Ilyen a hozzáállása az élethez. De elképzelésem sincs mire készül. Tartok tőle. Attól, hogy nyílt konfrontációba kerül Colleen-nal. Ami veszélyes... Ace miatt. Fogalmam sincs Ace hogyan reagál. Rendkívül fontos neki Colleen. Ha Kim ebbe belerondít... nem tudom mi lesz Ace

reakciója. Én Colleen-hoz nem mertem hozzáérni, Ace és Colleen viszonyát jobb volt nem megkérdőjelezni a Cola House-ban. Utalásokat tettem rá, de nem tiportam páros lábbal bele. Kim be fogja rúgni az egészet ebben biztos vagyok. Ma olyan eltökélt Kim és annyira lehengerlően gyönyörű hozzá. Tényleg csak figyelni tudom és tanulni tőle.

Kim és én ma tényleg. Csillogunk. Kim ezüstös csillámos miniruhában, én aranylóban csillogok. Ismét hasonló típusú ruhánk van. Az én ruhatáramból. Kim magabiztosan vonul be Ace házibulijába.

- Dögös vagy csajszi ne izgulj! - suttogja a fülembe, majd a mixer fiúhoz fordul. - Két margarita lesz a ház asszonyának és nekem! - ragadozóként néz körbe, ahogy a koktéltre vár. - Merre van? - csendesen járatom a szememet körbe a vendégseregen. Megkapjuk a koktélnkat. A margaritámat kortyolgatva meglátom őket. A margarita Kim ízlése. Kicsit kesernyés, testes ital. Én sosem iszom tequilát. Ez Kim itala. Erős, és üt. Gyorsan. Keményen. Tartok tőle, hogy Colleent is így fogja kiütni. Remélem nem fizikailag.
- A szokásos helyen, a DJ- pultnál vannak - húzom el a számát. Kim végigméri Colleent. Úgy, mint ahogy egy nő mér fel egy nőt. Az ellenfelet. Colleen és Ace szokás szerint fergetegesen jól érzik magukat. Beszélgetnek, lazák, viccelődnek egymással. Engem csak irritálnak. A házibulikban Ace igazán mindig Colleen-nal van, mintha egyenesen neki rendezné. Hogy itt legyen. Vele.
- Gyere, nem fogsz a bárpultnál meghúzódnál! - fog kézen Kim és maga után rángat. - Mit szokott Ace inni? - kérdezi a mixerfiút.
- Kólát - vigyorog a srác.
- Akkor egy kóla - szól rá Kim és megvárja az Ace-nek szóló rendelést. A két pohárral a kezében tol maga előtt.
- Helo! Ace ezt neked! - kacsint rá Kim és Ace kezébe nyomja az italt. Ace enyhén meglepődve elfogadja az italt és belekortyol. Kim Colleen felé fordul. - Szia, Kim vagyok! Liv unokahúga! - Kim magához vonja Colleent. Épp a legnagyobb barátság köttetik a szemem előtt. Ace csak kortyolgatja a kólát és megemelt szemöldökkel figyeli őket. - Annyira vártam, hogy megismerjelek. Sokkal jobban nézel ki mint vártam! - áradozik Kim lelkesen.
- Kösz! - nevet Colleen.
- Pörgessük fel egy kicsit a bulit! - kacsint Kim és a pult felé fordul. - Tudod, az unokanővérem, Liv, profi DJ lett. Egyenesen Ace-től tanulta! - néma kétségbeeséssel tiltakozom, de Kim vigyorog rám.
- Kim, ez azért erős túlzás! - nevetek zavartan.
- Ugyan, a legjobbtól tanultál, te magad mondtad - rázza a haját Kim. Sosem mondtam ilyet. De sejtem, hogy ez Kim játéka. Elindult a harc. Rettegek mi lesz a vége. - Mivel szólhatok itt a nagy plénumhoz? - mutogat lazán Kim. Ace fenntartásokkal figyeli Kimet, de átadja neki a mikrofont. Kim magához húzza

Ace-t és a fülébe suttog valamit. Ace csak némán biccent és dolgozik a pulton kicsit.

- Sziasztok! Kim vagyok! A háziasszony unokatesója és meg sem álmodtam, hogy ilyen fantasztikus egy házibuli itt a Cola House-ban! - szól Kim a mikrofonban. - Ma este... - Kim bűgön rám néz. - Livvel, a Cola House háziasszonyával egy karaoke bulira csábítunk titeket. Hadd halljam ki van benne egy közös éneklésben? - kiáltja bele a mikrofonba Kim. Meglepetten fordulnak felénk és Kim kérdésére néhányan visszavisonganak. - Ki az, akinek volt már deja vu érzése? - kiáltja Kim. Egyre több igent kap válaszként. - Ki az aki szerelmes ma este? - kacsint Kim és felemeli a kezét a margaritával a kezében. A viszontválasz élénk és aktív. - Akkor jöhet egy kis deja vu a szerelem hullámain? Valljunk ma este színt! - nyalja meg az ajkait Kim és a mikrofonhoz húz. Ace nimstarrtól keverte fel a deja vu-t. Már sejtem, hogy Kim kérte a számot, hogy keverje be nekünk. Kim kezdi énekelni a felvezető szöveget, ahogy ő bűgja a mikrofonba olyan mint egy franciakrémés. Lágy, finom, édes és mellette bűgő és erotikus.
- ... tudom, hogy nagyon akarom, nagyon szeretném mert... - Kim megszorítja a kezem, ahogy a refrén jön.
- Azt hiszem szerelmes vagyok beléd...- kezdem el Kimmel énekelni. Kim elégedetten bólint és int, hogy mozogjak vele. Kim elveszi tőlünk a mikrofont, de a tömeg tovább éneklő a számot.
- Ismételd meg ezt a szöveget! - utasít Kim. Nézem a villogó gombokat. Tudom, hogy minden villanó fény egy egy szó a pulton. Bólogatva hallgatom a szöveget és benyomom a gombokat. Még magam is meglepődöm, hogy tényleg megismétli a gépezet a mondatot.
- ... és most az enyém vagy... - ezt ismételi a szöveg. Kim tovább inti a szöveget.
- Ismételd! - szólít fel túlkiabálva a zenét.
- ...tudom, hogy te nem ő vagy.. - engedelmesen ismételtetem.
- Ezt tartsd meg valahogy! - irányít Kim és megállítom a hangsávot és csak a be és tovább szövegrész marad hangzáson. Megcsináltam, nekem ideges siker. De Kim visszaveszi a mikrofont.
- Be és tovább... ah... ah. ahhh... - lihegi a mikrofonba Kim. Extrém franciás és erotikus a lihegése. Int, hogy ismétljem vele. Nevetve hajlok én is a mikrofonhoz és Kimmel együtt bűgjuk a mikrofonba. - Be és tovább... ah....ah. .ah...- körülöttünk a DJ pult köré tömörül mindenki és kábé megőrülnek a Kim féle improvizáción. Ace stílusa. A pornó DJ stílus. Erotikus, bűgő, Kim tökéletes hangján kicsit franciásan ejtve. Ahogy nimstarral együtt énekeljük Kim és én - Be és tovább... ah....ah..ah.. - olyan, mint egy dugás, élesben. Kim már régen megitta a margaritát. Ujjait végighúzza a mellei közötti völgyön és közben éppen úgy ring rá, mint ahogy azt szeretkezés közben csinálná, ha felül van. Az ajkait

nedvesítve bólint egyszerre a basszus lüktetéssel és velem. A kapcsolati dinamikáról szóló szöveg, egyszerre egy szexuális aktus lett, ahol az adj még egy kis helyet egy behatolás. Tovább engedem a hangsávot és a szám utolsó pár másodperce végigfut.

- Deja... vu - lihegi bele a mikrofonba bűgön Kim, ahogy vége a számnak. A körülöttünk lévő kábé megőrültek, de mindenki visít. Ace hozzám lép és lesmárol. Ezer éve nem is csókolt meg. Már szex közben sem. Szóval most eléggé meglepődöm.
- Ez kurva jó volt! - kiáltja Ace, és Kim-et átölelve arcon csókolja. Elismerő csillogás van a szemében. Döbrent! Ámuló! Csodáló tekintet! Kim zenei érzéke. Művészlélek. Nem kétlem. Technikailag Kim nem tudja megcsinálni, mert nem tanulta, de érti a zenét. Úgy, ahogy én nem. Kim pedig olyat alkotott... mint Ace... erotikus, pornótrack, egy egyszerű kis dalból. Tökéletes választás. Kim nőies hangján és sóhajaival a dal telítettebb lett... erotikával. Kim képes volt rá, csinált egy olyan számot, amelyet Ace. Amit Colleen sosem tudna. Erre mondta Kim. A saját terepén kell legyőzni.
- Egy csajnál mindig jobb egy pasi, de két csaj legyőzhetetlen együtt - vigyorog rá Kim és belecsap a tenyerembe, megemelve a kezem feltartja a magasba, ahogy a vendégek felé int. Ace rákeveri a következő számot. Imanbektől a Belly Dancert. Kim rámvillantja a szemét, ahogy meghallja a zenét. Mert természetesen ez a szám... nekünk szól. Kettőnknek. Ace üzenete nekünk. S Kim behúzza a társaság közepébe. Úgy táncol, akár egy profi táncos. Ringatja a csípőjét jobbra, balra, előre hátra. körbefordul, s csak ahogy a combjára támaszkodik döbbenek rá, hogy twerkdancot látok. Lenyűgöző, ahogy rázza a fenekét. A haja félig kitakarja az arcát, ahogy lesütött szempillákkal csak a saját táncára koncentrál, élvezettel löki oldalra a fenekét, jobbra- balra, s játékosan a saját fenekére csap. Éles füttykoncertet kap a látványos táncshowja. A hátára csapja a haját az arcából és lassítva majd gyorsítva twerkel. Nagyon jó ritmusérzéssel csinálja. Csak leesett állal bámulom én is. Vége a számnak, Kim a nyakamba borulva húzza vissza italért.
- Hol tanultál meg így táncolni? - motyogom teljesen döbrent hangon.
- Jaj, ez... volt pár bulim kifejleszteni, de az utolsó simításokat egy Marseilles-i sötét bőrű csajszitól tanultam, az elmúlt évben - vigyorog.
- Na és, ami a DJ-pultnál volt? A Deja vu? Hogy csináltad? - súgom Kim fülébe.
- Liv... Ace művész! A benne élő művészt kell megihletni - suttogja vissza Kim. - Ennyi a titka. Meghallgattam a számait. Amiket ő szerzett.
- Csúcs vagy! - karolom át a derekát.
- Ja, apám mindig mondja: elvesztegetett tehetségek vagyunk - ránt vállat Kim- és beleveti magát Ace házibulijába. Kim beáll az italozós társasjátékokba, engem is belerángat. Lövünk néhány közös képet a Cola House állandó fotósarkában, egy

kecses kólaformájú paravánban. Évek óta itt van, itt csak az fényképezkedik aki újonnan jön én már el is felejtettem, hogy van fotósarkunk. De Kim most rácsodálkozva kattint képeket kettőnkéről. Van saját koktél készítés is, a mixereknél, most Kim felszólít, keverjünk egymásnak koktét. Házi snackeket és street food kajákat eszünk felváltva. Kim ragyog, és berángat táncolni a jakuzzi köré a teraszra. Azt hiszem... még sosem élveztem így egyetlen házibulit sem a saját otthonunkban. Kim jókedve ragadós és ritmusra ringat, mozgat, és bolondozik, van benne egy ilyen játékos örültség, ami Kim. Csak Kim és vele iszonyat lehet élvezni ezeket a vadulásokat. Egyszerre újra én is húsz évesnek érzem magam és csak kacagok magamon és Kimen is. Elfelejttem Colleent és Acet is. Újra Liv vagyok, aki élvez valamit, valami örültséget ezzel a lánnyal, akitől egy évtized választott el eddig, de most berobbant két lábbal az életembe egy sima munkaügyemmel, egy ingatlanközvetítéssel. Kim és én is már lerúgtuk a cipőnket és mezítláb ugrálunk az udvarunk közepén. Ace-nek van annyi fesztiválérzéke, hogy újra bedobja a deja vut, és ahogy meghallja a vendégsereg velünk együtt éneklük és ugrálnak. Ace vette át a pultot, tökéletesen lemásolta a Kim féle értelmezést és a tánc tér közepén vagyunk Kimmel és ugyanúgy végigordítjuk a számot. Egymásnak háttal simulva ringunk a zenére a be és tovább résznél Kim lerángat guggolásba és nevetve követem a mozgását. Kim twerkel a fenekével, annyira ügyesen mozgatja a testét, jó végignézni rajta. Kimmel bulizva én is nagyobb partyarnak érzem magam, pedig egyáltalán nem vagyok az. De Kim érti a bulizást. Érti a hangulatkeltést. És jól is néz ki hozzá. Senki sem ismeri, és mégis imádják. Megörülnek érte. Együtt ordítjuk a deja vu szövegét. Kim twerk tánca pedig kábé minden tekintetet magára vonz. Játékos, és erotikus egyszerre. Nem is kételkedtem Kim tud bulizni, twerkelni tanulhatnék tőle és ezt meg is súgom neki, amikor összeborulunk.

Nagyon sokára esik le, hogy a deja vu viszont... Kim választása volt. Ami talán szintén... egy tudatos választás volt. Témáját és üzenetét tekintve. Kim, akinek az üzenete: azt hiszem szerelmes vagyok beléd. Nekem... órák kérdése volt, hogy ez az üzenet átjöjjön. Akinek az üzenet szólt, az viszont... valószínűleg azonnal levágta. Mert ért a zenei üzenetekhez. Mert éppen úgy művész, még ha más művészeti ágban is vannak, ők ketten művészek. Ace és Kim. A deja vu az ő számuk. Burkolt vallomás. Ace pedig az est csúcspontján visszahozta a deja vut. Az ő verziójában, ráfelelve a Kim féle feldolgozásra. Nyílt üzenet volt a szemem előtt, oda-vissza, úgy, hogy fel sem fogtam. Hogy észre sem vettem. Kérdés és felelet. Azt hiszem... szerelmes vagyok beléd... mindkettejük üzenete a deja vu: ahol óceán és tenger összeér.

Dj lesson 18

Egy átbulizott éjszaka után én képtelen vagyok újra buliba menni. Nekem ez a ritmus nem megy. Egy buli után én azt napokig pihenem. Ebből is jól látszik, hogy ez a világ nem az én világom. A saját házibulinkat pihenem.

Ace-nek viszont estje van, tehát ő elment a klubba... Kimmel.

Nem volt lélekerőm erre a kettősre érdemileg reagálni. Ace elvégre dolgozni ment. Kim szórakozni. Alex maradt itthon a kicsivel. Elkerülhetetlen, még egy ekkora házban is, mint a Cola House, hogy mi ketten találkozzunk. Leül velem szemközt az Irwell panorámához.

- Van még benne? - kérdezi a teáskannára mutatva.
- Tölts csak! - biccentek rá, de kerülöm a tekintetét. Alex nyugodtan forrázza le a teafilterét. Én csak az Irwellt nézem az éjszakai fényekben. Nem akarok Alex-re nézni. Hogyan néznék egyáltalán rá? Nincsen megfelelő arckifejezésem, ami ide való lenne.
- Talán... megbeszélhetnénk... a múltkorit...
- Alex, semmit sem kell túlszichologizálnod - szúrom közbe élesen.
- Liv, a házban kábé mindenki érzi, hogy két méteres sugárban kerülsz, ami elég feltűnő.
- Bocs, hogy nem tudom olyan jól palástolni a történeteket, mint mindenki más. Én nem tudok jól reagálni arra az esetre, hogy ebben a házban kábé mindenkit becsaptam, megcsaltam, elsősorban saját magamat - fakadok ki.
- Túlreagálsz.
- Ebben a mondatodban teljesen olyan vagy, mint Ace. És ezt utálok - vetem Alex-re futólag a pillantásomat.
- Bocs. Ha ennyire túlmisztifikálsz, akkor mi ez? Belémzúgtál?
- Dehogy! - fújatom a teáscsészémbe és kortyolok a meleg teából.
- Az jó, mert megijedtem, hogy mégis - feleli Alex.
- Akkor szerintem ezt tisztáztuk - biccentek rá. - A kapcsolatunk romantikus szálként nem működik. És ez megnyugtató.
- Ettől én még maximálisan tisztellek Liv.
- Azért feküdtél le velem mert tisztelsz? - grimaszolok.
- Nem.
- Akkor, miért? Szánalomból? Mert egyáltalán nem hiányzik, hogy valaki szánalomból megdugjon, csak azért mert annyira szerencsétlennnek nézek ki, hogy vigasztalásként inkább megbasz! - fakadok ki rá.
- Nem értem miért kapod fel rám a vizet! Egyáltalán nem szánalomból feküdtem le veled és nem is azért, hogy egy dugással vigasztalgassalak! - csattan fel Alex is.

A mindig nyugodt Alex-ből ki sem néztem, hogy ennyire ki tud fakadni. Kidagadnak az erei, de a hangját nem emeli fel. Inkább sziszeg. Bámulatos önkontrollja van, gondolom a gyerek miatt. Nem akarja felébreszteni.

- Akkor? Akkor minek kellett ez? Nem gondolod, hogy nekem már így is éppen elég bonyolult és szar az életem? Szerinted kellett nekem még ez is hozzá?
- Ne kend rám az egészszet! Te is benne voltál! - sziszegi.
- Én, gyógyszeres befolyás alatt voltam, nem voltam igazán beszámítható. Ellentétben veled. Szóval a te felelősséged mégis csak nagyobb a dologban, mint az enyém - emlékeztetem.
- Jól van, ha ennyire ki akarod erőszakolni, tessék, rutinos felelősségvállaló vagyok, jobban megy nekem húsz évesen mint másoknak, szóval, egyszerűen rendben, én vagyok a hibás. én kezdeményeztem és azért, mert jól esett. Tessék! Nem elég ennyi? Neked mindenképpen világmegváltó dolog kell hogy legyen egy sima dugás? Én ráadásul csak Kimmel feküdtem le, esélyem sem volt mással. Elsőre gyereket csináltam. Mi van, ha csak kíváncsi voltam? Le akartam feküdni valaki mással is a feleségemen kívül, tekintve, hogy nekem ez a korszak teljesen kimaradt az életemből, úgy voltam vele családon belül marad. Miért ne? Kihasználtalak! Tessék, jobban érzed ettől magad? Jobb mint a száналombból vagy vigasztalásból szeretkezés?
- Nagyszerű. Hogy e nemes feladatra éppen rám esett a választásod! Nekem és Kimnek nem azonos a családnevünk, az értékrendünk, a viselkedésünk egyáltalán semmink. Szóval nem foghatod arra ezt a kis balesetet, hogy benézted, összetévesztettél, vagy akármi.
- Nem volt baleset. Szándékos tett volt.
- Ha szándékosan is csináltad. Hiba volt nekünk kettőnknek lefeküdni egymással.
- Nem fogalmaznék ennyire szélsőségesen. Nem tűnt hibának. Nem is akarom minősíteni Liv. Nem akarok kettőnk felett pálcát törni. Megtettük. Pont. Igazán azt nem látom rajtad, hogy túl tudnál ezen lépni.
- Mert nekem nem szokásom túltenni magam ilyesmin! Vagy másoknak hazudni. Magamnak hazudni könnyebb.
- Én nem is arra kértelek, hogy hazudj bármit is. Hanem, hogy őszintén beszéljünk, mi ketten. Arról, ami történt.
- Mert megbántad.
- Nem bántam meg. Liv! Kérlek, ne szólj folyton közbe. Állandóan kritikai margó megjegyzéseket teszel a mondatokhoz. Mondták már, hogy kurva idegesítő?
- Igen.
- Talán igazuk volt. Liv, tisztellek, kedvellek, és jól esett. Megtettem, ennyi. Nem gondoltam mögé többet. De nem akarom, hogy ez közénk álljon. Hogy folyton kerülj. Engem. A tekintetemet. Rokonok vagyunk, szerintem még barátok is. Az, hogy mi van veletek, az mindig fontos lesz nekünk. Kimnek is, nekem is.

Őszintén nekem ezzel nincs több tervem és célom. TE mit hazudtál be azon az éjszakán?

- Fogalmam nincs. Nem mindig vagyok tudatos, különösen ha magamnak hazudok be bármit is. De igen, talán arra gondoltam, neked olyan könnyen, gyorsan és jól ment elsőre is. Csinálhatnál nekem is egy kisbabát - sóhajtok mélyet. - Igen erre gondoltam - vallom be végül.
- Hazugság volt?
- Magamnak? Igen... mert hát én... én nem tőled akarnám azt a gyereket, hanem Ace-től. Szóval becsapnék mindenkit. De legfőképpen magamat, közben meg, annyira vágyom egy gyerekre. Hogy már mindegy lenne kitől.
- Azzal nem oldottunk volna meg semmit Liv.
- Márpedig te a megoldásokért élsz-halsz - biccentek rá és hátradöntöm a fejem. Kiengedett belőlem az a végtelenített feszültség.
- Igen - mosolyog rám Alex. Visszamosolygok rá. Alexnek igaza volt. Kellett nekünk kettőnknek egy tisztázó beszélgetés. Egy igazán őszinte beszélgetés, kendőzetlenül. Álarcok nélkül.
- Hogyan nevezzük a matematikában, ha valaminek nincsen megoldása? - kérdezek végül rá.
- A legtöbbször a megoldhatatlan kifejezést használjuk rá. De... szerintem inkább az a jellemző, hogy nem megoldhatatlanná válik a feladat, hanem több megoldása lesz...
- S melyik a több közül a jó megoldás, igaz?
- Nem... nincs jó, vagy rossz megoldás Liv. Csak megoldás van. A matematika nem erkölcsös, nem mérlegel jó és rossz közt. Csak a megoldás a lényeg. Emlékszel mit mondtam? A szerelem... bonyodalom... a kettőnk gyereke is az lenne Liv... mert onnantól... több megoldás lesz...
- Szétágazik egyetlen megoldásból többféle megoldássá - bólintok rá. - Igaz.
- Igen... amikor azt várnád, hogy megkapod az egyetlen megoldást, helyette a papíron szépen levezeted a két megoldást. Egymás mellett. S mindkettő működik. Mindkettő ugyanúgy egyenértékű, megoldás.
- Jó levezetés volt Alex. Kösz - nézek rá. - A végtelenségig tudnék veled közösen teázni.
- Liv, nyugodj meg, a végtelenségig is fogunk mi ketten együtt teázni! - mosolyog rám Alex és átnyúl az asztalon, megszorítja a kezem.
- Kösz Alex - szorítom vissza, meleg nyugtató kézfogását.
- Barátok vagyunk? - kacsint rám Alex.
- Örökké.
- Örökké!

Másnap estére csak a fiúk mennek el sörözni. Kim nem szereti a sört én nem iszom sört, igazán ez a program Alexnek szól. Ace meg bőven ismer pub-okat Manchesterben. Kim a gyereket próbálja altatni, úgyhogy fekszünk Axel mellett és beszélgetünk. Axel Kim-et tapogatja és közben nagy szemekkel minket néz. Végre elnehezedik a szemhéja és lassan elbóbiskol. Kim törökülésbe ül és fáradtan túrja át a haját. Végeláthatatlan panaszáradatomat zúdítottam rá, főleg Ace-ről.

- A házassággal megváltoznak az emberek Liv - Kim megigazgatja a pizzamatopja vékony pántját a vállán.
- Igaz. De nem csak az emberek... minden változik – fordulok hasra az ágyon. - Tudod amióta ismerem Ace-t, ott az elején minden, amit csinált, a zene és minden underground volt. Az éjszakai élet része. Nem is tudom, olyan titokzatos. Titkos dolog. Izgalmasnak és érdekesnek tűnt. Tiltottnak. Ma már a techno és az a világ, amit Ace képviselt számomra, mainstream lett. Mindenki ismeri, népszerű lett. Nincs meg benne az a csipetnyi titkos fűszer, ami miatt Ace olyan... különleges volt. Valahogy... már nem látom benne azt... mint régen.
- Szerintem megvan benne, és benned is és bennem is az ami különlegessé tesz. Persze, hogy a házasság egy idő után unalmassá válik Liv, hiszen kiismered a másikat - bólint rá Kim. Fellélegzés végre Kimmellel beszélni. Valamiről, amit talán ő is ért, ugyanúgy mint én. S megért. - Tudod Alex és én annyira ellentétesen élünk. A házasságunk előtt. Sok mindenben csiszolódsz, de... mi ketten totálisan ellentétesek voltunk. Nekem döntően szexkapcsolataim voltak. A szexet meg nem lehet hosszú távon negligálni és úgy csinálni, mintha erre nem is lenne szükség. Engem boldogtalanná tett ez az állapot. Testiség nélküli mindennapjaink voltak. Majd megőrültem a szexhiánytól - csendesen felnevetek. - Ez komoly Liv, nem viccelek. Én a betege voltam, hogy nem szexeltem. A szex hiányát hosszú távon semmi sem pótolja.
- S mi a megoldás?
- Pótolni kell.
- Thunderzappal?
- Hát ha ő van kéznél, akkor éppen vele.
- Tényleg... megvolt?
- Ja, volt valami.
- Mással is?
- Mással is.
- Kikkel?
- Mindegy is, néhányan a klubból - feleli kitérően Kim. - Liv, gondold bele, amikor az elején voltatok? Amikor először találkoztatok. Éjjel-nappal rá gondoltál, az egész lelkesítő és izgalmas volt. alig vártad, hogy újra együtt legyetek. de a házasságban... unatkozunk. Ez persze nem mentség arra, hogy megtegyek dolgokat, de...az unalom olyan, mint a lassan ható mérge. Elkerülhetetlenül az

áldozataivá válunk. Fejlődni kell. Amikor átköltöztünk a kontinensre megvolt a fejlődés, munkával teli napok. közös tervek, célok, beszélgetünk. De... muszáj, hogy legyen életünk a házastársunkon kívül. Nincs igazam Liv?

- Hát... én ezen még nem gondolkodtam így - nyögöm végül tehetetlenül.
- Én nem szeretek unatkozni. Megöl az unalom. Kikészülök tőle. Kell a változatosság. Megőrülnék, ha csak Alex-et kellene hallgatnom nonstop.
- Aham...én... én nem Ace-t unom. Hanem azt, hogy sosincs velem. Folyton jön-megy. Bulik, kertészet, programok, DJ leckék folyton van valami. Mindig is volt. Mindig is menőkés volt, de... de ez...van állandóan... Tökre szeretnék csak átlagos házaspárként bepunnyadni vele a tévé elé érted?
- Ace nem egy punnyadós pasi Liv - nevet fel Kim.
- Tudom - mosolygok rá.
- Akkor ne várd tőle, hogy punnyadjon - nevet Kim.
- Akkor mit csináljak, ha én vágyom a punnyadásra.
- Punnyadj mással! - szólít fel Kim.
- OKé - legyintek rá.- De kivel?
- Alex-el tök jókat lehet punnyadni. Nyugdíjas tempó. Ő úgy vezet, úgy sup-ol, úgy... kölcsönadom neked. Punnyadj vele!
- Na kösz - nevetek rá.

A vendéghálokszoba fürdőkádját teleengedve merülök el a fürdővízbe. A kád szélére döntve a tarkóm lehunyom a szemem. El tudnék aludni ebben a kád meleg vízben.

- Meglehetősen enervált vagy mostanában - szólal meg Ace az ágyban felkőnyökölve rekedtes hangon. Átjöttünk a vendéghálóba, amíg fürdözöm.
- Lehet, bocs... igazán csak nem is tudom mi van velem - futó pillantást vetek felé.
- Sok volt, intenzív volt ez a pár hét az unokatesódékkal - bólint végül Ace.
- Igen, folyton programokat szervezni, a DJ leckék is, az esti bulik...Zavar? Kim? Hogy közelebb kerültünk hozzájuk?
- Nem igazán a zavar a legjobb kifejezés erre - Ace a Kim festette vásznakát nézi miközben gondolkodik. - Kicsit úgy érzem egzecíroztatsz Kimmel. Egyszerre egy kiképzés, és hadgyakorlat. Kim egy nehéztüzérség. Éles bevetésen vagyok és úgy érzem, nem csak a harcokat, de az egész háborút el fogom veszíteni - néz rám komolyan Ace.
- Kim emlékeztet Colleen-ra igaz? - adom meg magam. - Ebbe nem gondoltam bele, bocs.
- Kim a húsz éves Colleen.
- Akivel együtt éltél.
- Igen. Akivel együtt éltem. Akibe pontosan tudod mennyire bele voltam zúgva. Fiatal, állatira dögös, mindenben benne van, bevállalós... rendkívül sokkoló

élmény most Kim, mert előhossa belőlem az akkori énem. Nagyon furcsa nekem is ráeszmélnem...

- ... hogy mennyire szeretted azt az életet. Amit még nem csesztél el Colleen-nal.
- Ez az egész egy érzelmi katarzis, Liv nem vagyok biztos benne, hogy jól kezelem a dolgokat jelenleg. Nem tudom felmérni, hogyan reagálok helyzetekre, dolgokra. Nem érzem magabiztosnak magam ebben a helyzetben. Lehet kicsit sodródok az eseményekkel.
- Lehet, hogy én is. Mi történik, ha két víztömeg találkozik Ace? Te mint tenger, Kim mint óceán?
- Tenger és óceán sótartalma, hőmérséklete, sűrűsége eltérhet.
- Ez megakadályozza, hogy keveredjenek?
- Kezdetben éles határvonal látszódik a kettő között... időbe telik, mire keverednek egymással.

DJ lesson 19

A neszeszeremben kitapogatom a teszter dobozt. Igazán a sok pörgésben és eseményekben el is feledkeztem a ciklusomról, főleg, hogy olyan rendszertelen. Igazán nálam a 40 napos ciklus sem furcsa, de hát most már csak kellene történnie valaminek vagy nem? Ace-t már nem idegesítem ezekkel a dolgokkal. Nem közlöm már hónapok óta vele, ha éppen futólag csináltam egy terhességi tesztet. Hátha. Jobb ezzel sem feszíteni a húrt egymás közt.

Csak a vizeletsugárba tartom a lapkát. Rutinos tevékenység tőlem. Általában ezzel nyugtatom meg magam, hogy szokás szerint csak rendszertelen ciklusom van és nem, nem vagyok terhes. Számtalanszor ha már egy hetet késett a vérzésem ezt csináltam, hogy ellenőrizsem a helyzetet. Tehát most is csak rutinellenőrzést végzek. Titokban. Ideges várakozás ez. Minden hónapban. A reménnyel és a csalódottsággal. Számtalanszor végigcsináltam már ugyanezeket a napokat és órákat.

Amíg az eredményt várom fogat mosok. Készülök elhagyni a fürdőszobát, s csak a kagyló szélén hagyott teszterre esik a pillantásom. Itt ne hagyjam Kimnek vagy Alexnek. A frászt hoznám rájuk. Plusz garantált vitaalapanyag lehetne. Egy pillantással ellenőrzöm az eredményt, de megakadok a mozdulatban.

Ez... nem létezik. Megkövülten állok és egy régi távoli dallam lüktet fel a fülemben. Emlékszem, hogy az a hosszú szám ment akkor. A Sea within the sea. S most ismét ugyanazt látom. Két erős rózsaszín csík. Úristen! Megszédülök egy pillanatra.

- ACE!!!! - a kiáltásom akár egy riadt sikítás, visszhangzik a fürdőben. Kirontok az ajtón és a lépcsőn leszaladva ismétlem.- ACE!
- Liv? - Ace kiált vissza és a stúdióból lép ki. - Mi a baj?
- Megvan még a Sea within the sea? - kérdezem félszegen mosolyogva. - Lejátszhatnád!
- Hogy mi? - Ace homlokráncolva nyúl a farzsebébe, de engedelmesen keresgélni kezd a zenelistája közt. Karba tett kézzel mezítláb és fürdőköntösben állok a szőnyegen előtte. Kim mezítláb keresztbe tett lábait a konzolon tartva ül a forgószékekben és figyeli a kettősünket. Ace-nek pedig másodpercekbe telik mire feldereng.
- A Sea within the sea? - néz fel rám kételkedően, de a szemében kérdés ül. - Miért pont ezt akarod most?
- Tudod te - nevetek rá.
- Ez.... komoly? - elhal az ajkán a kérdés.
- Igen! - bólintok hozzá. - Az előbb csináltam meg a tesztet.
- Ó... Liv! Basszus! El sem hiszem! Liv! - Ace leereszti a telefonját és Kim mellé ereszkedik a másik forgószékekbe. Két tenyerébe temeti az arcát.
- Mi az? Mi történt? - néz egyikünkéről a másikunkra értetlenül Kim.
- Gyereket várok! - fordulok felé.

Kim eltátja a száját és csak bámul rám. Én remegve a stúdióajtóban állok és mintha megdermedtünk volna a pillanatban. Én az ajtóban, fürdőköntösben, Ace a forgószékekbe roskadva és Kim eltátott szájával engem nézve.

Másodpercek telnek el így. Kim ocsúdik végül. Felvisítva lekapja a lábát a DJ-konzolról és a nyakamba ugrik.

- Kisbabád lesz! Kisbabád lesz! - visongja Kim és körbe ugrál, engem is magával forgatva. - Sikerült! Úristen sikerült! Megcsináltátok! - sikítja Kim és elengedve Ace-hez lép. - Mondj már neki valamit te mamlasz! - rázza meg Acet, majd kirohan a folyosóra. - Alex, gyere már! Hol vagy?! Liv terhes! Gyere! - kiáltja az egész Cola House Kim beharangozó kiáltásától zeng.

Ketten maradunk Ace-el a stúdióban. Ace átdörzsöli az arcát és csak vörös szemmel mered rám.

- Bocs... nem tudom, hogy fogadjam a hírt. Egyszerűen csak döbbszent vagyok most - dől hátra a forgószékekben Ace. Nincs időm válaszolni sem, mert Alexet rángatva Kim visszatér.
- Gratulálok! - ölel a karjaiba Alex. Belesimulok az ölelésébe egy pillanatra. Megnyugtató, meleg ölelése van. Alex kezét fog Ace-el is.

- Ez csodás hír! Annyira csodás! Alex, muszáj maradnunk, had fesse ki a gyerekszobát! Olyan lesz, hogy megszólal! Ígérem! Minél hamarabb tudd meg, hogy fiú vagy lány! Axelnek volt egy csomó babacucca... micsoda hülyeségeket locsogok itt, nincs nektek szükségetek az Axel holmijára, természetesen mindent újonnan vesztek, hiszen annyi pénzetek van. Jaj mindegy, akkor... vásároljunk neki valamit!
- Kim, állj, már le levegőhöz sem jutnak, hagyjad már őket egy kicsit magukra! - szól rá Alex és kituszkolja Kimet a folyosóra és behúzza a hangszigetelt ajtót.
- Ace? - kérdezem.
- Kérj egy időpontot az orvostól. Legyünk biztosak a dologban - mondja komolyan Ace.
- Igen, ez... jó gondolat - bólintok rá. Túlságosan is eufóriában vagyok. Két rózsaszín csíkom van. Évtizeddel ezelőtt volt hasonló élményem. A két élmény egymásra épül. Én is érzem. A telefonomon az orvosomat tárcsázom.
- Olívia Norton! Időpontra jelentkeznék.
- Holnap este hét megfelel?
- Jó lesz köszönöm.
- Holnap este hétre van időpontunk - nézek Ace-re.
- Az remek - Ace a gépén mentetgeti a félbemaradt dolgait. - Majd jövök!

A magánklinika mögött van az orvosi rendelő. Potpourri a díszútban. Játszószarok a gyerekeknek. A mosdóban egy egész női részleg van, mindenféle betétek és tamponok, illatparfüm. Méregdrága hely. Kellemesen fűtött a vizsgáló.

- Liv, a diagnózis helyes, ez egy kisbaba - mosolyog rám az orvos.
- Ó hála az égnek! - sóhajtozom.
- Találkozzunk három hét múlva rendben? Rögzítetek egy időpontot - felírja nekem is egy kis papírra. Ace izgatottan járkal. Le sem ül. Túl feszült. Kilépünk a hűvös manchesteri szélbe.
- Mi van? - kérdezem tőle.
- Semmi. Mehetünk? - Ace beül a kocsiba.
- Semmi zenei üzenet? - nézek rá várakozón. Ace engedelmesen indít egy számot. Az MGMT-től a Kids-et.
- Megfelel? - kérdez rá.
- Mi a bajod?
- Semmi. Már mondtam. Még fel kell dolgoznom ezt az egészet. Hogy most már van benned valaki - mér végig Ace.
- Hihetetlen vagy! - sóhajtom és bekötöm magam.
- Ez igazán neked öröm - emlékeztet Ace.
- Vagyis te nem akartad - fakadok ki. - Mert hogy fogsz így házibulikat tartani Colleen-nak igaz? Mindvégig ez volt a lényeg! - fújtatok.

- Szerintem ebbe most ne menjünk bele! - zárkózik el Ace. - Tessék, milyen zenét tegyek még fel neked? Hiszen sosem tartottál többre, mint egy lemezjátszót. Megy az alaptucc és kész. Mit játszok neked rá? Hiszen én vagyok az élő kívánságműsorod.
- Nem hiszem el, hogy veszekszünk! Már megint! - sziszegem az orrom alatt. - Tudod mit, vigyél anyámékhoz.
- Liv Somerhalder ismét színre lép. Jelenet, csapó indul. A karót nyelt csaj mellettem ül. Teljesítettem a kívánságát. Csináltam neki egy gyereket.
- Igen, és képzeld elsősorban az enyém. Már van rá pénzem. Fizetésem. Nem vagyok rád szorulva.
- Világos, hogy itt tartunk. Az alapproblémánál.
- Ez kettőnk viszonylatában Ace sosem fog változni. Ez az alap, amire építkezünk. Alex szerint is, ha szar az alap, szar a ház.
- Mint a Cola House, ami beázik. Csodás ingatlant vetettél velem - igen, tessék, az arcomba kapom Ace-től is: szar ingatlanos vagyok. Mindenben, amibe csak belekezek pocsek vagyok. Egy nagy nulla. Teljesen mindegy, mit csinálok, mert nem értek semmihez.
- Tudod Ace, te soha nem támogattál engem semmiben! - vágom hozzá.
- Ahogy te sem engem! - feleli rá keményen Ace.
- Akkor baszd meg Ace! Te egyedül úgyis mindig mindent jobban tudsz és jobban csinálsz! Colleen már akkor sem a tiéd! - kiszállok és becsapom rá az ajtót. Bakker!

Összébb húzom magamon a kabátot és átvágok az úttesten. A liftben a tükörnél szedem rendbe magam. A Cola Houseban ott van Kim és Alex. Meg a kicsi Axel. Meg ha hazamegy akkor Ace is. Na csodás egy vendéglátó vagyok. Leszarom azt is.

Ismét itt, anyámék ajtaja előtt. Kopogok. Dylan nyit ajtót. Csak egy hitetlen fújtatás a köszönése.

- Gratulálhatok?! - jegyzi meg szarkasztikusan.
- Kösz - fintorgom rá és belépek mellette. - Anyám?
- Színházban a barátnőivel - feleli közönyösen.
- Aludhatok David szobájában? - kérdezem. Dylan vállat ránt. Bevonulok öcsém szobájába. Még itt van a régi komódom is. Bár főleg David cuccaival van tele. Max nézek anyámnál egy hálóinget. Rosszkedvűen rogyok David ágyára. Ace-el mindig minden ilyen. Akár egy kirakós. Elég egy rossz mozdulat és szétcsúszik az egész, kezdetjük előlről. Újra összerakni. Megcsap a cigaretta illata. Dylan kint van az erkélyen. A fejemet ingatom. A hívogató cigaretta illat. Nagyot sóhajtok és kimegyek utána az erkélyre.
- Ne szívd be! - néz rám oldalt Dylan.

- Aham. Boldog babavárás mi? - nézek rá.
- Te az vagy nem? Elérted amit akartál? - kérdez vissza Dylan. Beszélt Ace-el nem kérdés, ugyanaz a kérdés.
- Ace és a baba? Amit tizenöt éve akartam? - Dylan nem válaszol csak lassan komótosan szívja a cigarettaszálat. A hajamat túrva elnézek. - Igen. Elértem.
- Akkor, miért itt vagy a mi erkélyünkön? - kérdezi Dylan.
- Én... összezavarodtam... - lehunyom a szemem és végül kibököm. - Lefeküdtem Alex-el - Dylan ajkai közt parázslík a cigaretta, ahogy megszívja sercegeve ég.
- Szóval... nem is Ace-é a gyerek? - kérdez rá Dylan.
- Nem. Mármint de. Csak... azt sem tudom miért. Vagy... mi történt. Teljesen össze vagyok zavarodva.
- És... mi van, ha Ace is lefeküdt Kimmel? - jegyzi meg szárazon Dylan. Eltátom a szám.
- Ez komoly? - lehelem.
- Mert? Te simán használhatod Kim férjét, de Ace Kimet nem? - néz rám kérdőn Dylan. Fapofa. Mint mindig.
- Van köztük valami igaz? Mit mondott Ace? - faggatom. Bár tudom, hogy akár egy szfinx néma marad. - Dylan! - csapok a korlátra.
- Liv, bőven elég, ha a saját érzéseiddel tisztában vagy. Nem kell neked másokét helyre raknod. Ha már így alakult, feltetted magadnak a kérdést? Mit kerestél Alex karjaiban?
- Nyugalmat, békét, tiszteletet, figyelmet, kedvességet... amit Ace... nem tud megadni.
- Tudod Liv... ezt teljesen őszintén mondom neked, nem értettem a lépésedet, amikor Noel helyett Acet választottad. Esküszöm nem értettelek. Noel nagyjából fedett mindent, amit akarsz. Modoros, tisztelettudó, intelligens, művelt, családcentrikus, mi a fasznak kellett neked Ace?
- Én... nem is tudom. Mert... ő akart engem. Annyira... akart. és aztán én is annyira akartam. Az elején is, aztán újra... és újra...
- Márpedig, ha Ace akar valamit nehéz neki nemet mondani, igaz? - kérdezi Dylan szárazon.
- Pontosan...
- Ezzel nem vagy egyedül Liv - jegyzi meg kegyetlenül Dylan.
- Ez... fáj - jegyzem meg felszisszenve.
- Csak tény. Ne érezd kiváltságosnak magad. Ennyi.
- Csodás... oda az önbizalmam ismét.
- Olyanod sosem volt - vágja hozzám Dylan.
- Tehát rajtam kívül másokat is akar - húzom el a számat.
- Liv - Dylan elfújja a füstöt a távolba. - Ace, mindig is egy fuckboy volt.
- Ez mit jelent?

- Fűvel-fával összefeküdt... mindaddig, amíg...
- Amíg? - sürgetem meg, hogy folytassa...
- ...amíg meg nem ismerte Colleent.
- Tessék? - értetlenül meresztem rá a szemem.
- Liv, Ace Colleen miatt lett straight edges. Mindaz amit te megismertél anno Ace-ből, az... Colleen érdeme. Colleen kikötése volt Ace-nek, hogy csak akkor marad vele, ha nem kell osztoznia rajta, ha felhagy az egyéjszakásokkal.
- Én... ezt nem... nem értem... - hebegem zavarodottan.
- Liv. Ace abban a kapcsolatban valójában, nem volt önmaga. Ace volt már hűtlen, s aki egyszer megtette, megteszi máskor is, mással is.
- Colleen...
- Ace bármit megtett volna érte, annyira szerelmes volt belé Liv. Az egész személyisége a straight edge lett, Colleen miatt.
- Tehát nem is miattam, hagyott fel a straight edge-el? - én egy komplett idióta vagyok. Én azon a nyáron komolyan azt hittem, hogy Ace miattam, és az elvesztett baba miatt rúgott be, ivott, felhagyott a straight edge-el, az elveivel... a három X-el. De... hiszen együtt mentünk el a tetoválószalomba... a törött horgony... a Manchester Ink... valójában akkor már elszánta magát arra a mintára? Hogy élhettem több mint tizenöt évet ebben a totális félreértésben. - Úristen, mennyi mindent félreértelmeztem én...
- Amikor veled összejött, akkor is ez tetszett neki benned. Colleen teljes ellentéte voltál. Nem akartál neki megmondani semmit.
- Téves percepciók... én... minden, amit gondoltam... mindaz amit gondoltam Ace-ről, kettőnkéről... az tévedés volt... - Repedések a Cola House falán... a betonbiztosnak hitt házasságom alapjaiban reng meg. Mert teljesen tévesen vontam le következtetéseket. - Hát Dylan neked mindig igazad volt. Én sosem tettem fel a legfontosabb kérdéseket: Nem akarta a gyereket igaz?
- Nehéz lemondani egy kényelmes életről. Ace mindig is... ilyen volt. Colleen-nal is. Mással is. Nehezen adja fel a jól működő rendszereket. Az én gyereke már leérettségizett, Ace nem tudja még azt se elfogadni, hogy most úgy néz ki neki gyereke lesz. Szóval alapvetően nem lepett volna meg, ha ez nem az ő gyereke - szúrja oda Dylan.
- Kösz.
- Te vagy Ace felesége.
- Kim is ezt mondogatja.
- Azért mert vitathatatlan tény.
- Dylan, eddig mindig azt akartam, hogy árulj el dolgokat Ace-ről... a múltjáról... én... nem is tudom, hogy jobb-e hogy most már ezeket tudom... lehet... most lefekszem inkább - ütögetem meg az erkély korlátját és otthagynom Dylant.

Mintha fejbe vágta volna a Cola House egyik téglájával. Én... én ezt nem tudom felfogni. Nekem itt egy vízvázlat van. Egyszerre a kirakós kezd más képet kiadni, mint amit eddig építettem belőle. Mintha hiányzott volna ez az egyetlen elem, ami mindent megváltoztat, az egész képet. Más színben látok mindent. Csak fekszem az öcsém ágyában és nézem magam felett a plafont. Ez... minden... csak nem az... ami eddig volt. Megváltozott a múlt és a jelen is. Egyetlen puzzle, amitől darabjaira hullott az egész kép. Az egész életem.

DJ lesson 20

Fojtott beszélgetésfoszlányokra ébredek. Anyám az, Dylannel vitatkozik. Kedvem sincs hallani, de sajnós hallom.

- Miért nem küldted haza? - fakad ki anyám.
- Marianne! Légy egy kis belátással. Terhes!
- És? Mi vagyunk a megoldás? Mert biztos, hogy nem! Dylan állandóan ez van. Állandóan! Amióta elkezdődött az egész... ha itthon vagyok, biztos, hogy hazazavarom. Akad egy kis probléma és iderohan. Ez... ez nem mehet így! Örökké! - sziszegi fojtottan anyám. - Beszélj meg vele és vidd haza! Nem maradhat, férjnél van, rendezzék és beszéljék meg otthon a dolgaikat! Semmi keresnivalójuk a mi lakásunknál! Mennem kell dolgozni.

Mintha nem is az anyám lenne. Dylan sem engem véd a helyzetben, csak Ace-t. Ace-nek falaz. Nekem nincs védőügyvédem. Sosem volt. Mindig magamra voltam. Úgy, ahogy voltam a tegnapi ruhámban fekszem az öcsém ágyán. Nekem kell rendeznem a dolgaimat, ráadásul még mindig vendégeim vannak. Vissza kell mennem.

- Jó reggelt! - Dylan az étkezőasztalnál ül, kávézik.
- Kérsz valamit? - kérdezi nyugodtan.
- Csak vigyél a Cola House-hoz! - sóhajtom megadóan. Dylan kocsikulcsot ragad.
- Ok - a sedan hátsó ülésére ülök. Vannak dolgok, amik nem változnak. Nem ülök anyám helyére. Dylan lehúzott ablaknál szívja a cigarettaszálat.
- Beszéltél vele?
- Hümmm... - Csak mormogás a válasza. Vagyis igen. Dylan-nek nyilván írogatott egész éjszaka. Nekem egy sort sem. Ez Ace. Ez is olyan, ami sosem változik. Dylan beáll a Cola House elé. - Bemened veled?
- Hagyd, már így is túlterhelt ez a ház. Kösz a fuvart! - becsapom rá az ajtót és a kulcsomat keresgélem a zsebemben. Nincs időm sem megtalálni. Ace nyit ajtót. Némán lépek be mellette a házba.
- Többiek?
- Kim a stúdióban, Alex elvitte kocsikázni Axelt - megállok a konyhaszigetnél.
- Csak egyetlen kérdés - fordulok szembe Ace-el. - A törött horgony terve.

- Mi van vele? - tapogatja meg az alkarját Ace.
- Az a terv volt, amit fel akartál varratni magadra, amikor veled voltam a Manchester Ink-nél? Amit mutatott a srác? Azért szaladtunk be akkor?
- Igen - feleli magától értetődően Ace. - Hogy jön ez most ide?
- Én azt hittem, hogy a baba, te és én a horgonykarkötő...
- A straight edge elveket, már akkor eldöntöttem, hogy feladom, amikor Colleen-nal vége lett. Mondtam a srácnak, hogy tervezzen egy ilyen.
- De a mi karkötőnket alakíttattad át!!! - csattanok rá.
- Ja, mert Colleen kibaszta a miénket a kukába! - ordít rám Ace. Basszus! Ez azt jelenti, hogy a törött horgony az éppen úgy Colleen? Az egész horgony motívum az Colleen? Mint az Anchor Club Event?
- Hát ezt mondhattad volna - szűröm a fogaim közt.
- Mit? Minek? Mi köze ennek hozzánk?
- Elég nagyban. Én teljesen abban a hitben voltam, hogy mindez miattam volt.
- Liv, te ennyire hülye vagy? Mondtam, hogy túl nagy jelentőséget tulajdonítasz dolgoknak és az én életemben ezek az elemek feleannyit sem jelentettek, mint a tiédben.
- Hát most már végre felfogtam, hogy tényleg túl őszintén és túl igazat mondtál akkoriban is. Azt hittem, csak szemétkedsz, vagy nem is tudom mit hittem.
- Liv? - Kim ért ki a konyhába. Ace sarkon fordul és magára zárja a stúdióajtót. Ketten maradunk Kimmel. - Minden ok?
- Semmi sem ok Kim - sírom el magam. Elfordulok, de Kim átölel. Belezokogok a karjaiba.
- Gyere menjünk fel az emeletre! - irányít Kim és együtt fellépkedünk a lépcsőkön. Bezuhanok az ágyba. Kim takar be.
- Volt már kint a vízszelű?
- Nem. A jövő hétre toltam nem ér rá - ingatja a fejét Kim. - Legalábbis Ace elég morcosan nálunk zuhanyzott ezzel az indokkal - nevet fel Kim. - Nos mi van? - kérdez rá.
- Colleen!
- Mit foglalkozol te a második helyezettel, amikor a dobogó legfelső fokán állsz? - ráncolja a homlokát Kim.
- Nem így érzem jelen pillanatban magam.
- Pedig így kellene. Van egy platinagyűrűd, ami egy igen jelentős bankszámlát is megnyitott előtted. Ráadásul örökre fizethet neked tartásdíjat is ezentúl - vigyorog Kim. - S még te nevezed magad pénzügyi szakembernek - cicceg Kim a fejét ingatva. - Szerintem beszélek apámmal, hogy ritka ügyetlen értékesítője van - vigyorog rám, mire hozzávágom a fejem mögül a párnámat. Kim sem rest és Ace párnáját kapja fel és felém hajítja. Elhúzom a fejem a párna elől, ami így az éjjeliszekrény felé repülve mindent leborít róla. Hatalmas a csörömpölés,

kimászok az ágyból és felkapom a párnát. Zilált hajjal és a párnát szorongatva állok, ahogy Ace ránk nyit.

- Szétszeditek a házat, vagy mit műveltek itt fent? - néz egyikünkről a másikra. Kim a vörös tincseit fújja ki az arcából, én csak a könnyökhajlatommal seprem el. - Feljöttetek párnacsatázni? Hümm - Ace lecövekel az ajtóban. - Maradhatok? Végignézem az unokatesók harcát. Vetkőzhettek is közben - vigyorog karba tett kézzel. - Egy vörös egy barna ellen. Még nem döntöttem el kinek szurkolok - mér végig minket.
- Bárki is nyerne te veszítettél - dobja a párnát az ágyra Kim. - Melyik lesz a gyerekszoba? - kérdezi hidegen és félrelöki Ace-t az ajtóból. Ace nevetve hátrál.
- Itt a mellettünk levő szoba - mutatom. Kim a farzsebéhez nyúl és kihúz belőle egy összehajtott papírt.
- Megcsináltam a tervrajzot. Most csak alapszínekkel festem ki. Majd ha már tudjuk a nemét, akkor kiegészítem rózsaszín vagy kék színnel, vagy maradhat ez a mogyoró szín is, ez mindkét nemű gyereknek tökéletes - mutatja a tervrajzot. Ace kiveszi a kezéből.
- Jó lesz. Mennyi idő ezt felfesteni? - kérdezi Ace és kihúz egy fehér tollat Kim hajából.
- Három nap! - néz fel rá Kim és kiveszi Ace ujjai közül a tollpihét és a tenyerén tartva ráfújja. Ace fekete pólóján tapad meg a fehér pihe. - Utána mi léptünk.
- Pedig már azt hittem itt is karácsonyoztok - jegyzi meg Ace.
- Nagyon vicces - hagyja ott Kim és átmegy az üres szobába. Csengetnek.
- Nagy a forgalom ma - állapítja meg Ace is.

Alex hozta a festékeket. Kim elő is készül a festéshez és ecsetet ragad. Annyira magabiztosnak néz ki, rutinos. Határozott vonalakat húz. Szabadkezi festés. Látszik, hogy nagyon tudja mit csinál. Profi. Lenyűgöz az ecsethasználat. Egyszerűen fel sem fogom, de szerintem percek óta csak bámulom, ahogy Kim keverőpalettával, ecsettel és nagy festékes tégelyek közt lépkedve varázslatot visz végbe a falunkon. Nem csak én csodálom ámulva, Ace is csak áll és nézi Kim tevékenységét. Alex csinál minden mást, maszkolózsalagokat ragasztgat, előkészíti a terepet. Ámulok, ahogy szavak nélkül is összedolgoznak. Iszonyat összhang van köztük. Látszik, hogy nem először csinálják.

- Mi ez a technika? - kérdezi Ace a hangját köszörülve.
- Strukturált dekor falfestés - feleli Kim az ecsettel a kezében Ace-re nézve.
- Kurva jól néz ki - bólogat elismerően Ace. A kézi rajzon nem jött ki ez a rusztikus, egyedi és 3D hatás, amit most Kim elér a festékekkel és az ecsettel. A szemünk láttára elevenedik meg a faágon mogyorót rágszáló mókus, a fatörzs mögül kikukucsáló medvebocs, a távoli hegycsúcsok. Órákig tudnám nézni, ahogy Kim fest.

- Gyönyörű - áradozom. - Kim, te igazi művész vagy - suttogom csodálva.
- S ebben az a jó, hogy nincs két egyforma. Mindig egyedi lesz - biccent Kim. - Bárhol máshol is megfesthetném ugyanezt, akkor sem nézne ki ugyanígy. Ez a dekoralfestés sajátja. Egyedi.
- Minden részletét imádom - mosolygok rá. Ace is csak bámulja.
- Mondtam, hogy most én jövök - vigyorog hátra Kim.
- Művészek találkozója - néz rám sandán Alex. - Fitogtatják egymás előtt, ki a jobb.
- Ebből meg is élhetnél Kim - jegyzi meg Ace.
- Én erre nem tudok üzletként gondolni - tiltakozik Kim. - Elveszítené a varázsát. Az élményt. Hogy... élvezetből csinálom. Ez olyan, mintha áruba bocsátanám a testem. Mennyit fizetsz egy numeráért? - kérdez rá Kim. Ace prüsszkölve elneveti magát.
- Kim! - szól rá Alex.
- De... ez az igazság. Ilyen erővel árulhatnám a testem is. Mennyit ér? Nem tudok erre így gondolni. Addig csinálom, amíg élvezem. És úgy, ahogy élvezem. Ha dirigálnak, nekem azzal vége. A pénz megöli a kreativitást. Ha már pénzért csinálod az már... munka érted? Az már nem az élvezetről szól. Nem arról, hogy a saját örömeért csinálod. Úgy, ahogy te akarod.
- Te Kim sokkal inkább művész vagy, mint én... - bólogat Ace. - Valamikor én is ilyen voltam... mint te. Igen, lehet hogy akkoriban, amikor annyi idős voltam mint te. Önmagamra emlékeztetsz.
- Ez jó, vagy rossz? - kérdez rá elgondolkodva Kim
- Önzetlenül, csak azért csinálni valamit, mert boldoggá tesz? Ez... szerintem... Kurva jó élmény. Sose változz meg Kim! - mondja komoran Ace.
- Nem állt szándékomban megváltozni - rázza hátra a haját Kim.
- Na, mikor jöttök el hozzánk a kastélyba? Ott még több Kim alkotással találkozhatok - invitál minket Alex.
- Egyeztetünk róla. Most előbb kicsit rendeződni szeretnénk... de még mindenképpen a baba érkezése előtt megejtjük a látogatást. Igaz Liv?
- Aham, ja hogyne - bólogatok hozzá lelkesen.

Elkészült a gyerekszoba festése. Kim varázslatot vitt végbe a falakon. Este a vendéghálósoba fürdőjéből halkán lépek ki. Axel alszik. Kim a bőrröndbe pakolászik csendesen. Ahogy kilépek a szobába rámnéz.

- Mit szeretnél? Fiút vagy lányt?
- Nem is tudom. Még nem gondolkodtam ezen. Még igazán fel sem fogtam, hogy tényleg... tudod, annyit vártam erre a gyerekre... egyszerűen most csak úgy tekintek rá, hogy baba. Aztán majd ötletelgetünk, hogy milyen nevek jöhetnek szóba és ilyenek.

- Jó lenne örökre itt maradni, imádom a Cola Houset és Manchestert, a házibulikat, a klubot és minden mást. De... vár minket a kastélyunk otthon - ül az ágyra Kim. - Gyertek el!
- El fogunk és Kim... kösz, hogy eljöttetek... nagyon... jó, hogy itt voltatok ebben a furcsa, káosz időkben. Azt érzem, hogy ehhez a fogantatáshoz igazán ti segítettetek hozzá. Kim annyira jó, hogy itt voltál és tereltél mindent... nem hagytad, hogy belemerüljek az önsajnálatba.
- Ne foglalkozz most semmivel. Colleen-nal sem. Befelé koncentrálj! - tanácsolja Kim.
- Igen, igazad van.
- Én tudom Liv. Átmentem előtted ezen az időszakon. Ráadásul nekünk eljegyzés, esküvő, költözés, érettségi... minden volt. Folyton ott volt a bizonytalanságom is. Alex-et akarom? Biztos? Egy életre? Mi lesz? Hogyan lesz tovább? Mit kezdek majd egy kisbabával? És nézd, itt vagyunk. Pedig nem voltunk felkészültebbek, idősebbek, tapasztaltabbak. Aztán valahogy csak ment minden.
- Jaj Kim! Hívj, nélküled magamba fogok zuhanni - ölelem meg.
- Ne zuhanj! Kivertük Colleent végleg, én zeneileg, te meg gyereket szülsz Ace-nek szóval ennyi volt - szorít magához Kim.

Reggel korán indulnak a Goodwinok. Integetek utánuk és arra gondolok, egyszerre üres lesz nélkülük a Cola House.

A hét zökkenőmentesen telik, bejárok dolgozni, Ace szokás szerint viszi a klubot, a kertészetet, kivételesen nincs házibuli. Megérkezik a vízszerező is, megjavítja a lefolyónkat. Újra fürödhetünk a saját fürdőszobánkban. S hajnalban amikor hazaér Ace felém magasodik az ágyban. Lassan simít végig rajtam. Körbecsókolja a vállaimat, a melleimet, lesimogatja rólam a hálóinget és belém hatol. Csendes a reggel és éles benne a gyönyöröm sikolya. Ace pihegve zuhan mellém az ágyra. Készülünk mindketten könnyű álomba merülni.

Először azt hiszem... csak Ace nedve csordogál a lábaim közt. Nem akarom összenedvezni a lepedőt, úgyhogy a mosdóba megyek. Döbbenet nézem a vért a lábaim közt. Mi ez?

Értetlenül lépek a zuhanyzóba és megengedem a vízszugarat.

- Liv? - Ace felkattintotta az ágy mellett az éjjelilámpát és nézi a véres lepedőt maga mellett. - Mi történt? - sietve kipattan az ágyból és a fürdőszoba ajtójában megállva nézi, ahogy az ujjaim közt megszínezi a vérem a vizet. A lefolyó felé halad a halványrózsaszín csík.

- Én... nem tudom - motyogom. Ace idegesen nyúl a telefonja után és csak annyit hallok, hogy a telefonos kérdésre ennyit válaszol.
- Azt hiszem... Spontán vetélés...

Vége a negyedik résznek...